

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

R. GAYE ÖNEL

Hilekâr

ATEŞLİ KANATLAR SERİSİ -1

POSTIGA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Hilekâr

ATEŞLİ KANATLAR SERİSİ -1

R. GAYE ÖNEL

*Kalbimin kraliçesi, kral ve prensine..
Sevgili annem, babam ve kardeşim...
Sizler olmasaydınız bu roman olmazdı..*

Sıra geldi eğlenceli teşekkür bölümüne..

Öncelikle biricik, çılgın, sevgi dolu annelerin birtanesine çok teşekkür ediyorum. Dört yaşından beri anlattığım hikayeleri bıkmadan usanmadan ve şevkle dinlediği için ona çok şey borçluyum. Romanın yazım aşamasında düzenlemesine benimle beraber sabahlara kadar oturup kafa patlattı zaman zaman oturup beraber ağladık bile :D ayrıca o olmasaydı karakterlerimiz bu kadar romantizm yaşayamazdı! O yüzden hatunumuza kocaman bir alkış!

Babaların en havalısı, en cool ve en sevecenine çok teşekkür ediyorum.

Küçüklüğümden beri her türlü tuhaf aktivitemi desteklediği, resme ve müziğe karşı olan sevgimi paylaşıp yazı alanında da beni desteklediği için çok şanslıyım. Henüz taslak olan ilk satırlarımı okuyup mükemmel dediği andan imzamı attığım ana kadar bana olan inancı için çok teşekkür ederim.

Ve ufak çılgın iyi kalpli canım kardeşim.. Aynı elmanın diğer yarısı. Romanımı okuyup "Abla Aidan biraz soğuk değil mi sence biraz daha sevecen olsun," dediğin an için çok teşekkür ederim. Sayende Aidan biraz daha sevecen bir odun :D

Yazı aşamamda, iyi günde kötü günde, dersler üzerime üzerine geldiğinde bana yardımcı olan, düzenlemelerde canla başla çalışan, ilk andan beri romana aşık olan karakterleri kendi kardeşi gibi seven, benimle beraber heyecandan deliye dönen Hüsrev Yetiş'e tüm duygularımı paylaştığı için sonsuz teşekkürler.

Birtanecik, yetenekli kankam Pınar Şentürk'e yanımda olduğu, hilekarın ilk satırlarını okuyup beğendiği, beni her daim desteklediği ve imza hediyemi daha imzamı atmadan gönderdiği için teşekkürler. Ben bu kıza bayılıyorum ya!

Manevi kızkardeşim, avukatım biricik vefalı dostum Firuze'ne yanımda olduğu için teşekkürler.

Henüz lisede ilk paranormal hikayelerimi okuyan canım nükleer mühendisi arkadaşım Seda Yılmaz'a teşekkürler. Her yazdığım bölümü heyecanla elimden kaptığın için minnettarım.

Benim heyecanlı, destekçi canım dostum Buse Güler'e benimle telefonda saatlerce konuşup gaz verdiği ve canım ablam Sevtap Cüntay'a beni ölümüne desteklediği için teşekkürler!

Çılgın anne tarafım Özbek'ler yani bu sülale bir harika dostum! İyi ki varsınız...

Cool baba tarafım Önel'ler beni desteklediğiniz için teşekkürler! Birtanesiniz...

Başta romanımı tekrar tekrar okuyup her seferinde satırlara aşık olan Hasret Güzel ve fantastiği sevmeyişi halde Hilekârın fanatiği haline gelen Nursel Küçük olmak üzere inşaat mühendisi kardeşlerim Kadir, Zehra, Dilara, Zemzem, Berrin, Mevlide, Şeyma, Tayfun, Şiva ve tıpçı dostum Melih Çetiner'e heyecanına ortak olduğunuz için sonsuz teşekkürler!

Şükürler olsun ki beynimin içindeki bu fantastik dünyayı okuyucularla paylaşabileceğim!

Son olarak Wattpad okuyucularıma çok teşekkür ediyorum!

Sizler en çılgın şeytan avcılarısınız!

“Beni öldürmeyen şey güçlendirir.”

F.W.Nietzsche

BÖLÜM 1

Hadi ama henüz değil!
Ölmek için hazır değilim.

Ağlamaktan şişen gözlerimi sımsıkı kapatıp az önce yaşananların bir rüya olmasını diledim. Ölümü bir gölge misali peşimde taşıdığım on yedi sene boyunca hiç bu denli korkmamıştım.

Bir uçurumdan itilmiş, ölüm meleği tarafından ziyaret edilmiş ve şimdi de şeytan tarafından azarlanıyordum. Ruhum ve bedenim binbir parçaya ayrılmış aklımsa çoktan ihanet edip beni terk etmişti. Son bir çabayla konuşmaya çalıştım. "Benden ne istiyorsun?"

Şeytan, bedeninin büyük bölümü gölgelerde kalacak şekilde hafifçe öne çıktı. "Senin için bir anlaşma yaptım."

Ah evet biliyorum, benim için ölüm meleği ile anlaşma yapmıştı. Vaktim çoktan gelmiş olmasına rağmen gidemememin tek açıklaması buydu. Zihnim az önce olanlarla baş edemeyecek kadar yorgunken yine

de hatırlamaya çalıştım. Bu seferki basit bir av olacaktı, iblisleri uçuruma sürüp öldürecektik ama oraya gittiğimizde kendi ekibim tarafından ihanete uğradım. Biri beni öldürmek istedi.

Başımı ellerimin arasına alıp delirmemiş olmayı diledim. Tanrım! aklımı kaçırıyor olmalıyım. Şeytanlar avcıları kurtarmaz, bu şeytan kurtarmıştı. Hoşuma gitsin ya da gitmesin bir kurtarıcım vardı.

Bedenime tarifsiz acılar yaşatsa da geriye doğru bir kaç adım attım. Kurtarıcımın, bir iblis bile olsa neye benzediğini görmek istedim.

Ruhum ondan yayılan güç karşısında ezildi, ağzımı açıp tek bir söz söyleyecek halde değildim. İblislerden nefret ederdim, tüm hayatım boyunca onları avlamıştım ama karşımdaki iblis beni kurtarması dışında tuhaf bir biçimde hayranlık uyandırıcıydı. Daha önce onun gibisini görmedim. O gördüğüm en yüksek seviye iblisti. Onları sadece kitaplarda okuyabiliydik. Yüzünü görmek için ıslak gözlerimi biraz daha kıstım ama ışık görmemi engelliyordu. Elim kaldırıp gözlerime siper ettiğimde tek görebildiğim uzun gür siyah kanatlardı.

Zarif bir bedeninin iki yanını çevrelemiş zümrütlerle donatılmış iki siyah gür kanat... Bu görüntü bile dizlerimin deli gibi titremesine sebep oldu.

Parlaklığa alışamayan gözlerimle ne kadar süredir ağladığımı bilmiyordum. Kemiklerim sızlamaya başladığında bedenimi ele geçiren sıcaklık uğursuz bir şekilde soğumuştü.

Ben soğumuştüm. Tıpkı bir ölü gibi.

Aniden parlaklık kesildi ve her yer karanlığa gömüldü. Gökyüzünde soluk bir ay ve parlamayı bırakmış yıldızlar dışında hiçbir şey yoktu. Akacak yaşı kalmayan gözlerimi sanki karanlığa daha çabuk alışabilirdim gibi defalarca kırdım. Şeytan bilmediğim dilde bir şeyler söylemeye başladı, başta sanki şarkı söylüyor gibi gelmişti ama şarkılar sizin acılarınızı dindirmez. O konuştukça acılarım parmak uçlarıma toplanıp vücudumdan sökülüp atılıyor gibiydi. Nihayet daha iyi hissedebildiğimde büyük geniş bir taş ocağında olduğumuzun farkına vardım. Başımı kaldırıp ona baktım.

İri kaslı göğsü çınlıçplaktı. Hatları fazlasıyla düz ve erkeksiydi. Biraz daha yukarı bakınca köşeli çenesi, kuvvetli burnu ve ensesine uzanan hafif dalgalı koyu renk saçlarıyla hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkeğe bakıyor olduğumu fark ettim.

Ben ağzım bir karış açık ona bakarken "Neye bakıyorsun?" dedi ısırır gibi. Az önce gök mü gürlemişti yoksa?

Gerçeklikteki en muhteşem şeye bakarken ağırlarım birden bana önemsiz göründü. Bacaklarımdaki ağrının uçup gittiğini hissettim.

Ah Tanrım! Beni kurtarmıştı.

İblis ya da değil az önce beni ölümden kurtarmıştı. Beynim bu gerçekle nasıl baş edeceğini bilemiyordu.

Kanatlarını deli gibi çırpıp havayı dalga dalga yarken kâhküllerim acı verecek şekilde gözlerime çarpıyordu. Bakışlarımı bedeninin alt tarafına çevirdiğimde somon rengi bir kumaşla kalçasının sarılmış

olduğunu gördüm. Bacaklarını açtığı için kumaş gerilip harika bronz bacak kaslarını gözler önüne sermişti. Ayakları çıplaktı, eğer sandalet tarzı bir şey giymiş olsaydı onun kanatlı bir gladyatör olduğunu düşünecektim, kalçasındaki eteği andıran örtü bana onları hatırlatmıştı.

Şeytan tehlikeli kızıl gözlerini üzerimde gezdirirken ben nefes bedenini incelemekle meşguldüm. Onu üzerinde sadece rengi solmuş bir kot pantolonla hayal edince bedenimde açıklanması zor bir heyecan oluştu. Neredeyse ,arzu gibi...

Hislerimin tuhaflığı karşısında afalladım. Ölmek üzere kanlar içindeydim, ihanete uğramıştım ve karşımdaki üst seviye iblis oğlanı resmen içiyordum. Hayat bazen inanılmaz olabiliyor.

Karnının en aşağısındaki baklavalarından kasıklarına uzanan koyu renkteki kılları görünce nefesimi tuttum. Ne kadar seksi bir şeydi bu böyle! Öte yandan ölümle burun buruna gelerek hayatımın şokunu atlatmıştım bu yüzden beynim iyi çalışmıyor olabiliirdi. İblisleri seksi bulamazdık çünkü onlar iblisti, biz de avcı.

Kedi fareyi seksi bulur mu? Tabii ki hayır.

Avcılar gururlu olurdu bende zaman zaman gurur yapardım ama böyle bir anda gurur hiçbir işe yaramaz. Yani bazı anlarda kıcınızı kurtarmak istiyorsanız gurur yapmamalısınız.

Korkudan ölmek üzere olduğum gerçeğini bir kenara bırakırsak kusmak, altına yapmak gibi eylemler cesaret ister. Oysa ben karşımda üst düzey bir iblis varken sadece titreyip nefes alabiliyordum. Sesim ne-

reye kaçtı emin değildim. Sanırım sesimi yemiş ve bir çalılığın arkasına çıkartmışım. Bedenimde değildi.

Karşımdaki siyah kanatlı yakışıklı varlık arkasını dönüp "Tam bir hayal kırıklığı olacaksın." dedi. Güçlü kanatları kafamı koparmasın diye eğilmeyi son anda akıl edebilmişim. Gerçekten bu kadar egosu yüksek bir varlık var mıydı? Bende bile böylesi şişirilmiş bir ego yoktu.

"Öyleyse neden ölüp gitmeme izin vermedin?" dedim sesimin hâlâ benimle olmasına şaşırarak.

İnsan olmadığını kanıtlar nitelikte zarif, akıcı bir hareketle arkasını döndü. Gür kıvrımlı siyah saçlarının bir tutamı gözlerinin önüne düşünce başını geriye atarak ondan kurtuldu. Uzun kirpiklerini şaşırmışçasına kırptı, konuşmuş olmama şaşıırıyordu. Ben de şaşıırıyordum. Kamptaki çocuklar bende deli cesareti olduğunu söylerlerdi. Haksız da sayılmazlar, eğer son vakada kendimi yem olarak kullanmasaydım ölüm meleği beni almaya gelmezdi.

Uçurumdan düşüşümü hatırlayınca ürperdim. Ah şimdi bunu düşünmeye zaman yok ki!

Bu kadar muhteşem nasıl olabilirdi? O derin, günahkâr kırmızı gözlerini kapatsa onu bir melek sanabilirdim. Şeytan, akıcı bir güzelliği olmasına karşın aynı zamanda bende arkama bakmadan kaçma isteği uyandırırıyordu. Şaşkınlıkla bakan gözleri yerini nefrete bıraktınca cümlem geri alıp yutmak istedim. Dizlerime artık söz geçiremiyordum. Düşecek ve eğer şanslıysam hemen ölecektim. Geriledim.

"Sen az önce konuştun mu fare?"

"Bana fare diyemezsin ben bir avcıyım." Neden

lanet çenemi kapatamıyordum? Bu oğlandaki bir şey beni fena halde gaza getiriyordu. Beni öldürmesinden korkmamaya çalıştım, mantığım beni az önce ölümden kurtardığı için öldürmek gibi bir planının olmadığını söylerken kalbim ise deli gibi atıyor, buradan hemen kaçmamı öneriyordu. Hadi kaçtım diyelim, nereye gidecektim ki? Bu geniş ölü topraklarda koca bir dağ ve eteklerindeki kayalar dışında hiçbir şey yoktu.

Ben avcıydım, iblis öldürürdüm. Onun seviyesindekiileri öldürmeme iznim yoktu, iznim olsaydı da öldüremezdim hâlâ çaylaktım ama o bunu bilmiyordu. Gerçi deli gibi titreyişim ve ağlayışımдан işe yaramaz bir avcı olduğumu çoktan anlamış olmalıydı.

Hafif çekik gözlerini tehlikeli bir şekilde kıstı. Kanatları artık hareket etmiyor bir pelerin gibi peşinden sürükleniyordu. Bana bakışlarındaki tekinsizlik bir adım daha gerilememe sebep oldu. Geriye attığım ayağıma baktı ve üst dudağı keyifle kıvrıldı.

Eğlenmişti.

Bir anda önümde bitiverdi. Dudaklarımdan kopan cılız bir çığlıkla geriye doğru sendelerken beni belimden yakaladı. Ellerimle kaya gibi sert olan kollarına tutundum, beni fırlatıp atmasından korkar halde kırılmış tırnaklarımı kollarına geçirdim.

Uzun güçlü parmakları belimi kavrayıp beni kendine çekti. Tırnaklarımı kollarına daha sert geçirip debelenmeye başladım. Her çırpınışımda sert karın kaslarına daha da çok gömülüyordum ve bu inanılmaz acı veriyordu çünkü kaburgalarımı düşerken bir

yaklaştırdı, kırmızı gözlerine bakmamak için başımı yana çevirdim bu kez boşta kalan eliyle çenemi tutup beni kendine bakmaya zorladı. Islak gözlerimle korkarak ona baktım. Boğuk bir fısıltıyla "Cassandra," dedi. "Artık güvendesin." Etli koyu pembe dudakları aralandı, ılık nefesini yüzümde hisseder hissetmez her yer karardı.

Derin bir karanlığa gömölürken şeytanın bana Cassandra dediğini fark ettim. Ailem dahil kimse tam adımı kullanmazdı. Ben şeytan avcısı Cassie'ydim. Bir anda uçurumdan düşerken neden parçalara ayrılmadığımı geldi aklıma. Birçok kayaya çarpmıştım, en sonunda ölüme teslim olup kendimi bıraktım ama bir şey beni yere düşmeden yakaladı, gözlerime somon rengi bir örtü takılmıştı. Bu örtü artık son derece tanıdıktı. Beynimin hâlâ sağlam olan çok ufak bir kısmı uyanık kalmalısın dedi, fakat onu dinleyen olmadı.

BÖLÜM 2

Avcı hâlâ gözlerini açmıyordu.

Bayıldığında onu arafın ortasındaki sıcak su mağarasına taşımışım. Yol boyunca terlemiş, zaman zaman da çığlık atmış ama hiçbirinde gözlerini açmamıştı. Şu an için yapacak daha iyi bir şeyim olmadığından onu incelemeye karar verdim. Yolculuğum bu ufak yaratıkla geçecekse onu biraz tanımam gerekecekti. Yere oturup uykuda bile huzur bulamayan zayıf bedenine baktım. Avcı orta boylarda kahverengi saçlı ela gözlü hırçın bir kızdı.

"Siz avcılar gerçekten ahmaksınız." O kadar derin uyuyordu ki bağırsam bile beni duymazdı. Nihayet yaşam belirtisi gösterip biraz kıpırdadığında arkamı döndüm. Düşüncelerim fazlasıyla beynimi meşgul ederken aptal bir kızla ilgilenemezdim öyle değil mi?

Hiç hesapta olmayan şeyler olmuştu. Meleklerle anlaşma yapmak benim için bile fazla. Babam o çok değerli kışını krallığa getirdiğinde bu yaptığım için

canıma okuyacak. İblislerin bile bazen yapmaması gereken şeyler vardır. Bir melekle anlaşmak da bunlardan biri.

Başımı ellerimin arasına alarak yaptığım hatayı bir kez daha gözden geçirdim. Bir hata diyorum çünkü bir avcının hayatını kurtarmak başka şekilde ifade edilemez. Üstelik hayatını kurtarmakla kalmayıp büyü ile acılarını bile hafiflettim. Ölüm meleği onu bulduğunda kız acınacak haldeydi, niyetim sadece sızlanmasını önlemektir asla acı çektiği için ona yardım etmezdim.

Kâhin belirsiz bir kehanette bulunduğunda ortalığı karıştırmamak adına bir süre beklemeye karar verdim zira kaçık adam kehanette avcı bir kızla iblis krallıklarını devireceğimin yazılı olduğunu söyledi. İblis krallıklarını neden devireyim ki? Zaten hepsi babama bağlılar. O tahttan ayrıldığında da benim olacaklar. Bu süreci hızlandırmanın benim için hiç bir anlamı yok. Öte yandan kâhin daha önce hiç böyle saçma sapan bir kehanette de bulunmamıştı. Can sıkıntım katlanarak artarken uykusunda şapşalca mırıldanan avcıya baktım. Başına gelecekler hakkında hiç bir fikri yoktu.

Nihayet kehaneti tamamen kafamdan çıkarabildiğimde babam kaybolmuştu. Tüm krallıklardaki büyücülerini çağırıp günlerce ritüeller düzenledik fakat sonuç hep aynıydı. Babama ulaşabiliyorsak bile bize yanıt vermiyordu. Sıkıntıyla iç çektim. Hayatım bir anda mahvolmuştu. Babamın kaybolması tahtı boş bırakmıştı ki sürgün edilen kardeşimi saymazsak tahtın tek varisi benim. Hazır değilim. Ne zaman hazır olurum ya da nasıl olurum bilmiyorum. Tek bildiğim

kehanetin bana yardımcı olacağı çünkü kâhin böyle dedi. Hatta tam olarak kaçık ihtiyar şunları demişti. "Babanı bulmak istiyorsan kehaneti oku."

Huzursuzca çevreme bakındım. Bir şeyleri parçalamak, sınırimi atmak istiyordum ama şu an için kıpır dökecek hiçbir şeyim yoktu. Ormana girdiğimizde bol miktarda ağaç beni bekliyor olacaktı, hepsini yakıp kül edecektim.

"Ne kehaneti?" dedi arkamdan gelen uyuklu bir ses. Harika!

"Kapa çeneni," dedim huysuzca. Gerçekten bir avcı bozuntusunu çekecek halim yoktu.

Anlaşılan avcı dilimizi konuşabiliyor ama anlamıyordu. Hızla kalkıp karşıma dikilişini başka şekilde yorumlayamazdım çünkü. "Beni neden kurtardın?"

Of be hiç susmayacak mısın? Başımı geriye yatırıp rahatça gerindim. Belki o burada yok gibi davranırsam gerçekten de yok olurdu.

"Beni neden kurtardın?" dedi bir kez daha ısrarla. Bir gözümü açıp avcının sinirden kızarmış yüzüne baktım. "Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?" Ufak suratı bir anda bembeyaz olunca gülmek için dudaklarımı ısırıldım. Bu kız gerçekten de şapşaldı.

"Beni kendin öldürebilmek için kurtarmadın herhalde." Ellerini beline koyup bilmiş bir şekilde suratına baktı. Kabul etmek gerekir ki cesaretinden etkilenmiştim. Yavaşça yerden kalkıp bir adım öne çıktım. Avcının gözleri ben ona yaklaşırken daha da irileşti fakat kıpırdamadı. "Ben olmasaydım ölüm meleği canını alacaktı, fena halde hırpalanmıştın."

"Biliyorum," dedi sessizce.

"Ona bir anlaşma önerdim." Heyecanla bakışlarını yerden kaldırıp yüzüme baktı. "Ölüme müdahale edemezsin sanıyordum." Haklıydı. Edemezdim ama ettim ve bedelini ne şekilde ödeyeceğimi de bilmiyordum fakat ona yanıt olarak sadece omuz silktim. Avcının ela gözleri zekâ ile parladı. "Hayatım karşılığında ne önerdin?"

"Bana hizmetkâr olacağını söyledim. Bu şekilde seni alabildim." Korkuyla geriye sıçradı. "Morgain incisi taşıyamam. Bana o incilerden birini vermeyeceğini söyle." Onlardan birini zaten ona vermeyecektim. Neden bu kadar korktuğunu anlayamaz halde suratına baktım. Herkes şeytanın hizmetkârı olmaya bayılırdı.

Avcıyı bu mağaraya bilerek getirmiştim, giderilmesi gereken ihtiyaçları vardı. Yere eğilip oyalanmak üzere kâhinin verdiği kâğıdı aldım. Mağaranın çıkışında arkama bakmadan "Temizlen," dedim ve gittim.

Ahmak beni bu karanlık mağarada öylece bırakmıştı. Hemen arkasından topallayarak mağaranın girişine gidip dışarıya baktım. Geniş yapraklı boy boy ağaçların olduğu büyük bir ormandaydık. Ormanın geniş olduğunu biliyordum çünkü bu ormanı daha önce görmüştüm, rüyalarımda. Rüyamdaki kadın buranın Araf Ormanı olduğunu söylemişti. Aslında

rüyamdaki kadın pek çok şey söylerdi ve bir kısmı tamamen palavraydı.

Bir anda tüm hatıralar beynime hücum etti, bakışlarımı ormandan mağaraya çevirdim. Ölüp giderken zihnim tıpkı bu mağara gibi karanlık ve ıssızdı. Tek bir anımı bile yanıma alamadan sessiz sedasız buradan gidecektim. Cehenneme bile gidebilirdim. Ben iyi bir insan değilim.

Doğrulamaya çalıştım ama baş ağrısından bunu yapabilmek mümkün olmadı. Anılarımdan nefret ediyor, son yirmi dört saati yeniden tecrübe ediyordum. Uçuruma giderken arkadaşlarımla olan konuşmalarımı, iblisürüngenleri köşeye sıkıştırdığımızda hissettiğim mutluluğu ve ardından itilip ölüme terk edilme mi tekrar tekrar yaşıyordum şimdi.

Midem alt üst olurken ağızım acı suyla doldu ve ardından tekrar kustum. Bu tatsız döngü bir süre daha devam etti. Uyandığımdan beri bir çeşit nöbet geçirdiğimin fakındaydım, bir süre titriyor ardından kusuyor ve sonra soğuk soğuk terliyordum. Sıra bazen şaşıyordu ama durum genel olarak böyleydi. Perişan halde başımı kaldırdığımda onu göremedim. Belki de işe yaramayacağımı düşünüp ölüm meleğini almaya gitmişti. Eh pek haksız sayılmazdı bu halde kimsenin işine yaramazdım.

Dün harika hissediyorken bugün bu kadar berbat hissetmem doğal mıydı? Üstüm başım kusmuk içindeydi gözlerim ağlamaktan şişmişti, her yanımda yemişim gibi ağrıyordu. Elim başıma götürdüm son iki gündür yıkanmadığım için kan saçlarımda kurumuştum, tek kelimeyle berbat durumdaydım. Paniğe

kapılmış, ölesiye korkmuş, aç kalmış ve muhtemelen hastalanmışım. Ansızın hüzne boğuldum, bu da uyandığım andan beri başıma gelen birkaç şeyden biriydi, ağlama krizleri. Ailemi özledim. Ölmediğimi biliyorlar mı acaba? Eğer biliyorlar ise beni kurtarmaya gelirler ama yine de içimdeki bir ses bu durumdan kurtulamayacağımı söylüyor. Tek tesellim benden uzakta güvende olmaları.

Zor durumlarda uyguladığım bir kontrol listem var. Elim burada kolum burada gibi bir çeşit yoklama. Listenin en başı ailem ve umarım korunuyorlardır, peki ikinci şey ne? İkinci önemli olan şeyi ne kadar zorlasam da hatırlayamıyordum. Derinlerde bir yanım hatırlamazsam başımın fena halde derde gireceğini söylüyordu ama şu an için olabileceğim daha berbat bir durum yoktu.

En yakın zamanda durum değerlendirmesi yapmam gerekiyordu. Gözlerimi kapayıp odaklanmaya çalışarak acıyan yerleri düşündüm. Elimi enseme götürünce parmaklarım pürüzlü bir yüzeyde gezindi. Pislik olabilirdi ya da yara. Daha iyi anlayabilmek için tırnağımla kazıdım ve evet tırnak içlerim kırmızıydı. Bunun sonucunda ensem deli gibi yanmaya başladı. Dokunarak algılayabildiğim kadarıyla büyük bir yara vardı, fena bir darbe almışım.

Sağ elmacık kemiğim sızlıyordu, çekinerek dokundum. Moraracaktı belki ama ölmeyecektim. Karnımın sağ tarafı çürümüş olmalı ki dokununca acıyla inledim. Düşerken kayalara çok kötü vurmuş olmalıydım. Çok çok yüksekte düşmüştüm, hayır aslında düşmemiştim itildim.

İhanet kalbime zehirli bir ok gibi saplanınca diğer ağrıyan yerlerimi tespit edemedim. Bedenim daha kuvvetli duygularla sarsılırken tüm duyularım açıldı ve hatırlamaya başladım.

İblis sürüngeleleri uçuruma sürmek benim fikrimdi. Cinsiyetsiz olanlar en alt kast, basit iblislerdi. Bu bir alıştırma olacaktı, ayrıca düşük seviye iblisleri öldürmemize konsey ses çıkarmazdı ne de olsa anlamayı bozmuyordu. Tabii aslında iblisler asla ölmez sadece bir süreliğine yok olurlar.

Liderimiz plan kurucu olarak beni seçmişti ve ben büyük bir gururla planı kurmuştum. Basit ama etkiliydi. Yem olacaktım. Onları yokuşa sürecektik ve sonra...

Tükürdüm, hatıralarım ile sonra baş etmem gerekecekti. Doğrulup dizlerimi esnettim ve sövebildiğim kadar sövdüm. Ruhum o kadar nefret ile dolmuştu ki tanıdığım bütün zorbalara, kamptaki öğretmenlerime bile sövdüm. Nihayet biraz sakinleşince başımı kaldırıp çevreye bir kez daha göz gezdirdim. Böyle güzel bir ormanda ölü ağaçların ve taşların olduğu tek yer bu mağaranın bulunduğu alandı. Sanki mağara ve çevresi bir çeşit lanet altında gibi herhangi bir çiçek ya da yeşillikten yoksundu. Şişmiş ve sulanmış gözlerimle net göremesem de burası mantıklı bir sığınak olabilirdi.

Acıyla dişlerimi sıkıyım sebep olacak bir kaç adım sonunda mağaranın içinde ilerleyebildim. Geri dönüp baktığımda, bulunduğum yerden çok da uzaklaşmamış olduğumu görünce hayal kırıklığı ile iç ge-

çirdim. Gözlerimi ne kadar kısarsam kısıyım net göremiyordum ama görebildiğim kadarıyla su yoktu. Yavaş yavaş ilerlemeye başladım. Bir yerlerden hafif bir ışık içeri sızıyor, taş yüzeylere gelişi güzel vuruyordu ama sadece o kadardı, geride akıl almaz bir karanlık vardı. Artık vücudumdan ter, kan ve kusmuk akıyordu hava inanılmaz sıcaktı, derimin kavrulduğunu hissedebiliyordum.

Yürüyen bir pisliktim, filmlerdeki zombilere benziyordum. Eminim ben de konuşmaya çalışsam öyle tuhaf sesler çıkarırdım. Artık yorgunluktan yürüyemez olduğumda suyu gördüm. Yukarıdaki minik bir oyuktan gelen ışık suyun yüzeyinde farklı renklerde yansıyor. Elimden geldiğince hızla oraya gidip eğildim, derin bir nefesin ardından elimi oyuğa daldırdım. Kurumuş dudaklarım suyu tadınca azapla parçalandılar. Elimi aceleyle tekrar daldırdım ve avucumdaki azıcık suyu büyük bir memnuniyetle içtim. Ah Tanrım! Bir günü aşkın süredir içecek suyum yoktu bu yüzden tükürüğümü yutmuştum, yaşasam bile asla sağlam bir midem ve böbreklerim olmayacaktı.

Üstüme şöyle bir baktım ve gerekeni yapmaya karar verdim. Yavaşça oyuğa girip dolaşmış saçlarımı çözdüm. Ellerimle oyuğu çevreleyen taşlara tutunarak tamamen suya daldım. Su mucizevi şekilde ağrılarımı dindiriyordu. Farkında olmadan sıkıştığım yumruklarımı gevşetip, ellerimi taşlardan çektim. İlik su zihnimi de çözmüştü artık daha net düşünebiliyordum.

O uçurumdan itildiğimde, kesinlikle ölmeliydim ki

zaten ölüm meleği bu yüzden gelmişti yanıma. Peki ne olmuştu da ölmemiştin? Biri beni kurtarmıştı ve bu biri avcılarının en büyük düşmanı, benim düşmanım, şeytandı. Kimse şeytanın bu kadar çekici olacağını söylememişti. O sinirli bakışları ve iri kaslı gövdesiyle festival zamanı gördüğüm genç kurtadamlardan bile daha yakışıklıydı. Yakışıklı çocuk beni iyilik olsun diye kurtarmamıştı tabii ki. Artık kafası nasıl güzel ise beni hizmetkârı yapacağına inanıyordu herhalde.

Yavaşça sudan çıktım. Tüm dünya çıldırmıştı. Şeytan hizmetkâr olarak beni seçtiyse çulgin dünyamız çok yakında yok olacaktı. Nefesimi tutup tekrar suya daldım. Daha sonra ellerimle rengim açılana kadar kendimi ovaladım. Üzerimdeki kıyafetleri çıkarmadığım için tam olarak temizlendiğim söylenemezdi ama hiç değilse açıkta kalan yerlerimi ovmuştum. Saçlarımdaki pisliği de akıtmıştım artık daha temiz hissediyordum.

Sudan çıkmam birkaç dakikamı aldı. Her kendimi yüzeye çekişimde ağrıyan kollarım ve bacaklarımın sözünü dinleyerek kendimi ılık suya tekrar bırakıyordum. Tamamen yüzeye çıktığımda artık işemem gerektiğini hissettim, hemen çevreme bakındım. Gözlerim karanlığa alışmış, artık çevredeki irili ufaklı oyukları fark eder olmuştu. Acele ile oyuklara göz gezdirdim ve evet biri boştu.

Temkinli hareketler ile boş oyuklardan birine gidip huzursuzca eğildim. Muhtemelen bu hayatımda yaptığım en kısa tuvalet molasıydı. Etrafıma kaçamak bakışlar atarak bitmesini bekledim. Her an şeytan ge-

lebilirdi ve bu halde yakalanmak istemiyordum. Ayağa kalkıp fermuarımı çektim. Az önceki oyuğa gidip bel hizama kadar tekrar suya girdim. Hemen sonra çıktığımda sınısıklandım fakat uzun süre böyle ıslak kalamazdım ne de olsa çevrede bir cehennem sıcaklığı vardı.

Onun nereye gittiğini merak ettim, sadece kısa bir an için, sonra beni bıraktığı yere en uzak noktayı seçip kendimi oraya gizledim. Mağara duvarına sırtımı yaslayıp gözlerimi hafifçe kapadım. Uyurken başıma kötü bir şey gelebilirdi ama bu karanlık mağarada bu kadar yaralı halde iken uyanık da olsam bir şey değişmezdi. Soğuk mağara duvarı bu sıcakta o kadar iyi gelmişti ki memnuniyetle gözlerimi kapayıp kendimi uykuya teslim ettim.

“En azından artık çok pis kokmuyorsun.” Gözlerimi istemeyerek açtığımda şeytanın kızıl bakışlarıyla yüz yüze geldim. Hafifçe üzerime eğilmiş küçümseyen gözlerle yüzümü inceliyordu. Hemen toparlandım. Ne kadardır uyuyordum ve o ne kadardır buradaydım?

“Bu yaptığın gerçekten ilham verici.” Eliyle oyukları gösterdi. “Babamın seçtiği avcının aynı oyukta yikanıp işememesi akıllıca, ama biliyorsun hamsterlar da bu yaptığını yapabiliyor, zaten senin bir fare olduğunu biliyordum.” Abartılı bir hareketle yere oturdu.

“Aslında bu kadar dayanmanı beklemiyordum,” dedi bir kez daha kibirle.

"Neye? Sana mı? Eh çok sabırlı bir insan olduğum söylenir." Ateşle oynadığının farkındaydım ama artık canımı sıkıyordu. Beni öldürmeyecekse benimle uğraştığı gibi onunla uğraşacaktım. En azından ölüme giderken biraz eğlenebilirdim.

Artık oturduğundan yüzünü görebiliyordum, aslında görmemeyi dilerdim. Kıpırmızı gözler yavaşça üzerimde geziniyor, vücudumu ezberliyordu. Uyumadan önce yanıma koyduğum parçalanmış ceketime uzandım. Üzerime atıp göğüslerimi örtmeyi düşündüm çünkü bana bakışı, tuhaftı. Beni giyinik olmama rağmen çıplak hissettiriyordu. Artık saçımın kurduğuna emindim, bedenim alev alev yanıyordu. Şeytan yavaşça başını eğdi ve kalbim yeniden atmaya başladı.

"Genellikle insanlar beni gördüklerinde ölürler, bir kısmı kendi kendine korkudan diğerlerini de ben öldürürüm, sonucu değiştirmiyor." Durdu ne yapacağını merak eder gibi yüzüme daha dikkatli bakmaya başladı. Tepki verebilecek kadar aklım başımda değildi çünkü verebileceğim en akıllıca tepki topallayarak da olsa buradan kaçmak olurdu. İçten içe irkilerek yakışıklı yüzüne baktım.

"Beni görüp en uzun yaşayan insan olabilirsin." Hafifçe sola döndü ve büyükçe bir çuvalı kendine çekti. Temkinli olmayı tüm kalbimle isterdim fakat aklıktan ölüyordum, içindeki yiyecek olabilir. Umutsuzca bakışlarımı kucağıma indirip beklemeye koyuldum. Şeytan bir süre sessiz kaldıktan sonra çuvalı bana ittirdi. Uzanıp iki elimle kendime çektim. Tered-

düt ederek elimi çuvalın içine soktum, parmaklarım soğuk bir pakete değdiğinde tuttuğum şeyi kavrayıp çıkardım. Elimdeki ufak paketi daha net görebilmek için ışığa kaldırdım. Aman Tanrım! Bu ambalajı nerede görsem tanırdım. Beyaz çikolata aşkına!

"Sakın teşekkür etme ve sakın sevinme. Mekânımı zehirliyorsun, bu duygular burada hoş karşılanmaz." Her hareketimi dikkatle izleyen çocuğa baktım. Kaşlarını çatmış beni izliyordu. Yakıcı bakışlarına aldırnamaya çalışarak paketi açıp elimi girintili beyaz yüzeyde gezdirdim. Daha fazla oyalanmadan ön dişlerimi çikolataya geçirdim.

Ağlamaya başladığımı üçüncü paketimi yerken anladım. O kadar açtım ki gözlerimden yaşlar akıyordu. Ölmedim diye sevinçten haykırmak istedim. Bütün bu deliliklere rağmen hâlâ yaşıyordum işte. Nihayet paketin sonuna geldiğimde şeytan düşünceli bir ifadeyle bakışlarını üzerimde gezdirdi.

"Başka yemeyeceksin değil mi?" Sesindeki şaşkınlık beni kendime getirdi. Sıkıntıyla elimde duran yarım pakete baktım. Eğer yersem karnum ağrıyacaktı, var olan ağrılara bir yenisi daha eklenecekti. Tabii ki bunu göze alamadım. Çuvalın içindeki bütün çikolataları kucağıma topladım. Hepsini yanımda taşıyacak, acıktığımda yiyecektim.

"Hayır."

"Su ve içki de var orada."

"Görevdeyken içmiyorum," dedim su şişesine uzanırken. Yaptığım espriyi anlayıp anlamayacağını düşünerek şişeyi dudağıma dayadım.

"Artık zavallı ihtiyaçlarını bitirdiysen, otur ve dik-
katle beni dinle." Keyifsizce homurdandı. Evet ,şey-
tan homurdanmıştı.

"Ben Aidanhell," dedi ve bıkkın bir ses tonuyla ek-
ledi.

"Lanet, büyük şeytan savaşlarına hoş geldin avcı."

BÖLÜM 3

Her şeyin başlangıcı.

Yaşamın, ölümün her şeyin öncesinde olan şeyler.

Aidanhell karşımda durmuş bana çok eski kadim bir hikâyeyi anlatıyordu. Suratına aptalca baktığımdan emindim çünkü anlattıkları bana tuhaf geliyordu. "Babam hak ettiği tahtı alabilmek için tüm kralları tek tek öldürdü," dedi bir kez daha gururla. Biraz daha kafa koparma ve bağırsak çıkarma hikâyesi dinlersem kusacağımdan emindim. Benim asıl öğrenmek istediğim neden kurtarıldığımdı. Babasının taht için yaptığı savaşlar beni hiç ilgilendirmiyordu.

Dizlerimi göğsüme dayadım. Eğer bir köpek olsaydım kulaklarımı şu an kesinlikle havaya dikmiş olurum. "Bana neden babanın yaptıklarını anlatıyorsun? Bunun beni kurtarmanla bir ilgisi yok." Aidan kaslı kollarını göğsünde kavuşturup bana baktı. "Ona da geleceğim. Sadece şu an karşımda kimin olduğunu iyi

anlaman gerekiyor." Huzursuzca kıpırdandım. Bana geçmişteki kanlı savaşlarda babasının yaptığı canice şeyleri anlatıyordu. Kendim de bir kaçığım demek istiyordu herhalde.

Derin bir nefes alıp cesaretimi topladım. "Seninle bir anlaşma yapalım." Şeytan ağırlığını sağ bacağına verip karşımda dikilmeye devam etti. "Beni kurtardın, belli ki bir konuda sana yardım edebileceğimi düşündün. O halde sana soru sorduğumda beni aşağılama." Bir an gülümser gibi oldu ardından dalgali saçları gözlerini gölgeleyecek şekilde başını öne eğdi. Sanırım bu hareket beklediğim onaydı.

"Baban iblislerin kralı yani," dedim korkarak.

"Evet. İblislerin kralı diyebilirsin. Zamanın başından beri benim soyum merkezi tahta ev sahipliği yapıyor."

"Yani büyük dedelerin de kraldı?"

"Dede mi?" Yakışıklı serseri tek kaşını kaldırması bana gerçekten de tuhaf bakıyordu.

"Yani atalarından bahsediyorum."

"Evet, hepsi kraldı."

"Sen de mi kral olacaksın?"

Aman Tanrım! Karşımda geleceğin iblis kralı mı duruyordu? Zorlukla yutkundum. Soruma cevap vermek yerine bakışlarını benden kaçırdı, derin bir şeyler düşünüyor gibiydi.

"Savaşın kapıda olduğunu herkes biliyor. Bizim dünyamızda huzur yoktur. Her saniye kışını kollaman gerekir. Veliht olduğum içinde en değerli kişi benimki." Biraz durup endişeli gözlerle bana baktı,

anlayıp anlamadığımı ölçer gibiydi. Ona göre bir halt anlamayan aptal avcının tekiydim. Lanet ölümsüz kışını tekmelemek istiyordum.

"Araf Şövalyeleri kapımıza gelmeden saatler önce babam beni ve askerleri toplantı odasına çağırdı. Toplantı bitince babam kâhine gitmemi emretti. Kâhin bana bir avcı kızın başının belada olduğunu, kendi türünün ona ihanet ettiğini ve benim onu kurtarmam gerektiğini söyledi. Bir iblis avcısını neden kurtarmam gerektiğini anlayamadım hoş şu an da anlamıyorum. Seni kurtarıp iblis hanedanlıklarına tek tek gitmem gerektiğini de söyledi. Sonuncu ziyaretim de tamamlandığında savaşı sonlandırabileceğimmişim. Bana kalırsa kâhin bunadı. Yani lanet olası tüm hanedanlıklar baş belasıdır, ittifakımız olanlar bile bizi öldürmek istiyor."

Ağzım kupkuruydu. Öyle yoğun düşüncelere dalmıştım ki kafamdaki çarklar dönerken ses bile çıkarıyor olabilirdi. Müttefiklerimiz bizi öldürmek istiyorsa nasıl bir cehennemdeydik. Müttefiklerimiz mi? Biz diye bir şey yoktu ki. Tanrım karnuma ağrılar giriyordu.

"Bu sadece güç ve politika," dedi sanki bu her şeyi açıklarmış gibi.

"O hanedanlıklarda ne yapman gerektiğini biliyor musun? Yani sadece bir merhaba demeyeceğiz öyle değil mi?" Vereceği yanıttan korkar halde bekledim.

"Krallarını tek tek öldüreceğiz." Dudaklarını sımsıkı kapadı. "Kâhin hepsinin ölmesi gerektiğini söyledi."

"Ama zaten hanedanlıklar sana bağlı, kendi lanet kralları olabilir ama zincirin tepesindeki isim baban ve o bırakırsa kral sen olacaksın." Hızlı hızlı nefes alıyordum beynim çok ama çok doluydu.

"Kralların değişmesi gerek. Eskilerini öldürüp yerlerine bana daha bağlı olanları koyacağım. Akıllısın, beni şaşırttın." Gerçekten de şaşırmış bakıyordu. Nasıl görüyordu ki beni? Ah cevabı biliyordum bana devamlı fare diyordu, fare olarak görülüyordum. Piç. Bakışlarım keyifle kıvrılan dudaklarına gidince duraksadım.

Küfür ettiğinde ne kadar sevimli bakıyorsun, fare.

Bu bir hayal miydi? Zihnimde duyduğum ses tüm seksiliğiyle Aidan'a aitti. Yüzüne baktım. Anlaşılmaz bakışları bedenimde geziyor, baktığı her yeri kor gibi yakıyordu. Kızıl gözleri göğsüme kayınca bedenimin uygun olmayan yerleri sızlamaya başladı. Lanet olası hormonlar. Bir gün Cassie gerçekten de şu hormonların başına bela olacak.

Ah evet kesinlikle olacak.

"Pekâlâ! Kes şunu, beynimin içinde konuşmayı bırak," dedim hırçın bir şekilde. Gülümsemesi daha da genişledi, bir cevaba ihtiyacım yoktu, soru sormamış ima etmemiş direkt söylemiştim ve ukala, sırtışı ile onaylamıştı. Alçak piç zihnimi okuyordu. Ona olan nefretim ve -lanet olsun ki- ilgim her geçen saniye artıyordu.

"Aptal peri masallarını yeterince dinledim ve uyum geldi ben yatıyorum." Arkamı dönüp hızla çevreme bakındım. Buradan çıkmalıydım. Mağara gi-

rişinin az ilerisindeki ağaç, dibine döktüğü iri geniş yaprakları ile etraftaki diğer her şeyden daha fazla konfor vaat ediyordu. Ağaca kadar yürüyüp altına kıvrıldım, sırt çantamı başımın altına koydum ve gözlerimi kapadım. Sinirden uyuyamayacağımı düşünüyordum fakat hızla uykuya daldım.

Aptallar kraliçesi aslında o kadar da aptal değildi. Zihnindeki şeyin ben olduğumu anlaması çok uzun sürmedi. Tuhaf bir şekilde parçaları birleştirip hemen çözmüş, hatta bana kızıp üstüne birde gidip uyumuştuk ki nefes alışverişlerinin ahenginden anladığım kadarıyla uykusu huzurlu bile olabilirdi.

İnsanların zihni kolay şekillenebilen ve okunabilen bir yapıdadır. Ama bu sinirli avcının zihnini okumak hiç de kolay olmadı. Duvar örülmüş anılar dışında şimdiki zamanı gizleyen yapılar da vardı. Onu kurtardığım andan beri okumaya çalışıyordum fakat sadece bir kez başarılı olabilmiştim, o da az önceydi. Bu lanet avcı tam bir bilinmezlikti. Kayıtlarda dahi adı geçmeyen küçük bir baş belası.

Belki de kâhin onu bu zor görevde benim rahatlamam için göndermişti. Kafamı dağıtıyordu gerçekten de. Öncelikle sevimli sayılırdı tamam pekalâ güzeldi, bu her ne kadar beni ilgilendirmese de bir su perisi kadar güzeldi. Su perilerini severdim favorim değildi ama severdim. Uzun kahverengi saçları yıkanınca parlamaya başlamış, kurumuş kandan arınmış

pürüzsüz teni sağlıklı bir şekilde pembeleşmişti gerçi onu bulduğumda da güzeldi, pislik içindeydi ama yine de güzeldi.

Kanlı yüzündeki yeşil gözlerinin bana bakarkenki parıltısı baş döndürücüydü. Belki de... Kahin onu beni rahatlatсын diye seçmemişti. Dün gecedен beri pek rahat sayılmazdım. Ne zaman bana gerektiğinden fazla yaklaşıp pudramsı kokusu ciğerlerime doluyor, gerilme sebeb oluyordu.

Bu yaratık benim için merak uyandırıcıydı hem de fazlasıyla. İnsan kızlarının çekiciliğı ile ilgili eski şarkılardan beri hikâyeler vardır. Bu hikâyelerle büyüdüm. Anlatılan hikâyeler romantik falan değil. Sadece bir sürü kaos. Sonu hep kötü. İşte bu yüzden ondan daha da uzak duruyorum, üstelik avcı olmasının da pek yardımcı olduğu söylenemez.

O bir avcı ve zamanı geldiğinde ölümü benim ellerimden olacak, sadece bir süre daha işime yaraması gerekiyor. Ama onu uyurken seyredince öldürme fikri bana çok yabancı geldi. Onu öldürmesem de olur diye kendimi telkin etmeye başladım ama yaparsam dünyadan bir avcı daha eksilir. O kız benim düşmanım.

[Uslanmaz itin tekiyim. İlk defa beni neyin beklediğini bilmiyorum. Bu benim için çok sarsıcı, daha önce bu kadar bilinmezlik içinde olmamıştım. Hayat ben ve yine benden ibaretti.]

Draza'nın aldığı ceza, kastının düşürölmesi başta ben olmak üzere herkes için bir şok olmuştu. Ağabeyimin yaptığı hatayı yapmayacaktım. Hiçbir dişi için

değmezdi. Sıradaki veliaht bendim ve kral olacaktım.

Lezzetli, baharatlı bir koku bedenimi yavaşça ele geçiriyor, derin düşüncelerde boğulmuş zihnimi rahatlatıyordu. Çok uzaktan erkeksi güçlü bir sesin adımı söylediğini duydum ama koku ve sıcaklık o kadar güzeldi ki sesi duymazdan geldim. Sıcak güçlü eller kollarımı kavramıştı ama ben rahat uykumdan ayrılmamaya niyetliydim. Omuzlarımdan hafifçe sarsılınca sıçrayarak uyandım.

"Ne oluy..?" Sorumu tamamlayamadım. Aidan bedeninin üst tarafı çıplak bir halde üzerime eğilmiş omuzlarını tutuyordu. "Uyan. Dinlenmeye vakit yok," dedi yavaşça kalkarken. Heyecan ve panik duyguları eşliğinde doğrulmaya çabaladım. Lanet şeytan beni korkutuyor daha da kötüsü heyecanlandırıyor. Elindeki iki elmayı kucağıma fırlattı. Çantama uzanıp elmalardan birini içine attım.

"Babamın, ırkına iyi hizmet edemediğini düşünenler oldu. Belki de her şeyi bırakıp gitmesinin sebebi budur," dedi neredeyse fısıltıyı andıran bir ses ile. Bu da nereden çıktı şimdi? Bacaklarımı bağdaş kurup elimdeki elmayı dişledim.

"O biraz iyimserdi." Ses tonundaki ani değişim yutkunmama sebep oldu. Karanlık bakışlarını uzaklara çevirerek. "Kötü bir ruhun iyimser davranması beklenemez bir durum avcı," dedi.

"Kötü herhangi bir şeyin iyi olmasını beklediğim-

den değil sadece babanın durumu sence de biraz tuhaf değil mi?" dedim çatlak bir ses ile. Kral kayıptı ve bu gerçekten de ilginçti. Yani kralınız neden tahtı bırakıp gidesiniz ki? Ayrıca kötünden kastının kendisi olduğunu elbette ki fark etmiştim. Beni üstü kapalı olarak kendi hakkında uyarıyordu. Ama bilmediği bir şey vardı ki, ben Aidan'ın iyi ya da kötü yanı ile ilgilenmiyordum. Beni uyarmasına gerek yoktu, caruma değer veriyordum. Onunla yakınlaşmayı düşünecek kadar aptal değilim.

Aidan yavaşça yanıma sokuldu. Neredeyse sessizce "Her şeyi bırakacaktı," dedi. Gözlerimi kocaman açarak yakışıklı yüzüne baktım. "Ne demek istiyorsun?"

"Artık kral olmak istemiyordu. Tabii şu an bunun bir önemi yok çünkü kayıp," dedi dişlerini gıcırdatacak. Geri çekilip önündeki odunları tekmeledi. Ben uyurken gidip toplamış olmalıydı çünkü ayaklarının ucunda üst üste dizilmiş kalın ve ince odun parçaları vardı. Başımı yavaşça kaldırıp gökyüzüne baktım hâlâ karanlıktı, yani Aidan beni bir süreliğine de olsa karanlıkta yalnız bırakmıştı. Adi piç. Bu karanlık düşman dolu ormanda savunmasız bir şekilde kalmıştım.

"Baban kaybolduysa şeytanlara kim önderlik ediyor?" dedim ters bir şekilde. Cevaplara ihtiyacım vardı, benim için bilgi güç demekti.

"Hiç kimse. Benim yapmam gerekiyordu ama tahta çıkıp herkese önderlik yapmadan önce kendimi kanıtlamam lazım ve şu aptal kehaneti gerçekleştirmemin buna epey bir faydası olacak." Zalim bakışları üzerimde gezindi. Kehanetten nefret ediyordu çünkü

kehanet onu bana yönlendirmişti. Gözleri koyu kırmızıdan açığa mı dönüyordu, ben mi yanlış görüyordum? Tam konuşmak üzere dudaklarımı aralamıştım ki yavaşça elini kaldırıp iki parmağını dudağıma bastırdı. Ağzımdaki lokmayı birden yutuverdim.

Aklım tamamen bedenimden uçmuş halde öylece kalakaldım. Vücudum beklentiyle kasılınca kendime küftüm. Ondan o kadar çok korkarken bedenim neden korkmuyordu? O bir iblisti ben ise bir avcı. O iblis kralı olacak ve sen hâlâ iblis avcısı olacaksın diyordum kendime. Aidan yoğun kızıl bakışlarını dudaklarıma indirince beynimin ne dediği önemini yitirdi. Elmanın bıraktığı ekşi tadı yalamamak için kendimi zor tuttum.

Aidan parmaklarını dudaklarımdan çekmeden önündeki odun yığınına eğilip yavaşça üfledi. Elini yavaşça çekerken bedenini doğrulttu. Ben ise hâlâ önümüzdeki odunlara bakıyordum çünkü az önce üflediği yerde bir kıvılcım görmüştüm. Aidan hoşnutsuzlukla alt dudağını sarkıttı. Tekrar yığına dönüp bu kez daha güçlü bir şekilde üfledi. Aniden tüm yığını saran alevler karşısında ufak bir çığlık atıp geri çekildim.

“Savaş! Kara Elf’ler başladı.” Sanki az önce nefesinden alev çıkarmamış gibi konuya kaldığı yerden devam etti. “Kurtadamlar da destekledi onları. İki güçlü hanedanlık ile karşı karşıya geldik ve ilk savaş böyle başlamış oldu. Bu olduğunda ben henüz çocuktum.” Bir çıra parçasını ateşe atıp karanlık bakışları ile bir süre alevleri izledi. “Vampirleri taraf seçmeye zorladık ve ikinci savaş başladı. Kimse gerçekten ol-

mediği için ne kadar uzun sürdüğünü tahmin ediyor-
sundur."

Ölümlü anlamda başımı salladım. İblisler asla ger-
çekten ölmez. Sadece başka bir yere giderler. Gittikle-
ri yer hakkında hiç bir fikrim yok, ben daha çok öldür-
me bölümüyle ilgileniyorum.

"Üçüncü savaş ise bildiğin üzere başladı ve dünya-
nıza sıçradı, hâlâ da sürüyor."

"Dünyada şu an büyük bir savaş yok," dedim bir-
den. Aidan yaşına göre olgun bakışlarla gözlerime ba-
kınca ürperip çenemi kapadım.

"Dünyada savaş var avcı. Her gün yüzlerce ölümlü
hayatını kaybediyor. Bunun büyük bir savaş olması
için adının üçüncü dünya savaşı mı olması gerekiyor?
Siz ölümlülerin idrak edebilmesi için daha ne kadar
ölüm gerekli?"

"Ama dünyadaki savaşlar ile buradaki savaşın ne
gibi bir ilgisi olabilir?"

"Düşük seviye iblisleri biliyorsun. Eğer avcı eğiti-
mini yeterince iyi aldıysan bunu bilmen gerek," dedi
ve sorgulayan gözlerle bana baktı. Benden bir yanıt
alamayınca tekrar ateşe döndü ve konuşmaya devam
etti. "Onlara hırsız denir. Hırsızlar ikinci savaşın so-
nunda dünyaya gitmenin bir yolunu buldular ve ora-
da kendilerine konaklar edindiler."

"Konak?"

Aidan abartılı bir biçimde gözlerini devirdi. "İnsan-
lardan bahsediyorum seni aptal kız. Hırsızlar dünya-
ya yerleşip insanların bedenlerini çaldılar. Büyük ço-
ğunluğunun liderleri hedef aldığını söylememe gerek
yok sanırım."

"Aman Tanrım! Dünya liderlerinin bedenindele!" dedim dehşete kapılarak.

Dediği her şey yapboz parçalarının birleşmesi gibi bir etki bırakmıştı üzerimde. Serseri çok ama çok haklıydı. Dünyamız gerçekten de yıkıma doğru ilerliyor, politika her zamankinden daha pis bir şekilde işliyordu. Dinlediklerimin ağırlığı ile bedenim titremeye başlamıştı, felç geçirmiş gibi hissediyordum. Sanki tüm vücudum görünmez güçler tarafından tutuluyordu ve ben kurtulamıyor, konuşamıyor hatta düşünemiyordum.

Her şey çok ağır gelmişti, iblisin büyük bir soğukkanlılıkla anlattığı şeytan savaşları dediği şey kesinlikle politikaydı ve ben politikadan anlamadığım gibi ondan korkardım, şimdi burada hayatıma korku ege-menken bile politikadan ürüyor olmam komikti.

Buradan çıkarsam bile dışarıda yaşacağımın garantisi yoktu, bir şekilde hayatım sonlanacaktı. Hayatımın ne şekilde sonlanacağını ben belirleyebilecek miydim acaba?

Düşüncelerle boğuşurken kırmızı gözlü serseri gözlerini kırpmadan doğruca bana bakıyordu. Midem kasıldı, bana beni öldürecekmiş fakat buna değer miyim diye ölçercesine bakıyordu. Aniden bir gözünü kıptı ve kalbim tekledi. Midemdeki kasılmanın şiddeti arttı. Dudakları alayla kıvrıldı ve kalbim bir an durur gibi oldu. Tanrım! Gülümseyecekti ve bunu görmeye kalbim dayanamayabilirdi. Bedenimin neden onun hareketlerine bu denli yoğun tepkiler verdiğini anlamlandıramıyor, içimden kendime küfürler ediyordum.

Zor da olsa gözlerimi ondan alıp başımı öne eğdim, artık ona bakmıyordum fakat bedenim kesinlikle burada olduğunun farkındaydı. Tüm vücudum adrenalin ile dolmuştu, bir şey beni inanılmaz derecede heyecanlandırıyordu. Mantıklı olalım, her an ölebiliirdim ve muhtemelen katilim karşımda duruyordu. Yani bu beni heyecanlanmak için yeterli bir sebepti, bunun onun çekiciliği ile bir ilgisi yoktu.

Başımı hafifçe kaldırıp gözlerine bakmaya cesaret ettim. Tekrar o uzun kirpiklerini kırpıp ardından gözlerini kısınca bakışlarımı indirdim. Ah! Yanıldım, çok çekiciydi. Hayatım boyunca saçma sapan birçok şey yapmıştım ve beni öldürebilecek şeytanı çekici bulmak kesinlikle listemin başıydı. Bir şey olsun ve dik-kati dağılsın, bana artık lütfen bakmasın diye Tanrıya dualar ediyordum. Daha önce hiç bu kadar yoğun bakışlar altında kalmamıştım.

"Bunu sonsuza dek yapabiliriz," dedi flört eder gibi. Ona döndüm, hâlâ bana bakarkenki gözleri keyif doluydu. Benimle dalga geçiyordu.

"Neyi?" dedim sesim çatlamış, saçma sapan çıkmıştı. İnanamayan gözlerle bana baktı.

"Vaktim yok insan, işimize bir an önce başlamamız gerek." Küçümseyen bakışları bedenimde gezindi. Elimde olmadan iç çektim ve şeytan hızla arkasını döndü. Verdiği tepkilere anlam veremiyordum nasıl bir yapısı vardı, bir kişiliği var mıydı bilemiyordum. Tek bildiğim benden tiksindiği ve inanılmaz kibirli olduğuydu.

O orada düşüncelere dalmışken az önce açıkta bir

raktığım kahverengi uzun saçlarımı ördüm, örgü işini bitirdiğimde kâhküllerimi elimle taradım. Gömleğin içine giydiğim mavi askılı bluzum kirden daha koyu bir renge bürünmüştü. Buranın iklimini bilmiyordum, çöl iklimi gibi ise gece bu gömleğe ihtiyacım olacaktı o yüzden şimdilik belime bağladım.

"Ne o şimdi sıra savaş boyalarını sürmeye mi geldi?" Eğlenir gibi konuşması hem canımı sıkıyor hem de beni rahatlatıyordu. Keyifli olduğunda daha fazla katlanılabilir oluyordu.

Yaşama gitgide daha fazla alışıyordum ve yaşamak her şeye rağmen güzeldi. Aidan'ın ifadesinin yavaş yavaş yerini şaşkınlığa ve ardından tiksintiye bırakmasını izledim.

"Ne cüretle gülümseyebilirsin bana!" dedi dişlerini gıcırdatarak. O kadar vahşi bakıyordu ki bir adım geriledim. O söyleyene kadar gülümsediğimin farkında bile değildim.

"B-ben sadece. . Boş versene! Az önce benimle tatlı tatlı konuşuyordun neden birden bir ahmağa dönüş-tün?"

"Seninle tatlı tatlı mı konuşuyordum? Beni tatlı mı buluyorsun?" Gözlerindeki öfke yavaşça dindi, artık daha sakin görünüyordu. Bazen onu çekici buluyordum hemen ardından bir tavşanın kafasını eziyordu ve ondan ürküyordum. Başka bir zaman tam ona ısınmaya başlamışken -ki bu ne kadar doğru bilmiyorum- hemen bana bağırıyor, kaba sözler sarf ediyordu ve yine ondan nefret ediyordum. Aslında sanırım genel olarak ondan nefret ediyordum. Öfke biraz da olsa ak-

lumu başıma getirdi, artık anlattıkları hakkında konuşabilirdim. "Tahtına geçip sonsuza dek orada kalabilirsin. Ama bana neden ihtiyacın var?"

"Sen beni dinlemiyor musun? Kehanette avcı bir kızla hanedanlıkları devireceğim yazılı."

"Kendine başka bir avcı kız bul ben de huzur içinde öleyim."

"Hâlâ huzur içinde ölebileceğini düşünecek kadar saf mısın? Nerede olduğumuzun farkında değil misin? Araf Ormanındayız. Burada huzur olduğunu mu sanıyorsun?"

"Lanet olsun sana! Evime gitmek istiyorum!" dedim ve hiddetle arkamı döndüm. Titreyen ellerimle ağzımı kapatıp hıçkırmamaya çalıştım, nefesim tıkanmıştı. Şeytanın oğlu böyle gıcıkta işte.

Evime dönmek istiyorum. Avcı kampına değil evime gitmek istiyorum. Anne ve babama gitmeliyim, kardeşimi görüp ona sarılmalıyım beni kucaklamalarına ihtiyacım var.

Avcı eğitimi bana göre değil. Ben zayıfım. Bunu artık biliyorum, ben zayıf olanlardanım. Kılıç kullanmak dışında kayda değer hiç bir yeteneğim yok. Kaç tane iblis öldürdüğümün de bir önemi yok çünkü ben sadece en güçsüzleri avlayabilen işe yaramaz bir avcıyım.

Tutmakta zorlandığım gözyaşlarım canımı sıkıyordu. Onun önünde ağlamayacaktım. Derin bir nefes alıp ona döndüm, suratında uğursuz bir sırıtsıyla bana bakıyordu.

"Aidanhell." İblisin gülümsemesi silindi. Hızla sen geldiği yöne döndü. Bende öyle.

Tam olarak ne görmeyi bekliyordum bilmiyorum ama bunu beklemediğim kesindi. Gümüş renkli parlak uzun saçları olan güzel kibar bir varlık bize doğru yürüyordu. Bir yılan gibi süzülerek yanımıza gelişini yavaş çekimdeymişçesine izledim. Beynimde alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Ürkek bakışlar ile Aidan'a döndüm. Fakat o gelen çocuğa kaşları çatılmış bir halde bakmakla meşguldü.

Beyaz olmayan kapkara gözlü çocuk Aidan'ın yanına geldiğinde aralarındaki farklılıkları göz önünde bulundurarak onun bir iblis olmadığını düşündüm. Kulakları oldukça sivriydi ve gözleri de simsiyahtı. Kanatları olup olmadığını merak ettim ama muhtemelen yoktu. Güzel ama ürkütücü çocuğun benim şeytanıma kıyasla kanatsız oluşu onun için bir dezavantajdı ama karanlık bakışları onun iblisten daha az kuvvetli olmadığını gösteriyordu. Aidan'ın surat ifadesi değişmemişti ama canı sıkkın gibiydi, beyaz saçlı çocuk beni ölüm meleğinden kurtaran ve hizmetkârı yapan Aidanhell'e adıyla hitap etmişti.

"Burada ne işin var?" Oğlan Aidanhell'in sorusuna yanıt vermek yerine bana döndü. O zaman çenesinin zarıflığını ve sivri kulaklarını daha yakından görebilme imkânım oldu. Tıpkı Aidanhell gibi güçlü duruyordu fakat daha zarifti. İnce parmaklar, ince dudaklar, ince fakat kuvvetli bir burun ve tamamen zıtlık yaratan kaya gibi sert kaslar. Fakat Aidanhell cehennemde yanan kayalar gibi sert ve bronz bir görünüme sahipti, kasları ve canlı rengi onu beyaz saçlı olan gibi ürkütücü olmaktan çok seksi yapıyordu. Seksi mi? Off Cassie!

Zarif yaratık başını hafifçe öne eğince gümüş rengi saçları da göğsüne döküldü, diliyle dudaklarını yalayıp bana baktı. Yoğun bakışlar altında tenim karıncalanmaya başlamıştı. Beni yemek isteyebileceğini düşündüm sonuçta o da bir cehennem yarattığı olmalıydı ve yaratıklar insan yerdi gerçi Aidan da bir cehennem yarattığıydı ve beni yemiyordu. Bakışlarım tekrar Aidanhell'e kaydı, canı sıkılmış ifadesinin yerini panik almıştı, hafif fakat kesinlikle hissedilen türden bir panik. Aidanhell'i panikleten yaratığa bir kez daha baktım. Bakışları hâlâ aynı yoğunlukta idi ama nedense şimdi o kadar da korkmuyordum hatta keyifliydim, Aidanhell de bir şeylerden korkabiliyordu.

Aniden onu kızdırırsam bundan zevk alabileceğimi düşündüm, sonuçta ne olursa olsun aptal kehaneti gerçekleştirebilmek için öldürülmemi engellerdi, bana bu savaşta ihtiyacı vardı. İçimi deli cesareti doldururken aptal aptal sırttım.

"Sen nesin?" dedim ve temkinli bir şekilde oğlanın karanlık gözlerine baktım.

Kimsin diyememiştım, çünkü birey olmaktan çok daha başka bir şeydi. Ona baktığımda tıpkı Aidanhell'de gördüğüm türde bir derinlik her yeri kaplıyor, insanın tüm algılarını üstüne çekiyordu. Çocuk bana yanıt vermek yerine Aidanhell'e döndü.

"Onu alıyorum," dedi ve zarif parmaklarını şıklatı. Bir anda yerden havalanıp ona doğru uçmaya başlayınca panikle çırpındım. Dehşete kapılarak Aidanhell'e baktım fakat ifadesiz yüzünden hiç bir anlam çıkaramadım. Havada takla atmamak için kol ve

bacaklarımı açıp hareketsiz kalmaya çalıştım. İçim gıdıklanıyordu, giydiğim botlara rağmen ayakkabılarımın düşebileceğini düşündüm. Ona gitgide daha fazla yaklaşıyordum ve bu durumdan kurtulmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu yaratık sihirliydi.

Yaratığın yanına geldiğimde hava akımı birden kesildi, kendimi yere düşmeye hazırladım. Fakat o belimi tuttu, güçlü elleri ile beni hafifçe kaldırdı ve kollarına aldı. Bir kez daha Aidan'a korkarak baktım fakat o sadece omuz silkti. Zarif çocuk artık beni taşıyor daha da kötüsü benimle beraber uzaklaşıyordu.

Tenine değmemeye çalışarak çırpındım fakat bu çabam faydasızdı çünkü üst tarafı çıplaktı. İnmek için hareketlendiğimde beni daha sıkı tuttu artık kıpırdaymıyordum.

"Alamazsın." Aidanhell nihayet karşımızda belir-di. Bu kaçık serseriden beni hemen kurtarmayıp ölesiye korkmama sebep olduğu için ona kızgındım. Kıpırdamadan gümüş saçlı çocuğun beni yere indirmesini, belimi tutan ellerin gevşemesini bekledim fakat herhangi bir değişiklik olmadı, lanet olasıca beni sım sıkı tutuyordu ve şeytanın oğlunun dediğini yapmıyordu. Bu benim problemim değildi nasılsa şeytanım birazdan o beyaz kıçına tekmeyi basacaktı.

Aidanhell'in çevresinden dolanıp tekrar yol almaya başladık. Bilekliğimdeki zehirli toprakları çevirdim. Bileğimde taşıdığım zehir, beş hançere bedel az bulunan bir silahtı. Beş ayrı taşın içinde beş ayrı zehir minik siyah incilere doldurulmuştu. Bunu sadece laboratuvar ortamında denemiş olsam da sonuçta işe yaradı-

ğına daha önce şahit olmuşum. Bu minik taşlardan herhangi birini kullanmak ölümü çağırmak demekti. Eğer Aidan beni kurtarmazsa kendi başımın çaresine bakacaktım. Beni taşıyan varlık hiçbir tepki vermeden sadece yürüyordu, aşağıya her baktığımda uzun beyaz saçlarının kalçalarına vuruşunu görüyordum. Aidanhell tekrar önümüzde belirdiğinde yabancının elleri beni daha da sıktı, bu yaratık görüldüğü kadar sakın değildi.

"Aidanhell. Oyun oynamıyorum. Bırak hadi başka zaman." Yabancı canını sıkan bir konuşmadan kurtulmaya çalışır gibi söylemişti bu sözleri. Tam yürüyecekken Aidan onu koluna dokunarak durdurdu. Tanrıya şükür!

"Bu insan bana gerekli, Draza." Tamamdır beni taşıyan sivri kulaklı küstah çocuğun adı Draza'ydı demek ki. Kim oluyordu da şeytanın oğlunu dinlemiyordu bu! Draza tutuşunu gevşetmedi. Gözlerini hafifçe kısıp eğilince saçlarından kısa birkaç tutam omzumun üstüne düştü. "Ne yapacaksın ki onu? Sen insanlardan nefret edersin."

"Boş ver, lazım bana, işim bittiğinde sana veririm." Aidanhell benden değersiz bir eşyaymışım gibi söz ediyordu. İş bittiğinde beni bu tehlikeli herife verecekti. Kaşlarımı çattım.

"Benimle işin bittiğinde mi? Seninle herhangi bir iş yapmakla ilgilenmiyorum." Bazen gerçekten de saçma şeyler söyleyebiliyorum. Kendime olan güvenim sanırım bileğimdeki bir kaç ufak zehirli baloncuktan geliyordu. Eğer sadece onlara güveniyorsam boku yemiştim.

Draza ile gitmek istediğim falan yoktu ama Aidan'ın tavırları artık beni deli ediyordu. Bana iyi davranılabildi, zaten bir süre beni öldürmeyecekti iyi davranırsa bir sorun çıkmazdı ki.

Draza'nın dudakları keyifle kıvrıldı aniden sözleri-me pişman oldum, niyetim sadece Aidan'ı kızdırmak-tı fakat aynı zamanda Draza'yı da keyiflendirmiştim. İrkilip bakışlarımı Aidan'a çevirdim. Draza'daki bir şey beni şeytanın oğlundan daha çok korkutuyordu.

Aidanhell'in kırmızı gözlerindeki daimi yanan alevler yavaş yavaş söndü, gözbebekleri sarı-kahve tonlara büründü. Ağzım bir karış halde gözlerinde-ki değişime bakıyordum. Kahverengi sıcak gözleri ve yüzündeki şaşkın ifadeyle hiç olmadığı kadar insan görünüyordu.

"Kapa çeneni, ne dediğini bilmiyorsun," diye hırla-yıp elini bana uzattı. Haklıydı aklım başımda değildi, çenemi kapalı tutacaktım yeter ki Draza'nın kolların-dan kurtulabileyim.

"İnsan seni istemedi," dedi Draza beni geri çeke-rek Aceyleyle atıldım. "Yo hayır Aidan ile gitmek isti-yorum." Çaresizce kollarımı Aidan'a uzattım. Draza aniden kaslı kollarını belime indirip beni az da olsa doğrulttu. Yüzünü yüzüme yaklaştırken çırpınarak geri çekildim, sivri dilini çıkarıp kulağımın alt tarafı-nı yalayınca acıyla irkildim. Sanki bir asit dökülmüş gibi yanmıştı kulağım. Acıdan gözlerim yaşıyordu, parmaklarımı oraya götürmeye cesaret edemiyordum çünkü dokunursam bir daha kullanabileceğim bir uzuv olamamasından korkuyordum.

Aidanhell ayağını huysuz bir oğlan çocuğuymuş gibi yere vurdu ve bedeninden bir anda alevler süzül-meye başladı, elimi yüzüme siper ettim. Pek yakı-nımızda durmuyordu ama kavrulmaya da niyetim yok-tu. Yanan kulağım ve ben dehşete kapılmış bir halde kendimizi alevlerden gizlerken Draza sakin bir halde beni yere indirdi. Elimi indirip sulanmış gözlerle yüzüne baktım, ifadesiz yüzü gıcık bir sırıtışla aydın-lanmıştı. Arkasını döndü ve yavaşça yürümeye başla-dı. Dönüp Aidan'a baktığımda az önceki gibi alevlerle çevrili olduğunu gördüm tekrar Draza'ya baktığımda gözden kaybolmuştu.

Aidanhell hâlâ alevler içindeydi, bir meşale gibi parlıyordu. Göğsü şiddetle inip kalkarken gözleri hâlâ Draza'nın az önce olduğu yerdeydi. Anlamsız boş bakışlarını yavaşça bana çevirdi. Başım dönmeye başladı, kulağımdaki acı damarlar halinde vücuduma yayılıyordu. Dizlerimin üzerine çöküp acıyla Aidan-hell'e baktım. Gözlerini kapayıp kollarını iki yanına açarak başını kaldırdığında alevler yavaşça sönmeye başladı. Yanıma gelip üzerime eğildiğinde sıcaklığı uzaktan bile hissediliyordu. Az önce alev alev yan-mıştı fakat hâlâ buradaydı, kulağımdaki acı kalbime vuruyordu. Olanları idrak edebilecek kadar kafamı toparlayamıyordum.

"Seni zehirledi," dedi duygusuz bir sesle. Sanki hak ettin der gibiydi, deseydi de haksız sayılmazdı. Gözleri tekrar kırmızı olmuştu, Allah biliyor ya kırmızı halini tercih ederdim. "Onun kim olduğu hakkında en ufak bir fikrin bile yok değil mi? Ah evet seni ze-

hırlamış." Elini kulağıma dokunmak için kaldırdığım-
da irkilerek geri çekildim. Sanki dokunursa kulağım
daha beter olacaktı gibi hissediyordum. Canım çok
ama çok yanıyordu. Ağzımın içini ısırıp acıdan inle-
memeye çalıştım.

"O bir piç!" Son kelimeyi tükürürcesine söyledim,
beni zehirlemişti ve artık başımı bile kaldıramıyor-
dum, kim olduğu önemli değildi sadece piçti benim
için.

Aidanhell gülümsedi, gerçekten sözlerim hoşu-
na gitmiş olmalıydı çünkü bu onunla karşılaştığım
andan beri gördüğüm en parlak gülümsemesiydi.
Parmaklarını tıpkı insan erkekler gibi saçlarının ara-
sından geçirip vermek üzere olduğu bilgidan keyif
ahırcasına sırttı.

"O piç benim kardeşim." Sırtması tüm suratına ya-
yılmadan önce biraz bekledi. "Kendisi bir Kara Elf tir
ve evet aynı zamanda onların kralı."

BÖLÜM 4

Kara Elfler hakkında pek bir şey bilmiyorum. Bildiklerim de hiç iç açıcı şeyler değil.

Aslında *İblisler Tarihi* dersinde Kara Elfler anlatıldığı zaman uyuyakalmış olabilirim ve tabii Orman Elfleri konusunda da. Pekâlâ, itiraf ediyorum Elfler hakkında pek bir şey bilmiyorum.

Tüm bildiğim çok ama çok uzun yaşadıkları, güzel oldukları ve sivri yüz hatları. Tabii bunun yanında artık yararlı bir şey daha öğrendim mesela bir Kara Elf görürsem ne yapmam gerektiğini biliyorum. Kaçmak!

Sonuçta önündeki kara kelimesi bu Elfler hakkında bir şeyler ifade etmeli değil mi?

"Tüm gün moron gibi bakacak mısın yoksa yürüyecek miyiz?" Aidanhell karşımda bıkkın bir tavırla dikiliyordu. Yerimden kalkmaya çalışırken ani bir baş ağrısıyla iki büklüm oldum. Gözlerimi açamayacak kadar canım yanıyordu. Aidan yanıma gelerek beni kaldırıp yürümem için itekledi. Göremeyen gözlerle

deli gibi dönüp onu ittirdim ve dizlerimin arasına eğilerek öğürdüm. Sıcak bir kahkaha baş ağrımı böldü, kulağımdaki ağrı geldiği hızla kayboldu. Kahkaha devam ederken doğrulup serserinin yüzüne baktım.

"Draza'nın zehri," dedi kibirli bir ifade ile. Yani sanki ben Draza'nın aptal zehri hakkında bilgi sahibiymişim gibi. Elf çocuğun beni zehirlediğini tabi ki anlamıştım. Aidan'ın beni iyileştirebileceğini de biliyordum ama ben yeterince acı çektikten sonra güçlerini kullanmaya karar vermişti.

Kısaca çevreme göz gezdirdim. Ormanın en sıcak yerinde olmalıydık çünkü sırtımdan soğuk terler boşanıyordu. Geniş yapraklı iri ağaç gövdelerinin arasında sıkışıp kalmış bir şeytan ve insandık. Aidan istese beni tutup uçurabilir ve yolculuğumuz daha hızlı ilerleyebilirdi ama bunu o istese bile ben istemezdim. Uçmak her ne kadar merak ettiğim, özendiğim bir eylem olsa da Aidan'ın kollarında uçmak benim için daha fazla bela anlamına gelirdi.

İlerlemeye başladığında hemen arkasına takılıp onu takip etmeye çalıştım. Artık canım eskisi kadar yanmıyordu, kulağımdaki yakıcı acı gibi baş ağrım da bir anda kaybolmuştu fakat hâlâ hafif bir sızlama vardı. Sırf mızmozlanıp vaktini boşa harcamayayım diye ağrılarımdı dindirmişti.

Büyük ağır yaprakları güçlü gövdesiyle itiyor, dalları kafamı koparmadan önce geçebilmem için bir süre tutuyordu. Bu centilmence görünen hareketin tek gayesi, işine yaradığım sürece beni ölümden uzak tutmaktı.

"Büyük kardeşim Kara Elf olarak doğmadı Cas-sie." Adımla hitap etmesi tökezlememe sebep oldu. Benden herhangi bir tepki alamayınca devam etti. "Bizler *esas şeytanın* soyundan gelen iblisleriz, diğer iblis kastlarına benzemeyiz. Bunu o fani beyninin za-ten algılamış olduğunu düşünüyorum." Gözlerimi devirdim bu iblisten nefret ediyordum.

"Her iyiliğin bir derecesi olduğu gibi her kötülüğün de bir derecesi, bir sınıflandırması vardır." İlerlemiyorduk. Büyük siyah gövdeli bir ağacın altında dikili-yorduk, batmakta olan güneş ağacın zaten koyu renk olan gövdesinde hareketli gölgeler bırakıyor, mekânı her nasılsa daha büyülü bir hale dönüştürüyordu.

"Nesin sen bir öğretmen mi yoksa bir iblis mi?" dedim aksi bir şekilde. Beni öldürmediyse şimdi de öldürmezdi henüz işine yaramamıştım. Her şey son-landığında beni öldürecekse kibar olmamın onu dur-durmayacağını biliyordum. Bu yüzden canın cehen-neme pislik, istediğim gibi konuşurum. Hayatımın son günlerindeysem eğer bol bol da küfür ederim. Ayrıca iblislerin kastları olduğunu güçsüzden güçlü-ye doğru sıralandığını da biliyorum.

Aidan'ın kaşları sadece bir an için hafifçe yukarı kalktı ardından kollarını göğsünde kavuşturup ko-nuşmaya devam etti. "Draza bir hata yaptı." Bakışları kararmıştı. Böyle ürkütücü görüldüğünde çevresin-de olmak istemiyordum, akıllı olan hiç kimse de iste-mezdi zaten.

"O yasaklanan bir şeyi yaptı ve ceza olarak Kara Elf'e dönüştürüldü," dedi bakışları daha da kara-rırken. Kara Elf bir iblis sınıfıydı ve Aidanhell bana

Draza'nın hata yapınca alt kademe bir sınıfa sürgün edildiğini anlatmaya çalışıyordu. Bu tarz şeyleri bilmem gerekiyordu belki ama kötü bir dinleyiciydim. Özellikle tarih derslerini kırmak gibi kötü bir huyum da vardı. Eğer yaşarsam bir daha tarih derslerini can kulağımla dinleyecektim, bu sözümü desteklercesine sessizce ant içtim.

"Yasaklanan şeyleri yaparsan alacağın ceza büyük olur, anlıyor musun?" Aidanhell'in sesindeki kaygı beni ürküttü. Bu saçma hayat dersini neden veriyordun ki şimdi?

"Sen yanlış bir şey yaptın mı?" dedim tedbiri elden bırakmayıp bir adım gerileyerek.

"Yapmadım." Döndü ve karanlık bakışlarını doğrudan gözlerime dikti. "Ama bu yapmayacağım anlamına gelmiyor." Hızla başını çevirip yeniden yürümeye başladı.

Bu da neydi şimdi?

İblisler bir şeyi yasaklıyorsa, bu şey inanılmaz berbat bir şey olmalıydı. Draza bu yaşağı delmiş, dünyadaki en kötülerin bile yasakladığı şeyi yapmıştı.

Kuralsızlar dünyasında bir isyankâr.

Aidanhell'e Draza'nın ne yaptığını soracakken çenemi kapalı tutmamın daha iyi olacağını düşündüm. Aidan şu an için fazlasıyla yabaniydi. Artık bitkileri kaldırdığında geçmem için fazladan zaman tanımıyordu. Dallar hemen her seferinde yüzüme çarptığı için her yerim sıyrıkla dolmuştu. Aidanhell'den daha ne kadar nefret edebilirdim? Bunun bir sınırı var mıydı acaba?

"Mola vermeliyiz. Yemek yemem lazım," dedim sıkınlıkla. Aidan'a ihtiyacım olmasından nefret ediyordum ama maalesef ki vardı. Midemin çikolata ve elma dışında yiyeceklerle ihtiyacı vardı. "Beni rahat bırakırsan avlanabilirim ama 7/24 tepemdesin," dedim diyeceği herhangi bir şeye karşı cevabı şimdiden vermiştim. Onun bana bakması gerekmiyordu kendi başımın çaresine bakabilirdim ama pislik beni hiç yalnız bırakmıyordu ve bu da yemek için ona bağımlı olduğum anlamına gelirdi. Hiçbir söz söylemeden katnatlarını açtı. Kafam karmakarışık halde ne yaptığını anlamaya çalışırken, ağaçların arasından hızla gökyüzüne yükseldi.

Yalnız başıma ormanda kalmak bana düşünmem için fazlasıyla zaman verdi. "Bu benim savaşım değil," dedim milyonuncu defa kendime ama öyle ya da değil Aidan istediği zaman beni ölüm meleşine teslim edebilirdi. Bu yüzden çenemi kapalı tutup onunla yolculuğuma devam edecektim. Şeytan nihayet ağaçların arasında belirdiğinde elinde ekmek ve bir şişe süt vardı. Yerimden kalkıp terden ıslanan saçlarına ve nefes nefese inip kalkan göğsüne baktım. Ona doğru yaklaşıp yiyeceklerimi elinden aldım.

Aidan her ne kadar vahşi bir tutum sergilese de artık bana bilerek fiziksel bir zarar vermeye çalışmıyordu. Yemeğimi yedikten sonra tekrar yola koyulmuştuk. Bir şekilde benim kehanetteki avcı olduğuma inanmış ve beni tuhaf bir takım arkadaşı olarak görmeye bile başlamıştı. Bazen hakaret ettiği de oluyordu ama bunu kafaya fazla takmıyordum. Yaşadığım sürece bunun bir önemi yoktu. Yaşadığım için mut-

luydum ve eğer akılcıca bir plan bulursam buradan canlı bile çıkabileceğimi düşünüyordum.

"Kes şunu!"

"Ne?"

"Umut," diye hırladı. "Umut ediyorsun. Bu dünya da bu şekilde hissedemezsin. Burayı rahatsız ediyorsun. Kes artık şunu."

"Lanet olası orman bunu hissedebiliyor mu?" Korkuyla çevreme bakındım. Ağaçlar ya da bitkiler olmaları gerektiği gibi tamamen hareketsizlerdi. Belki duyguları hissedilme güçleri vardı fakat hareket edemiyorlardı. Yüzüme alaycı bir ifade yerleştirdim.

"Affedersin, ölmek için umut ediyordum."

"Aklını kullanırsan ölmezsin insan. Hem şu an benim dışımda daha ciddi sorunların var."

"Nedir o? Politika mı?" dedim meydan okurcasına kollarımı göğsümde kavuşturarak.

"Hiç fena değil," dedi kendi kendine cevabımdan memnun bir halde hafifçe sırıtırken.

"Senden korkmuyorum tamam mı? Kibirli ve anlayışsızsın. Bana ihtiyacın varsa iyi davranacaksın. Pislik gibi hissettiriyorsun, senden gerçekten nefret ediyorum ve lanet olsun ki bana ihtiyacın var o yüzden planlarını benimle paylaşırsan iyi edersin Aidanhell," dedim. Gözlerimden ateş fışkırabilseydim o an bunu yapıyor olurdum.

Bilerek adıyla hitap etmiştim, kendini benden üstün görmesinden yorulmuştum. Bana ihtiyacı vardı sevsen de sevmese de ekip olmaya mecbur edilmiştik.

Tek adımda yanıma geldi. Gözlerine bakabilmek için başımı kaldırdım. Hayatımın kumarını oynuyor-

dum ama bu gerekliydi. Eğer bu işi yapacaksam rahat olmalıydım ve Aidan'ın yanında rahat değildim. Gözlerini gördüğüm an kalbim salakça tekledi. Gözleri daha önce Draza ile beraberkenki gibi kahverengi olmuştu. Bu haliyle tatlı bir insan erkeği gibiydi. Uzun gür kirpikleri kahverengi gözlerine hoş birer çerçeve oluşturmuş tüm yabaniliğini bir anda alıp götürmüştü.

Kalbim hızlanıyor, yanaklarımı ateş basıyordu. Bana bu kadar yakın olduğunda bedenim ne yapacağını şaşıırıyordu. Şeytan ya da değil o bir erkekti ve doğrudan gözlerime bakıyordu. Bakışlarımı zorlukla gözlerinden dudaklarına indirince öpülesi dolgun dudakları aralandı. Bedenim sızlamaya başlarken dudağımı ısırdım. Gözlerimi dudaklarından ayıramıyordum. Şu an tek düşündüğüm bu dudakların bana neler hissettireceğiydi.

Bu yanlıştı.

Bir avcı olarak şeytanı arzulayamazdım. Böyle bir yasak tabii ki yoktu çünkü atalarımız belli ki böyle saçma bir konuda bizi uyarmaya gerek duymamışlardı.

Kaslı göğsü yavaşça inip kalkarken omuzlarına dokunmamak için kendimle mücadele ediyordum. Bedenim kafayı yemişti ve beynim de derin bir uykundaydı. Bir şeytan çocuğu öpmek üzereydim ve beynimde beni uyaran tek bir zil bile çalmıyordu.

Dilimle kuruyan dudaklarımı ıslatıp yoğun kahverengi gözlerine baktım. Aniden kahverengiler büyük bir hızla kırmızıya dönüp parlamaya başladılar. Ai-

dan bir saniyede eskisi gibi iblis gözleriyle bakıyordu yüzüme fakat ifadesini değiştirmemişti.

Derin bir nefes aldım. Ah muhteşemdiler! Her geçen saniye o kızıl gözlerde kayboluyordum. Biraz daha yakınlaştı geriye adım atmama fırsat vermeden vücudunu benimkine bastırdı. Kaya gibi sert göğsünü bana bastırırken kaslarım düğümlemiş gibi hissediyordum.

Kalçam aniden sert pürüzlü bir zemine değince elimi kaldırıp arkamı yokladım. Parmaklarım ağacın kabuğuna değdi. O ana kadar hareket ettiğimizi fark edememiştim, beni ağaçla kendi arasında sıkıştırmıştı, kaçacak yerim yoktu. Kaçmak istiyor muydum? Elbette hayır.

Elimi kaldırmak için yaptığım hamle ile göğüslerimi yukarı kaldırmıştım ve hafifçe onun göğüslerine sürtmüştüm. Beni sadece sıkıştırmıştı hiçbir yerimi acıtmıyordu fakat tüm bedenim şiddetle sızıyordu. Aidan bedenimde benim bile varlığından haberdar olmadığımla arzuları tetiklemişti. Sert vücudunu biraz daha bastırınca gözlerimi kapayıp aklıma gelen edepsiz görüntülerde boğuldum, tatlı baharat kokusunu içime çekip yenilgiyle gözlerimi açtığımda onun da gözlerini kapatmış olduğunu gördüm.

Kaya gibi sert kasları nefes alıp verirken usulca hareket ediyordu. Her nefes verişinde şehvet bedenimi ele geçiriyordu. Gözlerini yavaşça açtı, iris kahverengi ve kırmızı arasında karar veremiyor gibiydi benim için hava hoştu iki renkle de bu yakışıklı varlık başımı döndürüyordu.

Bana böyle ihtiyaçla baktığı sürece gözlerinin renginin ne önemi var ki? Ah o gözlerle daha fazla bakamayacaktım, bakışlarımı güçlükle indirdim. Aidan göğüslerimin onun göğsüne değdiği yere bakıyordu. Nefes alışverişlerimiz sıklaşmıştı.

Ona ihtiyacım vardı. Tuhaftı böyle bir farkındalığı daha önce hissetmemiştim. Oksijene, güneşe olduğu gibi ihtiyacım vardı ona.

Bu duygu benliğimi sardı, ona gerçekten ihtiyacım vardı. Ona sanki doğduğum günden beri ihtiyacım vardı ama bunu şu an anlıyor gibiydim. Panik ve heyecanla ne hissedeceğimi bilemez halde kollarında öylece duruyordum. Parmağıyla çenemi hafifçe kaldırıp beni gözlerine bakmaya zorladı. Bende baktım.

Saniyelerce kelimelerin olmadığı bir dünyada birbirimize baktık. Gözlerimi kırparsam bana bir daha böyle bakmaz diye korkuyordum. Bir şeyler yapmalı bu anı uzatabildiğim kadar uzatmalıydım. Parmak uçlarımda yükselip bakışlarımı ondan ayırmadan yüzümü yüzüne yaklaştırdım. Aidan gözlerini yavaşça kapatıp geri çekildi. Bunu o kadar ani yapmıştı ki ağaç olmasa popomun üstüne, yere düşerdim. Şaşkınlık ve hayal kırıklığı ile orada öylece kalakaldım.

"Odun toplamaya gidiyorum, burada kal." Sesi her zamankinden daha aksi fakat boşuktu.

Az önceki duygu seli tek taraflı mıydı yani? Ah Tanrım bütün o olanları ben kendi beynimde mi uydurmuşum? Lanet olası benimle ne çeşit bir oyun oynuyordu böyle. Hırsla saçımdaki tokayı çıkardım ve tekrar daha sıkı bir biçimde topladım. Şişkin egosu ve

tüm seksiliği ile şeytanım beni orada arzudan çıldırmış nefes nefese bir halde bırakıp karanlığa daldı.

Aptal, lanet kız!

İki büyük ağacı kökünden söküp parçalara ayırdım ama hâlâ öfkem dinmedi.

On ağaç da söksem bugün rahat yoktu bana. Daha önce de bu kadar öfkelendiğim olmuştu ama bu farklıydı. İnsan kız bana kafa tuttuğunda öfkelenmedim, niyetim onu korkutarak eğlenmekti. Birden önünde belirdiğimde bakışlarında korku değil merak vardı. Fakat sonra nefes alışverişi hızlandı ve bakışları karardı. Ortama yaydığı koku. Kahrolası şehvet. O an fark ettim ki gözlerim kahverengiydi. Neden renk değiştirdiklerini anlayamıyorum, şu aralar sıkça olmaya başladı.

Belki de aptal efsaneler gerçektir. Şeytan cehennemden uzaklaştıkça güçlerini kaybetmeye başlıyor belki de. Ama yine de bu büyük ihtimalle cehennemi terk etmeyip sonsuza dek orada kalmamız için uyduurulmuş bir şey. Ne fark eder yakında nasıl olsa öğreneceğim.

İnsan kızı belki de karşısında kahverengi gözlü seksi bir erkek gördüğü için şehvete kapıldı belli ki bir anlığına benim insan olduğumu düşünmüştü. Bu yüzden gözlerimi kendi formuma çevirdim. Kıpırmızı iblis gözleri.

Lanet olsun!

Üçüncü ağacı yerinden sökmek için uğraştığımı farkında bile değildim.

Bir ay yakabilecek kadar odun vardı burada. Bu bana tekrar düşüncelerime dönmek için fazlasıyla zaman kazandırdı. Lanet olsun o anları tekrar düşünmek istiyordum. Uyarılmış bedenime baktım, hemen bu konuda bir şeyler yapmalıyım.

Gözlerimin kırmızısına bakıp bir iblis olduğumu hatırlamasını istedim ama bir yanımda kaçmamasını istiyor neler olacağını merak ediyordu. Bana bakışları başlangıçta şaşkıncı, derin bir nefes aldı ardından nefesini verdiğinde bakışları eskisinden de karanlıktı. Dişi avcı gözlerimin kırmızı olmasından fazlasıyla memnundu. İnsan olduğumu düşünüp beni arzulaadığını sanmıştım ama o benim ne olduğumun farkındaydı, vahşi halimi gördüğünde daha da şehvete kapılmış aurası koyu, kopkoyu bir kızıl olmuştu.

Bedenim çoktan bana ihanet edip onu ağaca sıkıştırmıştı. Gözlerini kapatıp dudağını ısırdı, dudaklarına bakmamak için gözlerimi kapadım. Vücudumun alt tarafı zonkluyordu, resmen dayanılmaz bir acı çekiyordum. Gözlerimi yeniden açtığımda ikimizin göğüslerinin birleştiği yere baktığını gördüm. Kendimi tutamadan bende oraya baktım. Nasıl olduklarını merak ediyordum, elimle pürüzsüz tenine dokunup onu öpmek istedim. Güçsüz kalana ve onu bırakmam için yalvarana kadar onu öpecektim.

Ben, bilmiyorum sanırım buna ihtiyacım vardı.

Bir şekilde ihtiyaçla kıvrılır halde gövdeyi avcının yumuşak bedenine daha sert bastırdım. Tüm

kıvrımlarını hissetmek aklımı başımdan almıştı. Her santiminin benim olmasını istiyordum ve bu tuhaf arzuma söz geçiremiyordum. Aslında düşünüyordum da orada tamamen arzularımla hareket etmiştim akıllıca tek bir hareketim bile yoktu.

Tekrar gözlerine bakıp elimle çenesini kaldırdım, arzu dolu gözlerini son bir kez görmek istedim, çünkü bu kadarı yeterdi. Baktı, bende baktım ve ardından geriledim. Bakışlarındaki hayranlık beni afallatmıştı. Şehvet ile başa çıkabilirdim ama hayranlık. . . Hayranlık bambaşka bir şeydi. Buna hazır değildim ve asla hazır olmayacaktım. Bu kız fena halde başıma bela olacaktı. Kehanetteki avcı ya da değil bana hata yaptıramayacaktı. Bir dişi için hiçbir şeyi riske atmayacaktım.

Ben Draza gibi değilim. O zayıftı. Ağabeyimin hatalarını tekrarlamayacaktım.

Düşüncelerde kaybolmuş bir halde onu bıraktığım yere döndüm. Elimdeki odunları yere bırakıp çevreme göz gezdirdim. Yoktu. Biraz daha durup ortaya çıkmasını bekledim, yere oturup elime iri taşlar aldım. Avucumu açtığımda taşlar un ufak olmuştu. Avcı gelmedi. Birkaç dakika ormanı dinledim ama hâlâ ses yoktu.

Doğrulup çevreyi kokladığımda havadaki şeker kokusunu aldım. Her yer onun gibi kokuyordu. Ah aptal pudramsı şeker kokusu. . Kim bu kadar seksi kokacağını tahmin edebilirdi ki? Öte yandan avcının kokusu buradaydı ama kendisi yoktu. Minik, güzel kokulu canavarım kaçmıştı.

Başıma bol miktarda bela açmıştım ama hiçbiriy-
le kendimi öldürtmeyi başaramayınca sanırım en son
bunu buldum. Büyük bir devin sağ omzuna atılmış
bir şekilde götürülüyordum.

Yolculuğumuzun ilk dakikalarında başıma bunun
geleceğini düşünmemiştim. Kafamda pek çok ölüm
senaryosu yazmıştım ama sanırım bu kadar yaratıcı
olamamıştım. Dev her çılgılığında beni biraz daha sar-
sıyordu. Artık ağlayıp bağırmaya bir son vermiştim.

Beni taşıyan şeyin bir dev olduğunu anlamam için
tarih dersine gerek yoktu. Bu kadar büyük bir şey
kesinlikle bir devdi. Kafasındaki sarı kirli saçları at-
kuyruğu yapmıştı, bir tutamı her seferinde yüzüme
vuruyor bazen de ağzıma giriyordu. Boyun kasları
ve bedeninin arkasında görebildiğim her kas geniş ve
kocamandı. Ters tutulduğum için yüzünü göremiyor-
dum. Ama ne kadar fark eder ki? Nasıl olsa birazdan
akşam yemeği niyetine beni yiyecekti o zaman çene
kaslarını istemeyeceğim kadar yakından görmüş ola-
caktım. Bıkkınlıkla iç geçirdim, bazen sıçrayarak iler-
liyor bazense birkaç saniye durup dinleniyorduk. Her
dinlendiğimizde çevreme göz gezdiriyor bir umut
yardım gelmesini diliyordum.

Bilekliğimden başka silah olarak kullanabileceğim
herhangi bir şeyim yoktu. Yaratığa bu kadar yakın
durmam büyük bir avantajdı. Sakinliğimi koruma
sebebim onu zehirleme umudumun olmasıydı. Dev

zehirleyebilir ve buralardan kaçabilirdim eğer şanslıysam Aidanhell de beni bulamazdı.

Yavaşça bilekliğimi çevirip zehirleri inceledim. Bir tek damlası insanı felç ederdi ama bu dev için iki damla gerekebilirdi. Hangi zehrin ne işe yaradığını kafamda tartarken çoktan bir patikaya varmıştık.

Adımlarımdaki yavaşlık beni meraklandırıyordu, dikkatlice kalkıp arkaya bakmaya çalıştım fakat bir sarsma ile ödüllendirildim. Yeniden eski yerimde, yarattığın sallanan kalçasını izliyordum. Draza da beni bu şekilde taşımıştı. İblis soyundan gelenler için bir yükten farkım yoktu. Aidanhell de beni taşımak zorunda olsa eminim omzuna atardı.

Yakışıklı şeytan neredeydi? Büyük bir ihtimalle benden kurtulduğunu zannedip, dans ediyordu. Dans mu? Aidanhell dans edebilir miydi? Aidanhell'in dans ettiğini düşünmeye başladım, sanırım dans etmek yerine bana striptiz yaptığını düşünmüştüm. Gözümün önüne gelen görüntüler keyifle kıkırdamama sebep oldu ama ardından ağzımı kapattım. Lanet olası vahşi bir devin omzunda akşam yemeği olmak üzere götürülüyordum ve aklımda benden nefret eden -muhtemelen tiksinen- bir erkek vardı hem de pek uygun olmayan şekillerde. Kahretsin Cassie yine aynı şeyi yapıyorsun o bir erkek değil o bir iblis.

Patika iyice daralmaya başlamıştı ki elimle durmadan bilekliğimi kontrol ediyordum. Şansım varsa bir damlası bedenine değdiği an felç olacaktı. İksir derisinde bu şekilde görmüştük değil mi? Bir dakika yoksa koklaması mı gerekiyordu? Eyvah, yandım! Pekâlâ,

... Çayın Otu
sakin olmalıyım. Hemen zihnimden z ile başlayan zehirlerin etkilerini düşündüm. Felç etmek, öldürmekti. Vücuda alınan yollar ise deri, burun, ağız... Ani bir sesle durduk.

Keskin duruşumuz yüzünden ağzıma dolan iç organlarımı yerlerine geri itip sürünerek omzunda yükseldim. Devlin tam arkasında benim görebileceğim şekilde gökyüzüne doğru bir ateş yükseldi. Lanet şey alevden bir hortuma benziyordu. Ben büyülenmiş gibi hortuma bakarken yaratık öfkeyle tısladı.

Hortumda bir hareketlenme oldu ve rüzgârın saniyenin onda birinde dalga dalga dağılarak çarpış gözlerimi yaşarttı. Saçlarım deli gibi uçuşurken, yaratığın at kuyruğu büyük kırmızı hortumu görmeme engel oluyordu. At kuyruğunu tüm gücümle ittirdim fakat o bunu hissetmemiş gibiydi. Bir şeyi bekliyordu. Ben ise kırmızı hortumu bir kez daha görebilmiştim. Nefesim kesilmişti. Hortum dediğim şey alevlerden oluşan tarifi imkânsız büyük ve yıkıcı bir şeydi. Her halka kırmızının başka bir tonunu almış ateşten meydana geliyor, masum mavi gökyüzünü delip geçiyordu. Zaman zaman çevreye alevler dağılıyor ve ağaçlara sığıyordu. Bu tarz bir hortumu ancak hayal edebilirdiniz ve bu en kötü kâbuslarınızdan bile daha korkunçtu.

"İnsan kız benimdir," dedi alçak ölümcül bir ses. Aidanhell'in sesi ormanın her tarafında yankılanarak kulağımı sağır edecek bir desibelde bizi vurdu. Ses korkutucu bir eko yapıp tekrar tekrar yankılanıyordu. Dev kıpırdamadan onu dinliyordu.

Yüzümdeki tüm kan çekilmiş halde ani bir farkındalık ile sarsıldım. Aidanhell'in bahsettiği insan kız bendim ve hemen bırakılmam gerekiyordu. Acaba dev ortak dili bilmiyor muydu? Lanet olsun, beni hemen bıraksa iyi olurdu! Tekrar kıpırdamaya çalıştım ama dev heykel gibi dikiliyordu. Bir eli demir gibi belimin üzerindeydi ve bu hareket etmemi acılı bir debelenmeye çeviriyordu. Alevli hortuma baktım, ses tekrar yükseldi.

"Seni görebiliyorum." Aidan'ın sesi daha alçak ve daha yakından geliyordu. Aniden yere atılmanın verdiği şaşkınlıkla hareket edemedim. Bir saniye kadar sonra şaşkınlık yerini acıya bıraktı. Karnıma birkaç taş gelmişti ve fena halde canım yanıyordu. Ahmak dev beni bir un çuvalıymışım gibi fırlatıvermişti.

Yaratık bir an kendi ekseni etrafında döndü. Her adımında büyük bir gürültü çıkarıyor, yerin titreşmesine sebep oluyordu. Göz ucuyla hortumun alçaldığını gördüm. Burnuma hâlâ yanık kokusu geliyordu ama görünürlerde artık hortum yoktu. Yaratık çılgınca hareket ederken beni ezmemesi için en yakınımdayken ağaca sürünerek ilerledim.

Kaçacağı yolu hesap etmeye çalışır gibi dehşete kapılmış bir halde çevresine bakınıyordu, o kadar endişeli görünüyordu ki bedenim panikle bir kez daha titremeye başladı. Kalbim artık ağzımda atıyordu. Zehirli bilekliği daha sıkı tuttum. O kadar sıkıyordum ki bileklikteki baskılı semboller avuç içime kazınmış olmalıydı.

Kalbim deli gibi atarken korku dolu gözlerle deve

baktım. Ne yapacağını bilemez halde deli gibi dö-nüyordu. Belki de kaçmaktan vazgeçip beni yemeye karar verir diye dizlerimi büküp top gibi kıvrıldım. Birden durdu. Seneler gibi geçen birkaç saniye sonra geldiğimiz yolun tam tersine koşmaya başladı.

Yaptığı anlamsız harekete her ne kadar müteşekkir olsam da tehlikenin geçmesini beklerken başımı diz-lerime gömdüm. Nihayet pustuğum yerden çıkmaya karar verip başımı hafifçe kaldırdığımda onu gördüm. Şeytanımın gözleri kıpkırmızıydı ve hafifçe sırıtır-du. Dev in ondan daha uzun olmasına rağmen nasıl yukarda durduğuna beynim anlam veremiyordu.

Ah Tanrım! Kanatlar!

Beni kurtardığı günden beri göremediğim ama hep merak ettiğim, parlak taşlı ihtişamı ve yer yer sivrilen uçları ile tehlikeli görünen devasa kanatlara baktım.

Dev bir adım geriledi. Aidan yaratığa saf bir nef-retle baktı. Bu izleyeceğim bir dövüş değil bir infaz olacaktı.

Sanki dev Aidanhell'in sesini duyunca yok edilece-ğini anlamış gibi onu ilk gördüğünde savaşmaya ça-lışmadı. İri ellerini havaya kaldırıp tombul dizlerinin üzerine çöktü. Gözbebekleri irileşmiş sarı cildi daha da sararmıştı. Hâlâ dimdik otururken ellerini yavaşça iki yanına koydu. Aidan derin bir nefes alıp kızıl göz-lerini açtı. Uzaktan keskin bir ses duyuldu.

Birisi çığlık atıyordu.

Ben çığlık atıyordum.

Yaratığın boynundaki irili ufaklı taşlar etrafa sa-çıldı. Bir parça dirseğime kadar çarptı. Aidanhell'in

göğsü hızla inip kalkıyor, sağ elinde devin kafasını tutuyordu. Çılgık çılgıca bağırmanın kendim olduğunu anladığımda ellerimle ağzımı kapadım. Ayağa kalkamayacak kadar titriyordum.

Devin geri kalan bedeni korkutucu bir sesle yere düştüğünde, havalanan tozdan gözlerimi korumak için sol kolumu siper ettim. Buna rağmen göğsüm yarattığın koyu kırmızı kanıyla yıkanmıştı. Hafifçe kolumu indirip Aidan'a baktım.

Aidanhell devin iri kafasını gökyüzüne doğru fırlattı. Başımı kaldırıp baktığımda kafanın nereye uçtuğunu göremedim. Belki de o sinirle devin kafasını Mars'a kadar fırlatmıştı. Aidan'dan ilk gördüğüm andan beri korkuyordum ama şu an anlıyordum ki olması gerektiği kadar hiç korkmamışım. Siyah saçları ve iri kaslı bedeni kana bulanmıştı. Hızla inip kalkan kanlı göğsü ve iki yanında yumruk yaptığı elleri ile bir savaş tanrısı gibiydi.

Bir şekilde beni yine kurtarmıştı. Belki en azından teşekkür etmem gerekiyordu çünkü az kalsın bir devin akşam yemeği olacaktım. Öte yandan ben onun işine yarayacak bir araçtım. Beni kurtarması gerekiyordu, ölü bir avcı kimin işine yarardı ki? Onun gözünde, kehanetteki görevimi yerine getirebilmek için canlı kalması gereken bir varlıktım.

Karınıdaki ve dizlerimdeki ağrıyı görmezden gelerek doğruldum. Titremelerim her ne kadar azalmış olsa da olayın şoku ile bir süre nefesimi düzene sokamamıştım. Nihayet ona teşekkür etmek için ağzımı açıyordum ki bir şey beni durdurdu. Ona teşekkür

etmeme gerek yoktu. Bu hale düşme sebebim oydu. Eğer o beni ormanda yapayalnız bırakmasaydı dev beni alıp götürmezdi. Ayağımla huysuzca toprağı eşeledim. Bilekliği kullanmadığıma seviniyordum başka bir zaman işime yarayabilirlerdi.

"Biliyorsun, bana teşekkür edebilirdin, az önce hayatını kurtardım," dedi kanlı yüzündeki bembeyaz dişlerini gösterecek bir gülümseme ile. Keyifli hali sinirime dokunuyordu.

"Minnet, umut gibi duyguları hissetme demiştin, hatta tam olarak şöyle dedin, burayı rahatsız ediyorsun kes şunu!" Sesimi onunki gibi çıkarmaya çalıştım ama daha garip çıktı. Onunla alay etmemem için artık bir engel yoktu. Tipi ödümü koparıyor olabilirdi ama beni henüz öldürmeyecekti. Zamanı geldiğinde ona iyi davransam da kötü davransam da beni öldürecekti. Bu durumu onun için kolaylaştırmayacaktım. Kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı. Bir süre ikimizde konuşmadık. Nihayet bana baktı.

"Başını belaya sokma tamam mı? Bir dahaki sefere seni götürmelerine izin veririm." Ellerini yüzüne sürdü fakat bu kanı temizlemek yerine daha da dağıtmasına sebep oldu. Aidan şapşal bir erkekti ve şapşal erkekleri severdim. Bu kadar şapşal görünüp inanılmaz yakışıklı olan erkekleri daha da çok severdim. Elini çekip bakınca her yerin kana bulandığını fark edip neredeyse mahcup denilebilecek bir şekilde güldü.

Karnımda uçan kelebek sürüsünü kışkırtmak istiyordum. Lanet olsun, gülüşü harika hissettiriyordu! Bu bile ona kızmam için bir sebepti. Bu şekilde his-

setmemem gerekiyordu. Öfkeyle kaşlarımı çattım. O ise çok sakın hatta keyifli görünüyordu. Sanki az önce birini o değil de ben öldürmüştüm.

"Beni yiyecekti değil mi?" dedim aksi bir şekilde.

"Anlamadım." Gerçekten anlamayan gözlerle bakıyordu.

"Devi diyorum." Elimle yaratığın iri vücudundan kalanları işaret ettim. "Sen gelmesen beni yiyecek gibiydi." Bir süre şaşkınlıkla bana baktı ardından kahkahalarla gülmeye başladı. Şaşkınlıkla bir kaç kez gözlerimi kırıp bana gülen canı çocuğa baktım. Sözcükleri kafamda evirip çevirdim gülünecek bir şey yoktu. Resmen bozulmuştum. Karşımda uyuzca gülmesi beni deli ediyordu.

"Niye gülüyorsun?" Sesim sitemkârdı. İçimden başka bir ses Aidanhell'e böyle sitemkâr konuşursam artık sağ kalamayacağımı söylüyordu ama içimdeki sesin canı cehenneme. Aidan gayet rahat bir şekilde benimle konuşup gülüyordu.

"Seni yemek istediğini mi düşündün? Avcı, bu kadar aptal mısın? Sanırım babam yolculuğum sıkıcı geçmesini diye senin bana eşlik etmeni istedi." Sözlerinde ciddi gibiydi, kahkahası dinmişti ama kızıl gözlerinde ürütücü bir parıltı vardı. Kafamı karıştırmıştı. Dev yemeyecekse ne yapacaktı ki beni?

"Senden hoşlanmış olmalı, sana hiç zarar verdimi?" Durup yüzümü inceledi. "Sana zarar vermediği halde neden seni yemek istediğini düşündün?" dedi biçimli kalçasını bir ağaca yaslayıp kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Devler insanlardan hoşlanabilir mi?" Hayretle ona bakıyordum. Yeniden bana zekâmı ölçmeye çalışıyormuş gibi baktı. Sessizliği evet der nitelikteydi. Pekâlâ, demek ki dev benden hoşlanmıştı. Aman Tanrım!

"Yani devler insanlara sempati besliyor, onlara zarar vermiyor?" dedim kafa karışıklığım zirveye ulaşmış bir halde. Bikkınlıkla bana döndü.

"Hayır, aptal! bak demek istediğim sen bir dışısın ve o değil." Gözlerime anlamamı istemiş gibi çaresiz bir bakış attı. Ah! Jetonum yeni düşmüştü dev beni beğenmişti.

"Yani onu öldürmek zorunda değildin, sonuçta ölümcül bir tehlike değildi." Yeniden yürümeye başlamıştık aniden durunca sırtına çarptım. Hızla bana döndü.

"Seninle çiftleşmek istedi aptal, sence bir devle çiftleşmen ölümcül olmaz mı?"

"Sen kana susamış kaçığın tekisin. Yüksek seviye iblissin, senin sözünü dinlerdi tek yapman gereken ona gitmesini söylemekti," dedim kararlılıkla gözlerine bakarak. Devin ölmesiyle ilgili bir problemim yoktu sadece Aidan'ın anlamsız öfkeli davranışlarıyla sorunum vardı. Kaçık olduğunu kabul etsin istiyordum.

Aidanhell devin kafasını uçurmuştu ama bu bile öfkesini dindirmemişti göğsü hızla inip kalkarken gözlerinde artık aşınası olduğum o yakıcı sert ifade vardı. Tekrar sırtını döndü ve yürümeye devam etti. Bir süre bekleyip ardından peşine takıldım. Yol boyunca ağzımı açmayı düşünmüyordum. Öfkesinin

hedefinde olmaya niyetim yoktu. Aniden yüzüme bir büyük yaprak isabet etti. Artık dalları kaldırdıktan sonra geçmemi hiç mi hiç beklemiyordu. İri yaprağı ittirip öfkeyle saçlarımı düzelttim. Aidanhell kibirli pişin tekiydi.

Avcıyla yola çıkalı saatler olmuştu ama hiç mola istememişti. Benim ölümsüz bedenim bile yorulmaya başlamış, auraları artık göremez olmuştum. Bu yüzden ona baktığımda yorgun olup olmadığını anlayamıyordum, çevresinde herhangi bir aura ışığı yoktu. Aslında hâlâ oradaydılar ama ben onları göremiyordum çünkü cehennemden gitgide uzaklaşıyorduk. Bu teori artık daha mantıklı gelmeye başlamıştı. İblis güçlerim azalmaya başlamıştı.

Hiçbir zaman evcil bir adam olmamıştım ama şu an evime hiç olmadığı kadar ihtiyacım vardı. Komik ki cehennemdeki evim bana güvenli geliyordu, orada en güçlü bendim ve güçlerim hiç azalmazdı. Göz ucuyla tekrar avcıya baktım morarmış gözaltlarına rağmen dimdik yürümeye devam ediyordu. Minik, hırçın şey. "Neden yüzünü ekşitiyorsun?" Karşımda duran avcı gözlerini açmış yüzümü inceliyordu. Derdi neydi bu kızın?

"Seni ilgilendirmez." Onu hafifçe sola ittirip yoluma devam ettim. Vazgeçip peşime takılmasını umuyordum. Onun yerine inatçı şey az önce onu ittiğim yerde duruyordu. Avcıya döndüm.

"İlgilendirir. Çünkü çok yorgun görünüyorsun." Bilmiş bir ifadeyle ellerini beline koydu.

"Anlamadım." Gerçekten anlamamıştım lanet olası yorgun olan ben miydim? Kendi halini görmüyor muydu bu kız?

"Evet, son birkaç dakikadır oflayıp pufliyorsun ve artık adımların çok da hızlı değil sana kolayca yeti-
şiyorum." Haklıydı ama yorulsam bile kabul etmez-
dim. Ben iblisin oğluyum, nasıl yorulabilirim ki. Ki-
birle burnumu diktim.

"Sıkıntın bana yetişebilmekse fare, daha hızlı ilerle-
rim ve eskisi gibi bana yetişemezsin." Yorulduğumu
itiraf etmeyecektim.

"Pekâlâ, ben de yorulmadım," dedi ve ekledi.
"Hadi ilerleyelim."

Tekrar yoldaydık. O kadar inatçıydı ki onu anla-
yamıyordum. Ben iblisim yorulduğumu itiraf ede-
mezdim ama o insandı. Küçük, zayıf insan dişisi için
bu yolculuk yorucu olmalıydı. Her geçen saniye beni
hayrete düşürüyordu.

Bir keresinde babamla Draza'nın yasağı hakkında
konuşmak istemiştim. Deldiği yasanın neden bizden
önemli olduğunu anlayamamıştım. Babam bir daha
bu tarz şeyleri kurcalarsam beni kurtadama dönüştü-
receğini söyledi.

Alt seviye bir iblis olmak mı?

Tüm merakımın canı cehenneme.

Öte yandan beni vampir yapmakla tehdit etme-
mişti, bu güzeldi. Bazen lanet vampirlerle aynı tarafta
olduğumuzu unutuyorum ve onları avlamak istiyor-

rum ama maalesef onlara bulaşmak yasak, sadece emir falan verebilirim. Neden onlarla aynı taraftayız ki, pekâlâ tamam kötüler ama itaatsizler. Her neyse neden şimdi onları düşündüğümü bile bilmiyorum.

Bu insan dışisinin delirtme yeteneği olmalı, lanet kız belki de kara büyü biliyordur. Durdum ve arkaya baktım. Perişan halde ilerliyordu. Onu bulduğum ilk günkü gibi pislik içindeydi ama bu bile kokusunu gizleyemiyordu. Bebeksi, hoş bir koku. Pudra gibi, şeker gibi...

Ne? Pekâlâ, kafayı mı yiyorum? Pudrayla ya da bebeklerle işim olmaz benim. Kıza bir kez daha baktım ve bayılacağını düşündüm. Bu yorgunlukla devam ettiği için inatçı, sinir bozucu huysuzun tekiydi fakat ona içten içe hayranlık duyuyordum.

"Kaç yaşındasın?" dedi esneyerek. Bana gerçekten kaç yaşında olduğumu mu soruyordu?

"Aslında yüz yaşındayım ama iki yüz yaşındaki iblislerden daha güçlüyüm," dedim kendimi savunarak. Göz bebekleri yavaşça irileşti. Eğer bir bebek iblis olduğumu düşünürse onu güzelce hırpalar korkuturum.

"En fazla on sekiz belki on dokuz görünüyorsun!" dedi hayretle bir kez daha esnerken. Şaşkınlıkla avcının yorgun yüzüne baktım. Benden yine korkmamıştı. Yani yüz yaşında olmamı dert etmiyordu, onun gözünde on dokuz yaşlarında bir oğlandım.

"Sen de..?" Soru soran gözlerle baktım ona.

"On yedi." Ardından tekrar esnedi ve belli belirsiz sendeledi, ufak kaçık birazdan bayılacaktı ya da uyu-

yacaktı ama artık daha fazla ayakta duramazdı. Keyifle kollarımı kavuşturdum ve bir adım geri çekildim, düşüşünü görmek güzel olacaktı.

"Neyi bekliyorsun sen öyle?" Birden gözlerini ardına kadar açtı. Huzursuzca kıpırdadım. Bu kızla işler zor olacaktı. Yavaşça yanına yaklaştım.

"Azimlisin değil mi?" Daha da yakınlaştım. Niyetim onu biraz ürkütüp bayıltmaktı bekli de bu şekilde biraz dinlenebilirdik.

"Evet." Başını kaldırdı. Bana bakıp büyük bir tatlılıkla gözlerini kırptı. Elimle çenesine dokunup bir parmağımı yavaşça tenine sürdüm. İçim tanımlayamayacağım yoğun bir duyguyla doldu. Elimi aceleyle çektim ve biraz uzaklaşmaya çalıştım o ise üstüme doğru geldi. Zaman sanki yavaşlamıştı, beklenti ile avcının yorgun yüzüne ve aralanan dudaklarına baktım. Aniden üstüme düştü ve bayıldı.

Pekâlâ, bu biraz ilginçti. Onu bayıltmışım, bu berbat Araf Ormanı bile onu bayıltamazken ben tek dokunuşumla kızı bayıltmışım. Dengesini sağlamak için iki elimi de sırtına koydum ve o mis gibi pudra kokusu her hücreme yayıldı. Homurdanarak geri çekildim, hemen sonra vazgeçip bir elimi saçına götürdüm ve birkaç tutam ipeksi saç aldım. Kokuyu içime çektim. Sonra dehşete kapılarak ne yaptığımı fark ettim.

Bir insanı kokluyordum.

Şeytan avcısı bir insan kızını kokluyordum.

Kalbime oturan ağırlık ben afallattı. Gözlerimin önünde Draza'nın cezası geldi. Hiçbir şey için buna

değmezdi aptal kardeşim. Onu koklamayı bırakıp yere yatırdım. Göğsü yavaşça inip kalkıyordu, derin bir uykundaydı.

Bir iblis olduğum için genelde uyumazdım çünkü hiçbir zaman çok yorulmazdım ama şu an cehennemde değildim ve ölümüne yorulmuştum. Çevreye bakındım ama bir tehdit göremedim. Avcıyla arama biraz mesafe koyarak ağacın dibine uzandım ve gözlerimi kapadım.

BÖLÜM 5

Ona dokunmak istiyordum.

Mermer gibi görünen pürüzsüz teninde parmaklarımı gezdirmek için dayanılmaz bir istek duyuyordum, dokunmamak için kendimle savaş veriyordum. Elmacık kemiklerine yayılan gür kıvrımlı kirpiklerine beğeniyle baktım. Güçlü burnu ve köşeli erkeksi çenesi ile Aidan gerçek olamayacak kadar kusursuzdu. Alnına düşen siyah saçları hafif bir esinti ile hareket etti. Kol ve göğüs kaslarını aynı anda görebilmenin verdiği coşkuyla bedenim kıpır kıpır olmuştu. Yavaşça döndüğünde biçimli güzel sırtını gözler önüne sermişti. İyi ki uyuyordu ve beni görmüyordu. Onu sapıkça izlerken beni yakalamasını ve ukala sırtışlarından birini yapmasını istemiyordum. Bakışlarımdan karın kaslarında biraz fazla oyalandığını fark ettim. Birazdan beline ve daha da aşağısına bakacaktım. Yanaklarım deli gibi yanarken Aidanhell gözlerini açtı.

"Sen ne yapıyorsun orada?" Boğuk sabah sesi me-

rak doluydu. Omuz silkip başımı öne eğdim hemen uğraşacak bir şeyler bulmalıydim.

"Yoksa beni mi izliyordun?" Dudağının kenarı hafifçe kıvrılınca paniğe kapılıp hemen atıldım.

"Saçmalama, plan yapıyordum tabi ki."

"Hmm. Peki ne düşündün?" Dirseğini zemine yaslayıp başını eline koydu. Bedenini yan çevirip bana baktı. Hafif nemli saçları gözlerinin önüne düşünce beğeniyle ağzım bir karışık ona baktım. Beni bile-rek büyülüyor falan olmalıydı yoksa bu kadar aptal bir kız değildim ben. Yoksa öyle miydim? Aidan'ın karanlık gözleri merak içinde bedenimde gezinirken, sesimin çatlak çıkmaması için öksürdüm.

"Hanedanlıklara nasıl gireceğimizi tabii ki. İtiraf etmekten nefret etsem de sen ultra süper güçleri olan bir iblissin ama ben avcı eğitimi almış bir insanım." Aslında avcı eğitimim tam bitmemişti, ama bunu onun bilmesine gerek yoktu.

"Artık değil," dedi umursamaz bir ifadeyle.

"Nasıl yani artık insan değil miyim?" dedim heye-canla. Bikkınlıkla gözlerini devirdi. Ciddi misin, dercesine bir bakış attı.

"Hayır, sen insansın ama ben ultra güçleri olan bir iblis olamayabilirim." Gözlerini kısarak devam etti. "Cehennemden uzakta güçlerim azalıyor."

Aahahaha! Hoş bir şaka? Ama ciddi gibi görünüyordu. Yanağımın içini kemirirken ona bunun şaka olup olmadığını sormak istedim.

"Neden peki?"

"Kurallar, dünyaya müdahale etmemizi zorlaştırı-

yor." Bakışları uzaklara kaydı. Aidan gözümde pek kural adamı gibi görünmüyordu ama dediklerinde ciddiymiş gibi bir hali vardı. Belki de güçleri bu şekilde devamlı azalırsa bir gün eşit olabilirdik.

"Seni hiç gücüm yokken bile yenebilirim Cassie. Gülümsüyordu. Aman Tanrım!

"Şey... Ben sesli mi düşündüm?"

"Hayır," dedi kesin bir şekilde.

Dehşete kapılarak güzel yüzüne baktım. Ahmakça sırtışı düşüncelerimi fazlasıyla doğruluyordu. Lanet iblis yine düşüncelerimi okumuştı.

"Bazen," diye yanıtladı bir kez daha düşüncelerimi okuyarak. Benden bir yanıt alamayınca devam etti. "Her zaman okuyamıyorum, bazen zihnindeki kalkanları indiriyorsun ve bum! Aklına girebiliyorum," dedi keyifle sırıtırken.

Hey mahremiyete ne olmuştu? Yoksa o uyurken onun hakkındaki düşüncelerimi duymuş muydu? Bunu doğrudan soramazdım o halde emin olmak için başka bir şey denemeliydim.

"İstediğin zaman okuyabiliyorsun yani aklımı."

"Senin düşüncelerini okumak gibi bir arzum yok ve hayır her istediğimde okuyamam bir kalkanla koruyorsun onları, normalde insanların böyle kalkanları olmaz, her istediğimde zihne girebilirim ama durum sende farklı," dedi kaşlarını çatarken. Ardından tekrar sırıtır bembeyaz dişlerini gözler önüne serdi.

"Düşük çenen ve zihin kalkanlarıyla insanlardan ayrı bir tür olabilirsin Cassie, tebrikler!" Kalçasının üzerinde doğrulup oturdu.

Aidan aptal espriler yapan bir iblisti. Eğer dünyaya gidersek onu bir güzel tekmeleyecektim ama bu işte yalnızdım. Avcılar bana bayılmazdı aslında benden uzak dururlardı. Sakar falan da sayılmazdım hani ama yine de bana yaklaşılmazlardı. Konsey bile diğer avcı çocuklarla benimle konuştuğu gibi konuşmazdı. Bende bir farklılık vardı ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim bu farklılık başıma bela olmuştu. Kendimi bildim bileli yaşanmamış anılarım ve ilginç becerilerim yüzünden diğerlerinden ayrı tutulmuştum.

Küçükken girdiğim ortamdan kaçan çocuklar olduğunda bunu garipsedim ama seneler geçtikçe bu durum artık bana normal gelmeye başladı. Bazen benim olduğum ortamdan gitmezlerdi ama kendi aralarında bana bakıp fısıldaşırlardı böyle zamanlarda hüsrana yoldaşlarıma bakardım. Tüm avcılar yoldaştır ama ekibim asla beni yoldaşları olarak görememişti. Tehlikeli bir durumda beni kollamak yerine Beth'i kollarlardı. Aslında avcılara artık yoldaşım demek içimden gelmiyordu, beni uçurumdan atıp ölüme terk eden bir kaç piç için koca gruba bok atmak istemiyordum ama hayatta insan bazen genelleme yapınca rahat ediyordu işte. Mesela sanırım şey dersem çok rahat hissedecektim: Tüm avcı kıklarının canı cehenneme!

Avcılar benim için Aidan'ı karşılarına alamayacak kadar bencillerdi. Aslında avcılar benim için herhangi bir şeyi karşılarına alamayacak kadar bencillerdi. Aidan'a karşı savaşamazlardı ama zaten savaşmak da istemezlerdi. Üstelik aralarında beni uçuruma iten bir

hain vardı. Yani benim için dönmeyeceklerdi. Konseyin nerede olduğu, neden yardım etmediği apayrı bir sorundu. Hâlâ onların taraf tutmayacağını düşünecek kadar saftım. Ailem ise beni kurtarmak adına bir şeyler yapıyor olmalıydı, eh konseyi ikna etmeye çalışırken bol şansa ihtiyaçları olacaktı.

Yakışıklı serseri derin bir nefes alıp kendini sırt üstü çimenlere bıraktı. O da benzer şekilde düşünelere dalmış gibiydi. Düşünecek bir ton şey vardı. Mesela bol soru işaretleri barındıran kehanetteki görevim neydi? Aidan'a göre görev, düşmanı yok etmekti ama düşman kavramı onun ve benim için farklı anlamlar ifade ediyordu.

Aidan kralları öldürmemizi söylüyordu ama o zaten savaş sevdalısı bir kaçıktı. Kehanetin doğruluğu şüpheliydi çünkü onun dediğine göre kâhin bunaktı. Başımı hafifçe kaldırıp yakışıklı şeytanın gözlerine baktım.

"Her ne düşünüyorsan duyamıyorum, kalkanın var," dedi huysuzca.

"Genç yaşta öleceğimi düşünüyorum, sen ne düşünüyorsun?"

"Ben de genç yaşta öleceğimi düşünüyordum."

Hafifçe doğruldu. Göz kırpıp arkasındaki ağaca sırtını yasladı. Beynim bunun bir intihar görevi olduğunu söylüyordu ama kalbim biraz eğlence istiyordu. Sırtarak karşılık verdim.

Dün gece beni devden kurtardığında bana nasıl baktığının farkında mıydı acaba? Ne zaman dudaklarına nasıl baktığını hatırlasam bedenim sızlamaya başlıyor, her yanıma ateş basıyordu.

Aidan nihayet bana olan ilgisi yitirip ayağa kalktığında endişe ile kıpırdadım. Burası rahattı, bir süre daha burada kalmak istiyordum. Ağrılarım ve yaralarım müthiş bir hızla iyileşmiş olabilirlerdi fakat zihnim hâlâ fazlasıyla yorgundu. "Eğer şimdi bir yere gidip birilerini tekmelemeyeceksek biraz daha uyuyabilir miyim?" dedim gerinerek. Olumlu anlamda başını sallayınca keyifle yeniden kıvrılıp uykuya daldım.

Uyandığımızdan beri karşıma geçip ukalaca bugün ne yapacağımızı anlatıyordu. Tekrar tekrar anlatıyordu ve her seferinde gıcık bir şekilde "Anladın mı? Hayır, sanırım anlamadın pekâlâ bir daha anlatacağım," deyip yeniden başlıyordu. Durum artık çekilmez bir hal almıştı.

"Sana milyonuncu defa diyorum ki an-la-dım. Sa-dece çeneni kapa olur mu?" Sanki baş ağrımı geçire-bilirmiş gibi ellerimle kulağımı örttüm. Lanet olası bir sumo güreşçisi başıma oturmuş gibiydi.

"Bir daha benimle böyle konuşursan çeneni yerinden sökerim," dedi parmağını bana doğru sallayarak. Ardından hiçbir şey dememiş gibi kaldığı yerden anlatmaya devam etti. Ne dersem deyim onu durduramıyordum.

"Sakin yolda yanımdan ayrılma."

"Orada da mı devler var? Peri diyarına gidiyoruz demiştin?" Başımı ellerimin arasından kaldırıp Aidanhell'in şüphe dolu gözlerine baktım.

"Vay beni dinliyormuşsun."

"Elbette seni dinliyorum." Tanrım! en başından beri ona onu dinlediğimi söylüyordum ve o beni bir kez olsun duymamış bile.

"O küçük işe yaramaz beynin perilerin iyi varlıklar olduğunu düşünüyor olabilir ama inan bana Elflerden daha iyi değiller. Büyülü ormanda devamlı kışın kollaman gerekecek."

"Bu küçük işe yaramaz kıcım seni neden ilgilendiriyor?"

"Çünkü kıcın hiç de küçük değil ve işe yarayabileceği milyon tane şey aklıma geliyor.

Ağzım açık Aidanhell'in yüzüne bakakaldım. O ise sanki az önce var olan bir şeyi teyit edermiş gibi sakince konuşmuştu. Ah Tanrım! bakışlarımı hemen kaçırdım bir saniye daha yüzüne bakmak istemiyordum. Aramızdaki tuhaf çekimin elbette ki farkındaydım ama bunu onun dudaklarından duymak... Hareketler başka şeydi bunları sözlere dökmek bambaşka bir şeydi.

"Ormanın sonuna gideceğiz tek yapmamız gereken bu. Konseye kehanetten bahsedeceğim ve onların kâhininden de yardım isteyeceğim. Onlara herhangi bir bilgi vermezsem bana asla yardımcı olmazlar." Mırıldanırken çenesini kaşıyordu. Benden çok kendine konuştuğunun farkında mıydı acaba? Çünkü ben kesinlikle onu dinlemiyordum. Az önce dediklerinden sonra kalbim bir tuhaf atmaya başlamıştı. "Herhangi bir şeye dokunma, anlatabildim mi?"

Gözlerimi devirerek tekrar ona döndüm. Az önce bedenimde yarattığı ateş devam ediyordu ama Tann

aşkına bu kadar zorba olmak zorunda mıydı? "Anladım."

"Güzel. Bize eşlik edecek birini buldum. Birazdan burada olur. Çantanı hazırla." Dönüp tam uzaklaşacakken bana bile saçma gelen bir soru sordum. "Arkadaşın mı gelecek olan?"

"Hayır, sadece bana borçlu olan biri," dedi aksice. Elindeki bez parçasını diğer eliyle gererek bileğine dolamaya başladı.

Çantanı hazırlamam uzun sürmedi çünkü zaten geçeden bu yana hiç açmamıştım. Açıp da içindekileri etrafa yayma gibi bir lüksüm yoktu. Burada insanın ne zaman kaçması gerekecek pek belli olmuyordu.

Çantama henüz uzanmıştım ki çalılardan gelen hisırtı ile elim havada kaldı. Aidanhell'e baktığımda rahat tavırlarla elindeki bandı çekiştirdiğini görünce derin bir nefes verdim. Gelişmiş koku alma duyusu sayesinde gelenin kokusunu elbette almıştı ve görünüşe göre gelen kişi bir tehdit unsuru değildi.

Çalıların arasından uzun boylu bir çocuk üstünde-ki bitkileri temizleyerek çıktı. Bir yandan söyleniyor bir yandan da saçlarındaki yaprakları temizliyordu. Aidanhell kadar uzundu fakat bu çocukta ondaki kasların üçte biri ancak vardı. Yakışıklı yüzündeki turuncu bukleleri kulağının gerisine itti. İnatçı bir bukle yerinden fırlayıp alnına düştü. Hayatımda gördüğüm en ilginç erkeklerden biriydi. Ona baktığımı fark etince çekinerek gülümsedi. Hemen arkamda Aidan hoşnutsuzca homurdandı.

"Fazla vaktimiz yok. Bizi konseye götür." Turuncu saçlı zarif oğlan koyu yeşil ceketindeki tozları temizli-

yor gibi yapıyordu. Bana kalırsa Aidan'ı kasıtlı olarak duymazlıktan geliyordu.

"Sana istediğim için yardım ediyorum. Bana emir veremezsin," dedi oğlan hoşnutsuzca dudaklarını bükerken. Yemyeşil gözlerini Aidan'a diktğinde renkli kısmın renginin değiştiğini gördüm. Acaba bana mı öyle geldi diye gözlerimi kırıp daha dikkatli baktım fakat hayır gözlerinin rengi güröldeyen bir nehir gibi hızla değişiyor, yeşilin her tonuna bürünüyordu. Biraz daha dikkatli bakınca ince dudaklarının fark edilemeyecek kadar ufak hareketlerle kıpırdadığını gördüm. Ne yaptığını anlamıştım! Büyü yapıyordu.

Kemiklerimi sızlatan sinirli bir kahkaha ile bakışlarım tuhaf çocuktan Aidan'a kaydı. "Minik büyüleriniz bende işlemez peri çocuk," dedi hırlar gibi. Kollarını göğsünde kavuşturup çocuğa baktı. Çocuk omuz silkip "Sadece denedim," dedi. Alnına fırlayan turuncu bukleyi sabırla kulağının arkasına sıkıştırdı. Ben kayıtsız halini büyük bir hayranlıkla izlerken Aidan bir kere daha homurdandı.

"Eşyalarını aldın mı Cassie?" dedi benden tarafa bakmadan. "Evet." deyip hemen sırt çantamı omzuma taktım. Bana adıyla hitap ettiği nadir anlardan birini yaşıyorduk. Aidan peri çocuğu gördüğünden beri huysuz davranıyordu ve ben bu durumu fazlasıyla merak eder olmuştum. Aslında Aidan ile ilgili her şey fazlasıyla ilgi çekiciydi.

Peri üstünü başını son bir kez daha düzeltip akıcı bir hareketle arkasını döndü, zarif hareketlerle yürüyüşüne bakakaldım. Ancak bir peri bu kadar zarif hareket edebilirdi. Kendimle kıyas yapmamaya ça-

ıştım ama bu çok zordu. O ne kadar zarif ise ben o kadar kabaydım. Pek sıkıca bir dişi sayılmazdım ama kıvrımlarım alt bölgede üsttekinden daha fazlaydı. Düzenli olarak dövüş yapmazsam eğer fizigimi korumam imkânsızdı. Neyse ki avcıydım ve düzenli olarak dövüşüyordum.

Çocuk henüz bir kaç adım atmıştı ki arkasına dönüp bir elini kaldırdı. "Avcı bu kısa yolculukta bana eşlik etmek istemez misin?" Dizlerini büküp yavaşça öne eğilirken suratında büyüleyici bir gülümseme vardı. Peri çocuk ile biraz yürüyüş yapmak Aidan ile homurtular eşliğindeki bir yolculuktan kat kat daha iyi olmalıydı. Kararımı verip hevesle ona doğru adım atarken çelik gibi bir el kolumu sıkıca kavradı. Sendeleyip kolumdaki ele baktım. Aidan kolumu bıraktı ve bir adım geri çekildi. İkimiz de şaşkınca birbirimize bakıyorduk.

Bu da neydi şimdi?

Aidan şaşkınlığından kurtulup hızla eski ifadesiz yüzünü takındı. Bense hâlâ kolumda az önce bıraktığı temasıyla yanıyordum. "Ormana dikkat et," dedi alçak bir sesle ve yavaş adımlarla perinin yanına gitti. İnsan erkekler gibi peri çocuğun omzuna vurmasını bekledim fakat böyle bir şey olmadı. Aidan yavaşça minik kafitemizin en önüne geçmişti. Yolu bilmediği için neden en önde durduğunu anlamaya çalışırken aslında çaprazımıza yerleştiğini fark ettim. Bizi takip edecek fakat bunu uzaktan yapacaktı.

Aidanhell'in bahsettiği orman büyülü ormandı ve büyülü orman sadece peri diyarında değil hemen her diyarda son derece ünlüydü. O ormanla ilgili mucı-

zeler olduğu gibi pek anlatılmak istenmeyen karanlık olaylar da oluyordu. Kendimi az önceki yakıcı teması unutmaya zorlayıp derin bir nefes aldım. Peri gözlerini kısmış hâlâ beni bekliyordu.

Yanına varınca memnuniyetle sırttı. "Ben Urange tatlı kız peki sen kimsin?" Parmak uçlarımda yukarı kalkıp Aidan'ı görmeye çalıştım, bu tatlı kız lafını duyduğundan emin olmak istiyordum. Sol tarafımızda sessizce ilerliyor her zamanki gibi donuk bakışlarıyla ormanı tarıyordu. Hayal kırıklığı ile iç çektim.

"Ben Cassie, memnun oldum Urange." Ardından yürümeye başladık. Urange sanki sadece kendisinin bildiği bir espriye sessizce gülüyormuş gibiydi. Neden bu kadar keyifli olduğunu anlamasam da çok da takılmıyordum buna. Nedense bende artık daha keyifli hissediyordum. Urange elini ufak çantasına atıp iri kırmızı bir elma çıkardı. "Aç olabileceğini düşündüm," dedi kibarca bana uzatarak. Heyecanla elmayı elinden aldım. Aidan'ın kasten beni aç bıraktığını düşünmüyorum ama ben insanım, yemek yemem lazım.

Peri diyarı, diyarlar arasında en parlak ve en tuhaf olardı. İroni olacak ki en normal ve sade olan araf ile bitişikti. Eğer sarhoş ya da herhangi bir kara büyü etkisinde değilseniz hangi ormandan diğerine geçtiğinizi bilirdiniz. İki ormanın kesiştiği noktada ağaçların yaprakları yeşil başlayıp pembe bitiyor ve tuhaflikler bununla da sınırlı kalmıyordu.

Araf tarafından baktığımda perilerin yaşadığı yer rengârenk bir tablo gibiydi. Bu tuhaf renkli tabloya kuşku ile bakınca Urange beni cesaretlendirmek için elimi tutup benim ile beraber geçti. Geçitten geçer geç-

mez bir keçi kalbimi tekmelemişçesine sıçradım. Hem sonra ciğerlerim devreye girdi ve derin bir nefes aldım. Her yanımla çikolata kokuları ile dolmuştu ki bir ormanda çikolata her zaman rastlanan bir şey değildi. Benim için uyuşturucu gibiydi. Tüm gerginliğimi alıp götürün büyüğü bir şeydi. "Bu koku nereden geliyor?" "Bilmiyorum. Her zaman böyle kokar," dedi Urangle samimi bir şekilde gülümserken.

Gözlerimi dikip her şeye tek tek bakmak istemiyor olsam da elimde değildi. Ormanda biraz daha ilerleyince gizemli çikolata kokusu çok basit gelmeye başladı. Sonuçta lila rengi bir gökyüzünde mavi renkli bir güneş beklemiyordum. Suyun dışına çıkarılmış bir balık kadar şaşkın halde çevreme bakınıyordum. "Biraz durabilir miyiz lütfen," dedim ve gökyüzüne daha dikkatli bakabilmek için başımı kaldırdım. Gerçekten de lila ve morun tonlarında uçsuz bucaksız bir gökyüzü vardı. Güneş sandığım şeyin şimdi güneş olmayabileceğini düşünüyordum çünkü diğer tarafta bir tane daha vardı. İki ya da daha fazla güneşli tuhaf gökyüzüne saatlerce bakabilirdim ama etrafta keşfedilmeyi bekleyen pek çok şey vardı.

Aidan sabırsızlığını belli edercesine ayağını yere vurarak yürüyordu. Onun bu davranışını görmezden gelip biraz daha keşif için Urangle'ın yanına sokuldum. Hem mükemmel bir yeri keşfediyordum hem de Aidan'ı uyuz ediyordum. Güzel bir gün geçiriyordum.

Güneş, büyük yuvarlak ağaçların tombul ağır yapılarından bir disko topuymuşçasına yansıyor. Bu inanılmaz ışık oyununu anlayabilmek için elimi bir yaprağa uzatıp daha dikkatli baktım. Ağaçların

yapraklarının yapısı çok farklıydı. Benim dünyamda ve arafta yapraklar yeşil olur ve güneş ışınlarını soğururdu burada ise yapraklar pembeydi ve ışıltı bir ayna gibi yansıtıyorlardı. Eğer yapraklar pembe ise yeterli oksijeni nasıl üretebilirlerdi ki? Başımın üzerinden vızıldayan bir şey geçince içgüdüsel olarak eğilip elimle havayı dövdüm.

"Dikkat et, arkadaşşıma vurmak üzeresin!" Urange yüzünde anlayışlı bir gülümseme ile bana bakıyordu. Elimi hızla indirip çevreme bakındım. Vızıldayan şeye bakmamıştım sadece "Vizz." Sesini çıkaran şeyin bir arı olduğunu düşünüp onu kovalamaya çalışmıştım. Zor da olsa elimi indirip yukarı baktım, vızıldayan canlı artık orada değildi. Az önce Urange'ın hangi arkadaşşını dövmek üzereydim acaba?

"Artık yürüyelim. Zaman kaybediyoruz," dedi Aidan hırsla yanımdan geçerken, bana dokunmaktan çekinirmiş gibi uzak duruyordu. Anlamsız hareketlerine başlamıştı yine. Ona inat yeni yol arkadaşşımın kolunu tuttum. Yanıt olarak Urange'dan kocaman, mutlu bir sırıtış aldım. İnatçı turuncu buklesi yine altına düştü.

"Cassie yorulduysan bunun için üzgünüm. Daha hızlı bir şekilde gitmek ister miydin?"

"Ne gibi mesela?" dedim. Ben bunu der demez boşta kalan diğer elini cebine attı, çıkarmaya çalıştığı şeyi tek eliyle bulamıyordu ki kibarca iznimi isteyip kolumu bıraktı ve iki eliyle ceplerini karıştırmaya başladı.

"Sakın deneme bile ahmak, o daha önce hiç uçmadı." Aidan gittiği yoldan geri dönmüş, kaşlarını çatmış bir şekilde nefretle Urange'a bakıyordu.

"Uçmak mı?" Daha önce hiç uçmamıştım. Uçmam gereken bir durumla da karşılaşmamıştım, ailem uluslararası yolculuk yapardı ama ben hiç yapmamıştım. Uçaklardan korkardım. Ejderhalardan da korkardım. Sanırım uçan devasa birçok şeyden korkuyordum ben.

"Sadece sen istersen bu yolu deneriz. Onun kanatları var, senle benim de büyülü tozumuz," dedi Urangle nihayet cebinde bulduğu koyu renkli şişman keseyi tutarken. Aidanhell'in kaşları daha da çatıldı. "Uçmak istemiyor. Yola devam edelim." Başını sağa yatırıp gitmemiz gereken patikayı işaret etti.

Aidan her zamanki gibi benim adıma konuşmuş, beni tam bir omurgasız gibi göstermişti. "Dönüş yolunda eğer hâlâ beni uçurmak istiyorsan, o zaman keseyi de yanında getir sanırım bu sefer sadece yüreyeceğim. Bu muhteşem manzaraları kaçırmak istemiyorum." Beceriksizce gülümsedim. Göz kırıp ince zarif dudaklarıyla *sonra* dedi ve tombul keseyi cebine tikiştirdi.

Tekrar yürümeye başladığımızda başım hafiften dönmeye başladı. Son yirmi dört saat içinde iki tane şokolata yemiştım ki bu baş dönmemin şeker eksiliği sebebiyle olmadığını kanıtıydı. O halde çevremdeki tuhaf şekilli rengârenk orman ve sayısız gökkuşağı başımı döndürüyor olmalıydı. Hemen yanımda duran Urangle'a baktım. Her zamanki gibi rahat görünüyordu, ona bakmakta olduğumu görünce bana dönüp güven verircesine gülümsedi. Tekrar önüme dönüp gitmekte olduğum yola odaklandım ama bu pek çok açıdan zordu.

- 1-Her şey çok ama çok parlak ve canlıydı.
 2-Aidanhell hemen arkamdan geliyordu.

Önümüzdeki yola odaklanmışsa bile bakışları bir şekilde bana kayıyor olmalıydı çünkü hemen önünde yürüyordum. Bedenim aniden alev almasıcasına ısındı. Hormonlarımın içimde kabarıp taşıdığını hissedebiliyordum. Tuhaf bir biçimde uyarılmıştım ve şu an tüm duyularım hemen arkamda ilerleyen Aidanhell'e kaymış durumdaydı. Ormanın içinde geniş adımlarla ilerliyorduk bu kalçamı rahatça oynatabileceğim anlamına geliyordu. Cesaretimi topladım ve ilk adımda kalçamı hafifçe sağa kaydurdum ve ikinci de sola sonra tekrar sağa. Hâlâ aynı hızla ilerliyorduk ama şimdi kendimi eskisinden daha dişi hissediyordum. Yanaklarım ne kadar yansa da kalçamı sallamaktan vazgeçemedim bu şu an hiç olmadığı kadar doğru hissettiriyordu. Madem bu bir görevdi ve ben sonunda ölecektim o halde biraz eğlenmeye hakkım vardı. Hayatımda ilk kez yürürken kalçamı sallıyordum ki bu daha önce hemcinslerimde görüp onaylamadığım bir şeydi. Boyumu aşan dev, hareketli bitkilerin bir silah gibi kullanmaktan çekinmedikleri sivri yapraklarından sakınarak geçerken kendimi daha ufak daha savunmasız hissediyordum. Ancak bir kılıcım olsaydı bu tuhaf bitkilerle savaşabilirdim, hançer asla kılıcın yerini tutamazdı.

Kesinlikle peri diyarına ait değildim ve hücrelerim bunun farkındaydı ayrıca hücrelerim sapıtmıştı zira içimde hoş bir sıcaklık artmaya başlamıştı. Örgümü sol tarafıma alıp ensemdeki teri elimin tersiyle sildim.

Bana ne oluyordu böyle? Aidanhell bana bakıyor muydu? Meraktan ölecektim. Urange aniden durunca hemen arkasında bende durdum.

"İşte geldik konsey şu tepelerin ardında. Cassie istesen de istemesen de o tepelerin ardına uçmamız gerekecek, hava kararıyor ve yürüyerek zamanından önce oraya ulaşmamız imkânsız ayrıca gece yolculuk yapmak pek de güvenli değil." Son cümleyi söylerken sesini alçaltması dikkatimden kaçmamıştı. "Önden gideceğim, geri gelip sizi alırım," dedi ve elini cebine atıp meşhur keseyi çıkardı. Neler olacağını merakla beklerken Aidan'dan tarafa bakmamaya çalıştım, bedenim hâlâ yanıyordu.

Urange kesenin ağzını açıp içindeki boz renkli tozu avucuna döktü. Tozdan bir parmak alıp burnuna götürdü ve derin bir nefesle içine çekti. Şaşkınlıktan bakakalmıştım. Uyuşturucu çeker gibi bir hali vardı ve bu bana çok ama çok yanlış göründü. Bedeninden parıltılar çıkmaya başlayınca bir adım geri çekildim. Urange bu uyuşturucuya benzeyen tozu kullanmadan önce de parlayan bir erkekti ama nedense şimdi daha da parlıyor, fazlasıyla bir peri erkeği olduğunu kanıtlıyordu. Rengârenk ışık demetlerinin arasından aklı hâlâ başındaymışçasına gülümsedi. Nihayet yerden havalanıp ardında bir toz bulutu bırakarak gökyüzünde kaybolduğunda burnuna çektiği tozun uyuşturucu değil de uçmaya yarayan büyü bir toz olduğunu anladım. Her halükarda uçarken kahkahalar atıyordu belki de tozun içinde biraz uyuşturucu vardır.

O gidince çevreye karanlık bir sessizlik çöktü. Sana diden o tuhaf parıltılı, güven verici buklelerini duydum. Bedenim, arkamda olmasının farkındaymış gibi olabiliyordum. Ona kur yapmıştım ve hâlâ da yapıyor. Tuhaflik vardı, hâlâ başım dönüyordu. Kendimi hoş gibi hissediyordum.

"Benim biraz dinlenmem lazım," dedim çatlak bir sesle Aidan'dan uzaklaşırken. "Neyin var az önce böyle değildin," dedi kuşkulu bakışları bedenimde gezinirken. Aidanhell bilmiyordu ama bedenim az öncekinden daha fazla kafayı yemiş durumdaydı. "Bir şeyim yok," dedim terslenerek. Ona bakmayacaktım. Bir tuhaflik vardı ve bu tuhaflik geçene kadar ondan uzak duracaktım. "Ciddi olamazsın, tüm o şehvetim aptal bir peri çocuk için miydi? Kalbinin kırılmaması için sana bir bilgi vereyim. Periler flörtöz olur. Bu hareketleri sadece sana değil herkese yapıyor. Bu kadar zayıf mısın dişi avcı?"

Aklım Aidan'ın pembe dolgun dudağından çıkan *dişi* kelimesinin şairane güzelliğine takılsa da bedenim tuhaf bir biçimde uyuşuyordu. Gözlerimi açmak için çok çaba harcıyor, çevreme hafif kısararak bakabiliyordum. Görüntüler sanki bir sandaldaymışım gibi çalkalanırken üstümdeki ağırlık saniyelerle birlikte katlanarak artmaya başladı.

Aidanhell her şeyi yanlış anlamıştı. Etkilemeye çalıştığım peri çocuk değil ki. Aslında kimseyi etkilemek niyetinde de değildim. Tuhaf bir şekilde bedenim tüm enerjisini kaybetti. Açıklama yapmak için nefes

almak istedim ama dengemi kaybedip öne yalpalayarak onun kaslı koluna tutundum. Beni tutmadı ama itmedi de. Nefes alırken kokusunu da içime çektim. Tanrım bana ne oluyordu böyle? Her saniye daha da fenalaşıyordum. Dünya etrafımda son hız dönüyor, midemi bulandırıyor. Arkamdan köpek kovalıyor gibi nefes nefese kalmıştım.

"Ah çok fazlasın," dedim beynimin mantıklı bir komut vermesini beklemeden. Aidan bana şu an her zamankinden daha fazla geliyordu. Dudaklarımdan minik bir iç çekiş koptu. Başımı yana eğip sert göğsüne yasladım çünkü kaldırıp gözlerine bakacak gücü kendimde bulamıyordum. Sıcak elinin belimde gezindiğini hissediyordum. Tüm bedenim her dokunuşuyla daha da uyuşuyordu.

"Ne demek istiyorsun?" derkenki sesi artık boğuk geliyordu. Alevler içinde yanıyordum, vücut sıcaklığı artık dayanılmaz bir hal almıştı. Biraz ayakta durabilmek biraz da karın kaslarına dokunabilmek için ellerimi göğsüne bastırdım. Güçlü parmakları belimden kalçama inerken nefesimi kontrol edemiyordum. Ellerin kalçama avuçlamasını diler halde gözlerimi kapayıp dudaklarımı ıslattım.

"Ah Aidan. . ." Dudaklarımdan cılız bir inilti koptu ve evren karanlığa gömüldü.

Kızın kollarımda birden bayılması keyfimi tam anlamıyla kaçırmıştı. Ondan birkaç kelime daha almak istiyordum oysa tek alabildiğim birkaç keyifli inilti ve

belirli belirsiz bir itiraftı. Peri diyarındaki büyüleri çok kuvvetli olduğunu biliyordum ama bana işlemezdi. Ben zaten büyüyle büyüdüm hem de kara büyüyle. Peri büyüü benim için sıradan bir şey ama büyünen o ki kollarımdaki avcı için durum oldukça farklı.

Dişi avcı ormanda bir tuhaflik olduğunu anlamış başta güçlü olmuş ama ardından karşı koyamamış büyüye karşı savunmasız kalmıştı. Ondaki değişikliği fark ettiğim anda büyüünün bir etkisi olduğunu anlamıştım ama onu uyarmak yerine neler olacağına bakmak istedim, hem zaten bakışlarımı ondan alamıyordum ki. Kızın yemin bozan cinsten bir kalçası vardı.

Sayesinde yolculuğun son birkaç dakikası ciddi anlamda acı çekmiştim. Sertçe bağladığım örtünün altında bedenimin verdiği tepkiyi gizlemek çok zordu. Üstelik peri çocuk lütfedip bana baksa manzarayı çakacaktı. O uyuşuğun nasıl olup da Cassandra'yı bu kadar büyüleyebildiğini anlayamıyordum. Ellerim yumruk halinde, ayaklarımı pat pat yere vururken kendimi mağara adamı gibi hissediyordum. Urangé'nin kafasından top yapıp oynamak istiyordum. Cassie'nin peri ucubesine her gülüşünde adımlarımı daha sert yere vuruyordum fakat avcının bunu fark ettiği falan yoktu. Bir süre sonra avcı hiçbir şeyi fark edemez halde büyülenmişçesine salınıyordu. Aslında kelimenin tam anlamıyla: büyülenmişti.

Kız kalçalarını yoğun bir dişilikle hareket ettirmeye başlamıştı. Ürkek bir tavşan gibi hızla nefes alıyordu ve verdiği her nefeste şehvet dolu kokusu ciğerlerime çarpıyordu. Sakinleşip bedenimi düzene sokmak için

gözlerimi kapadım ve ağızmdan nefesler aldım. Kız örgüsünü yana çekip boynunu açıkta bırakana kadar bu yöntem işe yarıyordu ama sonra bakışlarımı kalçasından yukarı kaldırıp beyaz boynunu gördüğümde vücudum daha sert bir şekilde kasılmaya başladı. Büyüden etkilenmezdim ama avcının hareketleri büyü değil çok daha eski bir şeyi simgeliyordu: şehveti.

Kollarımda baygın yatan kızın bu haline Uran-ge'nin sebep olduğunu düşünmüştüm, peri çocuk onunla flört etmeye çalışırken dişi avcı gülümsemiş hatta kızarmıştı. Üstelik peri velet gidince Cassie ciddi anlamda üzülmüş sus pus olmuştu. Ama az önce bana bakarken adeta kendinden geçmiş *Ah Aidan* demişti ve ardından gelen şehvetli inilti bu halinin sorumlusunun ben olduğumu gösteriyordu. Derinlerde bir yerde, bu hislerimin uygunsuzluğunu biliyordum o bir avcıydı ama ben zaten hiçbir zaman doğru olanı yapamamıştım. Ayrıca ismimin avcının dudaklarından bu kadar güzel çıkmasını da hiç beklemiyordum. Bir süre daha bekleyip tekrar adımı öyle söyleyip söylemeyeceğine bakmaya niyetliydim.

BÖLÜM 6

Urange'nin çınlayan sesiyle uyandım. Hava çoktan kararmış, sıcaklık eksilere düşmüştü. Biri ben uyurken üzerime kırmızı deri ceketimi örtmüştü ki bu biri kesinlikle Aidanhell'di. Yavaşça doğrulup ceketimi üzerimden ittirirken Urange'ın rahat gülümsemesi ile karşılaştım.

"Yorgun düştüm, uyumuşum," dedim yerimden tembelce kalkarken. Elbette bu açıklamayı onlardan çok kendime yapıyordum, her ne kadar rüya gibi gelse de yaşananlar gerçektir. Uyuyup uyandıktan sonra bile bedenimin hâlâ yandığını hissedebiliyordum. "Konsey ne dedi?" dedim kafamdaki rahatsız edici düşünceleri bastırmaya çalışarak. "Bizi kabul edecekler, birazdan yola çıkıyoruz." Urange kalkmam için elini uzatınca bende uzattığı eli tuttum.

"Aidan nerede?" dedim çevreme bakınarak. Burarlarda olması gerekmiyor muydu?"

"Geldiğimde asabi bir tavırla volta atıyordu. Beni

görünce dönüp arkasını gitti." Urage'nin gülümsemesi gitmiş yerine düşünceli bir ifade yerleşmişti. "Sizin aranızda neler oluyor?" dedi birden. Ne diyeceğini bilemez halde suratına bakakaldım. "Bizim aramızda mı? Ne demek istiyorsun?"

Urage abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. "Avcı periyim ben, odun değil. Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Olay nedir? Yasak olanın çekiciliği mi?"

Başımdaki lastiği çıkarıp saçlarımı elimle karıştırdım. "Kimsenin kimseye çekildiği yok. Uyduruyorsun sadece." Başımı öne eğip sert hareketlerle saçlarımı taradım. Urage da yanıma eğilip fısıltıyla "Sen ne diyorsan odur," dedi. Çalılardan gelen sesler tüm bedenim alarma geçti, bu Aidan'dan başkası olamazdı. Bedenim onu tanıyor, menzile girdiği an tuhaf tepkiler veriyordu. Ani bir baş dönmesiyle sendeleyince Urage beni tuttu. "İyi misin?" derken endişeli bakışları yüzümde geziniyordu. Tam cevap vereceken Aidan çalılardan arasından çıktı. Hızla doğrulup boğazımı temizledim.

"Peri büyüleriniz yüzünden bu halde. Az önce daha az etkilenmesi için karşıt bir büyü yaptım fakat ne kadar dayanır bilmiyorum. Lanet olası bu ormanda neden bu kadar şehvet büyüü var?" Aidan çoktan yanıma gelmiş Urage'a bağırıyordu.

"Ormanda şehvet büyüü falan yok iblis. Sadece yoğunlaştırıcı var."

"Yoğunlaştırıcı da neyin nesi?" Tamamen doğrulup kendimi Urage'nin kollarından kurtardım. Bu ani hareketim onu kırmış gibi hoşnutsuz bir ifadeyle

bana bakınca kayıtsızca omuz silktim. Bu işi adamın kılı öğrencektim.

"Lanet ormanınızda neden bu kadar fazla yağmur laştırıcı büyü var?" Aidan da peri çocuğa pabuç b rakmıyordu. Her ne kadar görmezden gelinsem de Aidan'ın sorduğu soruların yanıtını ben de öğrenmek istiyordum bu yüzden çenemi kapalı tuttum.

Urange huysuzca sağ ayağıyla toprağı eşeledi. "Bu büyü her ne hissediyorsan onu daha yoğun bir sevi yeye çıkarır." Bunu bana dönerek söylemişti ardından bakışlarını isteksizce Aidan'a çevirdi ve konuşmasını devam etti. "Ormanda düşmanlarımızdan korunma mız için korunma içgüdümüzü yoğunlaştırıyoruz, başka şekilde tehlikenin farkına varmamız imkânsız. Biliyorsunuz halkım her konuda biraz fazla rahattır." Konuşmasını bitirip Aidanhell'in yüzüne bakmaya devam etti. Aidan da ona bakıyordu.

"Yani demek istediğin bu büyü var olan bir şeyi yoğunlaştırıyor, doğru mu?" dedim fakat sorumun cevabını zaten almıştım. Urange bir şeyden rahatsız olmuşçasına dudaklarını büzdü. Sol tarafımdaki Aidan ise muhtemelen şu an zevkten ölüyordu. Orman da bir tuhaflık olduğunu anlamıştım ama sebebini bulamamış açıkçası pek de araştırmamıştım. Sadece deli gibi onu arzulamıştım.

Periler kayıtsız yaratıklardı yani Urange muhtemelen doğruyu söylüyordu. Derste perileri işlediysek bile hatırlamazdım ama onları bana annem anlatmıştı. Son derece parlak ve güzel olmalarına karşın çok ama çok bencil ve rahat olduklarını söylemişti. Kiş gelmeden önce hazırlık bile yapmayan, devamlı uyu-

yan, huysuz bir ırktı onlar annem için. Bu kadar rahat ve egosu tavan yapmış bir ırkın kendini koruma içgüdüğü elbette ki az olacaktır. Bu yüzden parlak belalar kendilerince bir çözüm bulmuş, ormana büyü yapıp hissedileni yoğunlaştırmışlardı. Böylece yoğun duygularla vatanlarını korumak isteyeceklerdi. Perilerin iblis olmadığı hakkındaki görüşlerimi bir kez daha gözden geçirmeliydim. Kendi kendine büyü yapan bir halk bir yabancıya neler yapmaz?

Sessizlik canımı sıkmaya başlıyordu. "Artık gidebilir miyiz?" Aidan ile göz göze gelmemek için Urange'ye gereğinden fazla bakar olmuştum. Peri çocuk bana anlamaz gözlerle bakıyordu, muhtemelen ona olan bu ani ilgimin sebebini merak ediyordu. Ona karşı ani bir ilgim yoktu tek bir kişiye karşı ilgim vardı o da şu an suratında kendini beğenmiş bir sırıtişla beni izliyordu. Yani muhtemelen öyleydi, bir süre ona bakmama kararı almıştım. Urange cebindeki eski keseyi çıkarınca nihayet düşüncelerim Aidan'dan az da olsa arındı.

"O şeyi burnuma çekeceğim, öyle mi?" Ellerimi kucağımda kavuşturmuş parmaklarımla oynuyordum. Urange cevap vermek yerine sıcacık gülümseyip elimi uzandı. Tam ona elimi verecektim ki aramıza kocaman kaslı ve hoş kokulu bir şey girdi.

"Hey! Neyin var senin, bizi ezmeye mi çalışıyorsun?" dedim ve bir adım geriledim. Aidan ifadesiz yüzüyle bir Urange'a bir bana baktı. Sağ elinin işaret parmağıyla Urange'ın göğsünü dürtükledi. "Bunu ben yaparım." Tek bir hamlede keseyi Urange'dan aldı. Bunu o kadar hızlı yapmıştı ki bedenim bir büyü

sezinlemiş gibi gerildi. Gözlerimi kısarak Aidan'a baktım fakat o bana bakmıyor, keseyi açmış iki parmağıyla içindeki tozla oynuyordu. Urange dışlerimi sıkı. O da benim gibi birkaç adım geriledi.

"Kimin yaptığı fark etmez. Biriniz yapın şunu." Dikkatlice Aidan'ın yanına gittim. Bakışları elinde tuttuğu keseden yavaşça bana kaydı. Kuruyan boğazımı yatıştırmak için yutkundum. Birini bu kadar azalamak doğal mıydı?

Aidan sırtında var olmayan bir örümceği atmaya çalışır gibi sağa sola hareket etti ve yoğun siyah katnatlar sırtından çıkıp esas formlarını aldılar. Bu görüntü karşısında bir kez daha dilim tutuldu. Sanırım onun insan olmadığını hatırlamaya ihtiyacım vardı.

Uçuşa hazırlanmış gibi birkaç tuhaf hareket daha yaptıktan sonra sağ elini keseye daldırdı. Beklentisiyle dudaklarımı ıslatıp elimin tersiyle burnumun altına sildim. Aidan keseden çıkardığı iki parmağını da göz hizama gelene kadar kaldırdı. Hazır mısın? dercesine bana bakıyordu sanki hazır olmasam bunu yapmayacaktık. Bu görev benim hazır olup olmama bağlı değildi. Yavaşça başımı salladım.

Sıcak parmakları burnumun altına değince bir an gıdıklandım, ardından damarlarım yoğun bir hava ile doldu. Bir saniye sonra da kemiklerim sızlamaya başladı öyle bir sızıydı ki ne hoş ne de kötüydü. Hafifçe ürpererek ellerimle kollarımı sıvazladım. Başımı kaldırıp Aidan'a baktığımda bana hafifçe sırtıp parmağıyla burnumun altında kalan tozları temizledi. Hava damarlarım aracılığı ile bacaklarıma kadar ulaşmış

beni zayıf düşürmüştü. "Bu belirtiler normal mi? Ölecek gibiyim sanki." Urange'a sesimi duyurmak için bağırarak konuşuyordum.

"Neden bağırıyorsun? Hemen yanıdayım zaten." Şaşkın gözlerle bana bakıyordu. Neden bağırabilirim tabii ki de fırtına yüzünden. Donuyorum ahmak.

"Fırtınada sesimi duyurmaya çalışıyorum, fıssıdamam mı tercih ederdin?" dedim alaycı bir ses tonuyla. Karşılığında Urange'ın gözleri kocaman açıldı telaşla Aidan'a döndü.

"Fırtına mı? Neyden bahsediyor?" Urange beni işaretleterek Aidan'a sorular soruyordu. Bir tek ilk cümleyi duyabilmişim. Rüzgâr kulaklarımda uğultuya sebep olunca ellerimle onları kapatıp dışlerimi sıkıtm. Lanet olası hava beni mahvediyordu.

Aidan omuz silkerek yanıtladı. "Bu beklemediğim bir yan etkiydi. Ama sorun değil uçabilir." Bizden biraz uzaklaşıp daha açıklık bir yere gitti. Çevreme daha dikkatli bakınca herhangi bir fırtına olmadığını gördüm, yapraklar bile kıpırdamıyordu. O halde bu uğultu neydi? "Hazır mısın?" Urange'nin sesiyle gerçekliğe döndüm elini uzatmış bana umutsuzca bakıyordu. Ne diyeceğimi bilemez halde bir süre bekledim. Kulaklarımda şiddetli bir uğultu kemiklerimde de tuhaf bir sızı vardı. Sanki biri kemiklerimin içini çıkarıp hava dolduruyordu. Dışlerimi gıcırdatarak "Hazırım," dedim ve hemen bundan pişman oldum, uçmak için asla ama asla hazır olunmazdı.

Az ilerdeki Aidan'ın havalanması az sonra olacakların bir önizlemesi gibiydi. Yavaşça yükselirken çev-

remde dairesel akımlar oluşturdu, kâküllerim hareketlenirken nereye gideceklerini bilemez haldeydiler. Hâlâ elimi tutmakta olan Urange'a baktım. Daha önce onda var olduğunu düşünmediğim sert bakışlarla Aidan'ı izliyordu.

"Hepsinin onun gibi kanatları yok." Urange fasildarcasına söylemişti bunu. "Diğer iblislerden mi bahsediyorsun?" dedim ve ayağımla toprağı bastırdım. Hâlâ karadaydım ve bu his mükemmeldi. Tanrı'ya şükürler olsun yer çekimi harika bir şeydi.

"Evet, çoğı iblisin kanadı yok." Çenesiyle Aidan'ı işaret etti. "Onunkiler, kanadı olan iblislerden bile daha farklı. En son bu kadar büyük kanatlar gördüğümde bebeğim."

"Kimi görmüştün peki?" dedim merakımı dizginleyemeyerek

"Babasını," dedi ve ben daha Urange'ın henüz küçük bir bebekken neden Aidan'ın babasını gördüğünü soramadan elimi kendisine çekti. "Ne olursa olsun, bana tutun. Düşeceğini sanmıyorum ama kim bilir belki de düşersin." Ah lanet olsun, bunun beni rahatlaması mı gerekiyordu?

Urange hızlıca yerden yükselirken içgüdülerim hemen onu bırakmam gerektiğini söyledi ama yapamadım çünkü peri çocuk beni de beraberinde kaldırıyor. İki eliyle omuzlarımı tutmuş bana sakin olmam gerektiğine dair öğütler veriyordu. Önce topuklarım daha sonra parmak uçlarım yavaşça yerden kalktığında dehşete kapıldım. Tüm midem ağzıma geldi. ağzımdakileri çıkarmamak için kendimle büyük bir

savaş veriyordum. Sanki yediklerim de midemde havalanmaya başlamıştı.

"Sanırım kusacağım." Elimle ağzımı kapattım. Aidan'ın önünde küçük duruma düşmek istemiyordum ama yediklerim ısrarla yemek borumu yakıyor, dışarı çıkmak istiyorlardı. "Hey! sakın ol kusmayacaksın, miden buna alışacak. Tanrı seni her duruma uygun yarattı insan." Şaşkınlıkla gözlerimi kıptım. Uran'ın sözlerindeki *insan* vurgusu mide bulantımı da yanında alıp götürdü. Aidan devamlı bana insan derdi ve o kelimeye yüklediği vurguyu hiç bir şekilde tanımlayamazdım, bana tek bir kelimeyle birçok şeyi söylüyormuş gibi gelirdi. Az önce Urange da aynı vurguyla konuşmuştu. Ayrıca dikkat ettiğim bir şey vardı, o da bu kaçık mekânda bile herkesin aynı Tanrı'ya taptığıydı. Ona yaratıcı ya da benzeri farklı bir şey demiyorlardı Tanrı ya da Allah diyorlardı. Herhangi bir dine bağlı olamayacağını düşündüğüm düzeyde kaçıkların olduğu bu yerde bile demek ki akıl ve mantık vardı.

Derin düşüncelerde kendimi kaybetmişken Uran'ın sağ elini belime attı ve sol eliyle beni sabitledi. Ellerimi nereye koyacağımı bilemez haldeydim, nereye tutunsam diye düşünürken en sonunda peri çocuğun ince yeşil hurkasında karar kıldım. İki elimle sanki hayatım buna bağlıymış gibi ceketinin yakasına tutundum. Çocuk ağırlığımı taşııyordu ama tamamen de bırakmış sayılmazdı. Yerden oldukça yükselmiş olmalıydık, aşağı bakmaya cesaret edemiyordum. Aşağısı dışında her yere bakıyordum ki bakışlarım

nihayet Aidan'a kaymıştı. Kanatlarını yavaşça çırptı. Ken zarifçe havada süzülüyor, sanki dans ediyordu. Bakışlarımı kaçırdım, o insan değil, o insan değil, o ne kadar abayı yakarsan yak asla insan olmayacak.

Urange dudaklarını kulağıma yaklaştırdı, güven verici bir şekilde konuşmaya çalışıyordu. "Şimdi ilerleyeceğiz, dengemi bozacak şeyler yapma. Aslında birazdan beni bırakabilirsin ama şimdi değil sana nani yapacağını göstermem gerekiyor," dedi ve sol elini kolumdan çekip işaret parmağıyla alnıma dokundu. "Bak her şey burada bitiyor. İleri gitmeyi düşünürsen ileri gidersin geri gitmeyi düşünürsen de geri." Yavaşça elini çekip sırtıttı. "Peki, düşmeyi düşünürsen?" Korku dolu bakışlarla yüzüne bakıyordum. Kaşlarını çatı. "Neden düşmeyi düşünesin ki? Bunu düşünme yoksa düşersin. Beyninden komut vereceksin Cassie hadi ama çok kolay." Bir kez daha sırtıttı. "Söylemesi kolay bebekken bile uçtuğuna eminim." Yüzüne yayılan kocaman gülümseme dediğimin doğruluğunu gösteriyordu. Gözlerimin önüne turuncu bukleleriyle havada uçuşan tumbul bir bebek geldi. Ben de sırtıttım.

"Hadi." Gür erkeksi bir ses beni gerçekliğe döndürdü. Aidan kaşlarını çatmış onaylamaz bakışlarla bize bakıyordu. Arkasını dönüp kanatlarını daha sert çırptı. Urange'ın bedenimdeki kolları sıkılaştı. "Şimdi uçtuğunu düşün, hadi başlıyoruzuuuz." Sesi havada asılı kalmıştı. Yüzüme sertçe çarpan hava ile nutkum tutulmuş, dilim damağım kurumuştu. Gözlerimi bile açamıyordum. Saçlarım muhtemelen havaya diklenmiş haldeydiler çünkü artık yüzüme değmiyorlardı.

Ceketimin yakası deli gibi kalkıp iniyor boğazıma çarpıyordu.

"Gayet iyi gidiyorsun Cassie," dedi Urange. Teşekkür etmek için gözlerimi açtım. Bulutların arasından Urange'ın yakasını bıraktım. Çarpınma anında gözümle Aidan'ı gördüm, bizden çok çok ilerdeydi. Biliçaltım aların sinyalleri veriyordu ama o anda o sinyalleri alamayacak kadar çıldırıştım. Havada tuhaf hareketler yapıyor, bir türlü düz duramıyordum. Kol ve bacaklarımı bedenimde sabitlemeye uğraşırken sağ dizim yumuşak bir şeye gömüldü, dizimi tekrar kendime çekmeye çalıştığımda yine bilmeden bir yere geçirdim. Urange kollarımı bırakıp bacak arasını tuttu, suratındaki acı dolu ifadeyi sadece bir saniyelğine görebilmiştik ki düşmeye başladım.

Büyük bir hızla bulutlara veda ediyor, ormanın içine doğru akıyordum. "Düşüyorum, düşüyorum, düşüyorum!" diye deli gibi bağırıyor kol ve bacaklarım havayı dövüyordum. Urange'ın söylediği gibi düşüncelerime söz geçirmeliydim ama ne yaparsam yapayım tek düşündüğüm düşmektir. Çam ağaçlarının sivri tepelerini net bir şekilde göreceğim kadar alçaldığımda çenemi kapayıp ölümle yüzleşmek için gözlerimi kapadım.

O kadar şeyden sonra bu lanet yerde ölmeyeceğim!

İnanılmaz bir hızla havada asılı kaldım. Öyle sert bir şekilde takıldım ki sırt çantam omzumdan fırlayıp takla atarak aşağıya düştü. Tuhaf bir açıda asılı kalan bedenime baktım, herhangi bir şeye takılmamıştım

tek yaptığım düşünmeyi düşünmemekti. İleri gitmeyi ya da uçmayı düşünmediğim için şimdilik sadece düşünümü durdurmuştum. Başımı kaldırıp gökyüzündeki bulutlara baktım ne Aidan görünüyordu ne de Urage. Derin nefesler alıyor bir yandan da titreyen ellerimle saçımı düzeltiyordum. Birkaç nefesten sonra uçuşumun artık düzene girdiğini düşündüm. Başımı tekrar kaldırıp gökyüzüne baktım. *Bunu yapıyorum.* Gözlerimi kapatıp içimden sessizce uçmayı diledim ve yavaş yavaş yükseldim.

İlk uçuş deneyimim neredeyse felaket olacaktı, kahalalarla az önce olanlara güldüm. Kaçık bir avcıyım. Gündüzleri iblislerle flört edip geceleri gökyüzünde uçuyorum. Yine de eğlenebiliyorum işte. Önümüzdeki bir kaç gün içinde öleceğim düşünülürse eğlenmek benim için inanılmaz bir lüks.

Gökyüzünde bir tavuskuşu gibi oradan oraya gidiyordum ve sanıyorum Urage'a biraz zarar vermiştim. Peri çocuk muhtemelen hayalarına verdiği zarardan ötürü beni affederdi, ne de olsa bu ilk uçuşumdur. Tam olarak mükemmel olmasa da öğreniyordum. Açıkta kalan tenime değen serin hava bağımlılık yaratacak cinsten zevkliydi. Sallana sallana uçarken kaha kaha engel olamıyordum. Bu çok ama çok güzeldi. Zihnimi tamamen boşaltıp uçmaya odaklanmaya çalıştım bu sayede artık az öncekinden daha temiz bir uçuş tecrübesi yaşıyordum.

Nihayet bulutlara ulaşmıştım. Başımı hafifçe eğip aşağı baktığımda ağaçların minicik göründüğünü ve alabildiğine orman dışında hiçbir şey olmadığını gördüm. Tepeyi görmek için kafamı kaldırdım fakat

bulutlar görüntümü engelliyordu. Bir şey sertçe bile-gimi kavrayıp beni geriye çekti. O kadar şaşırmıştım ki çığlık bile atamamıştım. Hâlâ beni tutarken kendisine çevirdi ve onun Aidan olduğunu gördüm. Siyah saçları alınına düşmüş, ter içinde nefes nefese kalmış bana bakıyor, elleriyle iki kolumu sertçe tutuyordu. Onu karşında görmenin verdiği şaşkınlıkla ona bu kadar yakın olmanın verdiği heyecan arasında gidip geliyordum.

Sağ elini yavaşça kolumdan çekip sırtıma götürdü ve bir parmağına saçımı dolarken başını başımı yaklaştırdı. Kalbim deli gibi atarken vücudum ısınmaya başladı. Yerden bu kadar yüksekte fizik kurallarının ihlal olduğu bir yerde bile bedenim onu istiyordu. Dudakları yanağıma sürtünerek kulağıma geldi. Parmaklarına dolamakta olduğu saçı bırakırken kulağıma ılık nefesini bıraktı. Gözlerimi kapadım, boğazım o kadar kurumuşt ki herhangi bir ses çıkarabileceğimi sanmıyordum bu yüzden dudaklarımı yaladım. Sol eliyle kolumu daha da sıkınca dudaklarımdan hafif bir çığlık koptu. "Bir daha sakın yanımdan ayrılma. Beni anladın mı?" Hâlâ kulağıma fısıldıyordu ama her nasılsa sesinin şiddeti beni korkutmamıştı. Onaylar halde bilinçsizce başımı salladım. Saçları yanağıma sürtünürken yavaşça başını kaldırıp gözlerime baktı. Karanlık bakışlarındaki arzu kalbimin daha hızlı atmasına yol açtı. Tekrar eğilince dudakları kulağıma değdi, farkında olmadan ağzımdan küçük bir çığlık kaçtı.

"Lanet olsun sana! Seni bir saniyede yere indirir toprağa yatırır üzerindeki kileri yırtıp sana sahip olu-

rum. Bunu öyle güzel yaparım ki üzerinden kalkmamam için bana yalvarırsın. İsteğin bu mu? Bana istiyor musun Cassie? Çünkü eğer bunu istiyorsan hemen yapabilirim."

"Cassie neredeydin? Her yerde seni aradık." Urang'e'nin endişeli sesini duyduğum an bedenimin ne kadar gerilmiş olduğunu fark ettim. Derin bir nefes alıp dudaklarımı yaladım mantıklı konuşamayacak kadar afallamış hissediyordum. "B-ben özür dilerim Urage sanırım seni tekmeledim." Kendimi dükkatlice Aidan'ın fiziki hapsinden kurtardım ona arkamı döndüğümde hafifçe homurdandı ya da bana öyle geldi biliyorum.

"Sorun değil böyle şeyler olabiliyor, görünen o ki şu an gayet iyi idare ediyorsun." Urage beceriksizce gülüyordu, sorun değil dese de canını bayağı yakmış olmalıydım. Sırtışına karşılık verirken bedenim hâlâ ürperti halindeydi. Aidan hâlâ arkamdaydı ve bakışları o kadar yoğundu ki sırtım karıncalanıyordu. Elimle sırtımı yoklama dürtümü görmezden gelip Urage'a döndüm. "Ne zaman varırsın oraya?" Urage çevresine hızlıca bakındı. "Vardık sayılır, şu an tepenin üstündeyiz." Bahsettiği tepeyi görebilmek için aşağı bakındım fakat bulutlar herhangi bir şeyi görmemi engelliyordu. "Her yer bulutken nasıl görebilirsin?" dedim gerçekten de anlamayarak. Bana güvenmiş gibi dudaklarını büzdü. Yoğun bir kibirle omzunu silkip yanıtladı. "Bebekliğimden beri burada uçuyorum, bu araziye ezbere bilirim."

Urage eskisinden biraz daha hızlı uçarken elimden geldigince ona eşlik etmeye çalıştım. Aidan he-

men arkamızdan geliyordu, yanlışlıkla yavaşlayıp onun yanında uçmak istemiyordum. Az önceki sözleri aklıma gelince afallayıp sallanıyordum, onu aklımdan çıkarıp sadece uçmaya odaklanmak çok ama çok zordu. Keskin bakışlarını bedenimde gezdirdiğinden adım gibi emindim. Az önce dediklerini beni korkutmak için mi söylemişti yoksa gerçekten de yapmayı düşündüğü şeyler miydi onlar? Dudağını şiddetle kemirir halde Aidan'ın sözlerini belki milyonuncu defa düşünüyordum. "Geldiik." Urage'ın fazla nefeli sesi beni kendime getirdi.

Turuncu buklelerinin hızla alçaldığını görünce hemen ona ayak uydurup bende alçaldım. Saçlarımı deli gibi uçuşurken siyah atletimin yukarı kalkıp belimi açıkta bıraktığını hissediyordum neyse ki ceketim vardı. Yoğun soğuk bir havanın içinden nefes nefese kalmış bir halde aşağı gidiyordum. Hava o kadar sert çarpıyordu ki rahat nefes alabilmek için başımı devamlı sağa sola çeviriyordum. Yemyeşil çimenlere birkaç metre kala Urage durdu ve bana döndü.

"Şimdi gerçekten çok ama çok yavaş ineceğini düşün, bir yerini kırmanı istemiyorum," dedi huzursuzca. Şaşkınlık ve korku karışımı bir his ile "Ben de bir yerimi kırmak istemiyorum, inan bana," dedim. Bir yandan yavaşça inmeyi düşünürken bir yandan da çevreme göz gezdiriyordum. Yakınlarda köy, saray ya da buna benzeyen herhangi bir yerleşim alanı yoktu. Bu durumda biz nereye gidecektik?

Ne kadar yavaş inmeyi düşünürsem düşüneyim çimlere bir metre kala yere kapaklandım. Neyse ki popomun üzerinde düşmüştüm ve popomda da dar-

beyi en aza indirecek miktarda yağ vardı. Hemen ağa kalkıp kalçamdaki tozları ve çimleri temizledim.

"Herkes nerede?" dedim Urange'a. Görünürlerde ağaçlar ve birkaç ışıklı böcek dışında hareket eden bir şey yoktu. Işık böcekleri tombul, ampul şeklinde gövdelerini taşıyabilmek için minik kanatlarını var güçleriyle çırpıyorlardı.

"Ağaçlardalar tabii ki. Akşam vakti kimsenin işi olmaz." Onaylar halde kafamı salladım. Periler hakkında bildiklerim sınırlıydı tamam ama bu kadar tembellik de başa belaydı. Boş vakitte, böyle rengârenk bir ormanda neden gezmeysiniz ki?

"Konseye götür bizi de bir an önce buradan gidelim." Benim aksime Aidanhell pek de buradan hoşlanmamış olmalı ki bikkınlıkla söylediği bu sözler rahatsız olduğunu aleni bir şekilde gösteriyordu. Urange hoşnutsuzlukla yüzünü ekşitti ve yürümeye başladık.

Son derece gerekli ve sevimli böcekler eşliğinde rengârenk ormanı keşfederek gözlerime ziyafet çekiyordum. Yarım saat gibi bir süre sonra minik patikalardan, dike yakın yokuşlardan geçerek ormanın derinliklerine, artık ağaçların o kadar parlamadığı ve havanın uğursuz derecede soğuduğu bir yere gelmiştik. Bu değişimden hoşlanmamıştım. Gideceğimizi yere uçarak gidebilecekken neden yürüdüğümüzü sormak üzere ağzımı açmıştım ki durduk. Sanıyorum istediğimiz yere gelmiştik. Beş, büyük ve pembe meşe ağacının karşısındaydık. Ağaçlar öncekilerin aksine daha koyu ve eski görünüyorlardı. Pembe olmalarının dışında onlarda doğru olmayan bir şey vardı.

Urange bir adım öne çıkınca ağaçlardan biri yapraklarını hışırdattı. Tehlikeyi hisseden bedenim kendini komutlandırdı ve bir adım geriledim. Aidan hemen elini belime koydu, bu hareketi sakın olmam için yapmıştı ama bu beni daha da telaşlandırdı özellikle de beni toprağa yatırıp sahip olmak ile ilgili düşüncelerini paylaştığından bu yana ona karşı daha da temkinliydim.

Urange çınlayan ince sesiyle anlayamadığım bir dilde bir şeyler mırıldandı. Yanıt olarak ağaçlar tekrar hışırdadı. Bunun üzerine peri çocuk kaşlarını çatıp az öncekinden daha aksi bir şekilde tekrar aynı dilde konuştu. Ağaçlar aynı şiddette hışırdayınca Urange başını eğip gayet anlayabileceğim bir dilde küfür mırıldandı. Bir süre yere bakıp yaramaz bir çocuk gibi ayağıyla toprağı eşeledikten sonra sonra nihayet yanımıza geldi.

"Kâhinler sadece seni yanlarına istiyorlar. Bu kadar yolu seni getirmek için çektim ve buna rağmen beni orada istemiyorlar. Bunaklar. Orada durup kehaneti bende dinleyemeyeceksem bu kadar zahmeti neden çektim ki." Bizden çok kendine konuşur gibiydi. Aidan bir adım öne çıkıp kolumdan tutarak beni de kendisiyle sürükledi. Boşta kalan koluma Urange uzandı "Hayır, sadece sen gidiyorsun, Cassie burada benimle kalacak."

"Hayır, o benimle geliyor." Aidan tutuşunu sertleştirince acıyla yüzümü ekşittim.

"Anlamıyorsun. Sadece sana konuşacaklar, insan kız yanımda güvende."

"Ya evet tabii. Zaten bir kez gökyüzünde kaybetmişim. Bir daha neden kaybetmeyesin? Sen ve senin oğlun halkına güvenmiyorum. Kız benimle geliyor." Aidan beni biraz daha çekisttirince artık sabrım tükenmişti. Gözleri şaşkınlıkla tatlı bir kahverengiye döndü. Onun bakışındaki şaşkınlığı fark edince başını eğdi, tekiz kaldırdığında gözleri yeniden kırmızıydı.

"Başımın çaresine bakabilirim, avcına bir bok elduğu yok git ve öğren şu kehaneti," dedim aksine. Kendimden emin görünmeye çalışıyordum ama daha çok öfkeli bir dişi gibi görünmüştüm, nasıl göründüğümün önemi yoktu Aidan beni sinir ediyordu. Benim için endişelenmesine gerek yoktu, kendi başına gayet iyi idare ediyordum. Üstelik benim için endişelendiğinde ondan nefret ediyordum çünkü bu bana görevini hatırlatıyordu, ben ölürsem asla başarılı olmayacağı görevini. Onun için lanet olası bir araçtım. Onaylamaz halde kaşlarını çattı fakat arkasını dönüp ağaçlara doğru yürüdü.

Aidan az önce Urange'ın durduğu yere gelince ağaçlar daha fazla hışırdadı. Biraz daha yakına gitti ve bir anda ardında parlak uçuşan tozlar bırakarak gözden kayboldu. Gözden kayboldu derken ciddi anlamda ağaçlarla birlikte yok oldu demek istiyorum.

"Merak etme atalarım onunla konuşacaklar. Konuşma bittiğinde tekrar buraya gönderirler."

"Onu merak ettiğim falan yok." Ama Aidan kaybolduğu an telaşla Urange'ın eline sarılmışıtm. Hem elimi çekip konuyu değiştirmeye çalıştım. "Şu

Hileli
ağaçlarımızın olayı ne? Neden hışırdadılar?" Anlama-
yan gözlerle bana baktı.
"Onlar hışırdamıyordu, konuşuyorlardı Cassie."
"Bana hışırdamak gibi geldi. Hem ağaçlar konuşa-
maz."

Derinden gerçek bir kahkaha attı. "Ah onlar senin
bildiğin ağaçlar değil. Onlar bizim atalarımız, ölüm-
den sonra büyü ile bu renkli ağaçlara dönüştürülüy-
ruz. Ama oksijen ya da meyve gibi faydalarımız yok.
Sadece ölüyoruz ve ağaç olarak dikiliyoruz orada.
"Ama az önce konuştuğunu iddia ettiğin ağaçlar
pek de ölü gibi görünmüyorlardı. Yani ölümler konuşa-
maz yoksa bu da mı bir istisna?"

"Hayır, ölümler konuşamaz. Öldükten sonra ağaç
olanlar nefes alamaz ve elbette ki konuşamazlar. Çev-
rende gördüğün ağaçların çoğu bir zamanlar gayet
canlı olan periler. O gördüklerin ölmedikleri halde
ağaç olanlar. Kâhinler bunu zaman zaman yapabili-
yor, sanırım ölümün nasıl bir şey olduğunu merak
ediyorlar, bana kalırsa bu biraz hastalıklı bir düşünce.
İntihara meyilli bir avuç bunak işte. Yarın da böcek-
lerin yaşamını merak edip böcek olabilirler ama gerçi
bunu iki sene önce denemişlerdi ve içlerinden biri az
kalsın ölüyordu." Susup kahkahalarla güldü. Sonra
beni daha yeni fark etmiş gibi şaşkınlıkla baktı. "Özür
dilerim seni sıkıyorum değil mi? Sana buradaki güzel
yerleri göstermemi ister misin?" Cevap vermek üzere
ağzımı açıyordum ki bugün ikinci kez konuşmam en-
gellendi.

"Gerek yok, gidiyoruz." Aidan arkamızdan hızlı

adımlarla geliyordu. Arkamı dönüp ona bakışımı yüzünün normalden daha beyaz olduğunu gördüm. Gözleri de tuhaf bir şekilde yine kahverengiydi.

"Bitti mi? Bu kadar çabuk mu? Sana ne anlatırdım sabırsızca Aidan'a bakıyor art arda sorular soruyordu. Aidan bıkkınlıkla kafa salladı. "Ne anlatırdım. Önemli değil, bir avuç kafayı sıyırmış bunak onlar." Urage kendini beğenmiş bir halde sırıttı. "Bunu biliyordum."

"Bir dakika, dönmek için uçuş tozuna ihtiyacımız olmayacak mı?" Aidan çoktan beni tutmuş peşi sıra sürükleyip az önce indiğimiz açıklığa götürüyordu. "Hayır," dedi alçak bir sesle. Kolumu çekip elinden kurtardım. "Nasıl hayır?" Uçuş tozu olmadan nasıl uçacaktım? Urage da bunu anlamamış olacak ki hızlı adımlarla peşimizden geliyordu. Aidan tekrar elimi uzandı ama ben bir adım geriledim. Tehdit eden bakışları üzerimde gezindi. Aniden arkasını dönüp kanatlarını çıkardı. Ağır gür kanatları sırtından fırlar fırlamaz bir kaç adım gerilemek zorunda kaldım. Aidan havalandı ben ise hâlâ ne yaptığını anlayamamıştım. Tekrar önüne dönüp tam üzerime gelecek şekilde uçtu, bana bakan kararlı gözleri birazdan ne olacağını söylüyordu zaten. Korku dolu gözlerle Urage'a baktım o da tıpkı benim gibi Aidan'ın zorbalıklarından bıkmıştı Başını kabullenmişçesine eğdi. Bu şekilde birazdan olacaklara müdahale etmeyeceğini gösteriyordu. Gözlerimi kısıp ,turuncu saçlı haine baktım fakat o çoktan başını başka yöne çevirmişti. Zaten şu anda

daha büyük problemlerim vardı mesela kafamın üzerinde uçan dev bir kas yığını gibi.

Aidan tam üzerimde uçarken biraz alçaldı. Kaçmamın hiçbir faydası olmayacağını biliyordum. Urage'a son bir kez daha öldürücü bakışlar atıp ellerimi göğsümde kavuşturdum. Aidan'ın kanat çırpışından soğuk havalanmıştı ve somurtuyordum. Benimle oynamak istiyorsa kendisi gelip beni alacaktı. Ve öyle de oldu. Güçlü elleriyle bedenimi kavradı ve bir enik gibi yukarı taşıdı. Çok fena korksam da düşmeme yolumu veremeyeceğimi biliyordum bu yüzden kollarımı bir kez bile beni çevirmede buna rağmen ben yol boyunca beni kendine çevirmesini diledim.

BÖLÜM 7

Aidanhell önümde ilerlerken sessizce onu takip ettim. Sessizlik sinirlerimi bozuyordu. Ben sessizliğe alışkın bir dişi değilim. Şu ana kadar canıma verdiğim değer için çenemi kapalı tutabildim ama artık bazı şeylerin ciddi anlamda farkına vardım. Aidanhell'in bana ihtiyacı varken beni öldüremez bu yüzden susmam da gerek yok. Öte yandan konuşmam için de bir sebep yok. Neyi konuşacağınız ki. O herhangi bir şey hakkında konuşabileceğiniz o tür erkeklerden değil. Ona baktığınızda koca bir kaya görürsünüz. Lanet, seksi, büyük bir kaya.

Sıkıntıyla iç geçirdim. Aidanhell'in sırtı bile seksiydi. Aklımı alıyordu bu lanet çocuk. Düşüncelerimin gittiği yöne bakınca aptal gibi hissediyordum. Tüm bu olayların ortasında hâlâ birilerini seksi bulabiliyordum. Birilerini de değil bir şeyleri. Aidanhell bir erkek değildi, erkekten çok daha öte bir şeydi. O bir iblis erkeği idi. Ölümcül seks ve güç yumağı. İblis erkeklerle

sevişilmezdi, aslında hiçbir iblis kastıyla sevişilmezdi. Kurnadamlar ve vampirler ile de sevişilmez. Lanet sevimli konuları aklıma nereden geldiyse artık.

Ona her baktığımda dudaklarının tadını ve teninin sıcaklığını merak ediyordum, bu merak beni öldürebilirdi. Ama görünüşe göre onun böyle bir derdi yoktu. Bana her baktığında solucan görmüş gibi oluyordu. Çoğu zaman öfkeleniyordu. Hatta genellikle bana "Fare" diyerek duygularını gayet belli ediyordu.

Gerçekten benden bu kadar tiksiniyor mu? Koyu kahve uzun saçlarım, hafif çekik ela gözlerimle hiç fena sayılmam aslında. Orta boyluyum ki bu bir avcı için büyük bir avantaj. Ama sanırım Aidan benim avcılık kabiliyetlerimle pek ilgilenmiyor yani boyum onun için bir avantaj değil, ona kıyasla kısayım. Her neyse onun beğenisine ihtiyacım yok. Bana her tiksinden bakışını yakaladığımda ezilen gururum sanırım şu anki en ufak problemim.

Büyük bir iblis savaşı var. Onun tüm iblis kastle-ri devirip başa geçmesi gerekiyor. Bütün bunları kral olmadan yapmak zor ama iblis kral maalesef ki kayıp. Lanet olası hiçbir yerde bulamıyoruz. Benim için dert değil onu bulmak istemiyorum ama Aidanhell tealepati kurarak babasına ulaşmaya çalışıyor, her başarısız denemeden sonra da canıma okuyor. Bu yüzden artık aksi herif nereye gittiyse bulmak istiyorum.

"Neyin var avcı?" Aidanhell durmuş doğrudan gözlerime bakıyordu. Kızıl parlak gözler bakışlarını kendine kilitliyordu. Gözlerimi güç bela yüzünden indirip kaya gibi sert karın kaslarına baktım. Yara iz-

leriyle çerçevelemiş porselen bir sanat eseri. İhtimale göre dudagımı ısırdım. Bu hareketimi görmüş olacaktı ki dudagının kenarı gülecekmiş gibi kıvrıldı.

"Hiçbir şey sadece... düşünüyordum."

"Düşündüğünü görebiliyorum. Bana bakıyor d... şünüyor ve dudagını ısıırıyorsun."

"Sen böyle deyince sanki ben şey düşünüyordum gibi oldum. Ama öyle değil. Seninle... Asla şey yapmam. Sen insan bile değilsin." Kesik kesik nefes alırsesinde yanıma geldi. Vücudumun farkındalığı acıydı. Göğsü inip kalkıyor, burnundan aldığı nefes kâhküllerimi uçuruyordu. Kızgın bir boğa gibiydi ben ise kırmızı bir pelerin. Yüzüme eğilirken gece karası saçları gözlerini gölgeledi, kalbim şiddetle teklemeye başlamıştı. Kaslarım beklentiyle kasıldı. Ah olamaz, yoksa beni öpecek miydi? Saçma, beni asla öpmezdi. Daha da eğilip dudaklarını kulağıma değirdi. Her nefes alışımında o tatlı baharat kokusu her yanıma sarıyordu. Bu nasıl bir kokuydu böyle? En pahalı erkek parfümü bile öyle kokamazdı. Karanlık, baharatlı ve aynı zamanda kışkırtıcı derecede tatlı. Cigğerlerimde onun kokusu geziniyordu. Tüm hücrelerim uyuşmuştu.

"Asla, asla deme avcı," dedi alçak ölümcül bir sesle. Gıcık serseri yavaşça geri çekilip arkasını döndü ve ardından tekrar yola koyulmuştu. Ben ise yürümek bir yana nefes almayı unutmuşum. Az önce dedikleri ve benim ona söylediklerim tek bir anlama geliyordu. Sakin olmaya çalıştım. Fani bedenim için Aidanhell,

bir ölüm demekti. O benimle sevişirdi ama ben ölürdüm. Avcı eğitimlerinden hatırladığım yegâne şeylerden biri buydu. İblisler her konuda öldürücüydü. Tabiatları gereği en vahşi, en yırtıcı hayvandan bile daha ölümcüllerdi.

Geyik ve aslan beraber olabilir mi sizce? Aidanhell bir aslan ve bende bir geyiğim. Onun için hiçbir şeyim, ben ölürüm ve o ölümsüz kibirli bedeniyle başka bir ölümlü bulur kendine. Bu kibirli bencil heriften nefret ediyordum. Hırsla adımımı atıp ona yetişmek için koştum. Kendimi rahatlatmak adına içimden ona küfür ediyordum, bunu o kadar sık yapmaya başlamıştım ki artık alışkanlık haline gelmişti, hatta devamlı söylediğim bir küfür bile vardı. Favörim: kırmızı kılıklı maymun. Ona her sinirlendiğimde kırmızı kılıklı maymun Aidan diyordum. Aidan'ın kırmızı da görmek isterdim hani ama kırmızı olup olmaması da görmek için değil. Kahkahayla gülmek için doğunu görmek için ısırdım. Tam o an Aidanhell durdu. Demek istediğim dondu. Bir adımını atmış şekilde havada öylece durdu. Eliyle fırlattığı iri dal da havada duruyordu. Ellerime baktım, kendimi yokladım evet hâlâ hareket eden tek şeyin ben olduğumu fark ettiğimda hareket eden tek şeyim ben olduğumu fark ettim. Aidanhell'i elimle dürttüm. Tepki yok. Rahatsızca parmağımla sert omzuna bastırdım fakat tepki vermedi. İki adımdan itmek için havaya kalkmıştı. Bu bir dalı yolumuzdan itmek için havaya kalkmıştı. Bu hareketiyle kol kasları kasılmış yukarı doğru şekillenmişti. Ağzım kupkuruyken zorlukla yutkundum.

"Bay şeytan sizi rahatsız etmek istemem ama bütün uyanır mısınız?" Şakayla ona takılırsam birden uyanıp ürkütücü seksi bir bakışla beni susturur diye düşünmüştüm. Tepki gelmeyince tereddütle o mülahazmel şekilli koluna dokundum ve hafifçe parmağımı bastırdım. Tepkisizliği beni artık dehşete düşürüyordu. Hareketsiz duran yakışıklı yüzüne ve muhteşem fizikine baktım. Bir ölü gibi kıpırtısızdı.

"Dünyadaki en seksi erkeksin gerzek." Ellerimi belime koydum. Donduğu için beni duyamazdı zaten.

"Öyle mi dersin avcı?" İlk tatlı bir ses çevreyi deliyordu. Benim şeytanıma ait olamayacak kadar yumuşaktı. Yerimden öyle bir zıpladım ki az kalsın Aidanhell'e çarpacaktım, hemen arkamı döndüm ve orada duruyordu.

Parlak altın bir ışık demeti her yana yayılıyordu. Merkezde de gerçek olamayacak kadar muhteşem bir şey vardı. Hantalca ayağa kalkıp yuvarlak hatlı kanatlarını oynattı. Karşımdaki yuvarlak kıvrımlı kanatlara ve ortalarında tuttukları minik şeye baktım. Altın rengi kıvrır kıvrır saçları olan tumbul bir oğlan çocuğuydu bu. Yürüyeblen ve uçabilen ufak bir bebek.

"Evet, aynı zamanda konuşabiliyorum da." O tatlı yüzü tüm dişlerini gösterecek şekilde geniş bir gülümsemeyle aydınlandığında kalbim acıdı. Beynimin minik bir kısmı düşüncelerini okuyor Cassandra dedi. Ama açıkçası onu pek de dinlemedim, bana her zaman iyi akıl vermeyen bu iç sesi pek dikkate almazdım.

"Ne kadar muhteşem ve tatlısın." Ellerimi kaldırıp ona gitmemek için tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim.

Onu sarılıp öpmek, saçlarını okşamak uzun uzun onu izlemek istiyordum. En tuhafı da ne kadar sevimli olursa olsun neden bunları yapmak istediğimi bilmemendi. Başını hafifçe kaldırdığında altın rengi bukleler yuvarlak yüzünün çevresinde hopladı. Deniz masvısı kocaman gözlerini açıp bana baktı.

"Ben insan değilim tatlı avcı." Sesi bir erkeğin sesiydi oysa görüntüsü dört yaşında bir oğlan çocuğu. Demin konuşan oydu. O muhteşem güzelliğine rağmen irkildim. Bu işte bir tuhafılık vardı. Hangi iblis böyleydi hatırlamıyordum. Bu hangi kast olabilirdi? "Sen nesen?" dedim tereddütle. Kumral kaşları yuvarlı karkarken minik etli dudakları keyifle kıvrıldı.

"Anladığını sanıyordum," dedi. Anlamış mıydım? Beyaz kanatlar, tombul bir bebek, zekâyyla parıldayan insanüstü gözler ve altın sarısı bukleler. Bütün bunlara gözlerimi kısmama sebep olan doğal olmayan bir parlaklığı da eklersek... Ah evet anlamıştım! O melekti. O kesinlikle bir melekti.

"Gerçek formunu gösterebilir misin melek?" Meleklerin gerçek formlarıyla gezinmediklerini biliyordum. Bunu tarih dersinden değil *avcılar için hikâyeler* adlı kitaptan öğrenmiştim. İnsanlar arasında kolayca gezebilmeleri için gerçek formlarını saklıyorlardı. İnsanların *melekleri gördüüm* diye ortalarda gezmemeleri için bu gerekliydi.

Dipnot: İblisler de çoğu zaman aramızda fark ettirmeden gezerlerdi.

"Bunu neden yapayım?" O küçük tombul yüzündeki keyifli bakışlar yerini şüpheye bıraktı.

"Merak ettim sadece." Demek ki haklıydım. Bu onun gerçek formu değildi.

"Zihnindeki melek buydu avcı. Bende sana bileyimle görünmek istedim." Eliyle Aidanhell'i işaret etti. "Ama ona olan sözlerini duyunca daha farklı bir görünüm tercih etseydim diyorum. Aidanhell senin güldünyanın en seksi erkeği olarak gördüğünü biliyor mu?"

Tepeden tırnağa kızardım. Melek konuşmalarımıza duymuştu. Yanıt veremeyince kıkırdadı.

"Onu tanıyor musun?" dedim merakıma yenilerek. Ona adıyla hitap edecek kadar tanıyor muydu onu? Tanıyor ise onu nereden tanıyordu? Biri melek biri ise şeytandı.

"Buraya seninle onu nereden tanıdığımı konuşmak için gelmedim. Daha büyük bir problemimiz var."

"Şeytan savaşlarını mı diyorsun? Bu benim problemim değil." Durdum. Aniden aklıma gelen şey ile kaşlarımı çatıp devam ettim. "Hem sizin müdahale etmediğinizi sanıyordum."

"Etmiyoruz zaten." Rahatsız olmuşçasına yumuşak hatlı kanatlarını kıpırdattı.

"Cassandra sana güvenebilirim değil mi?" dedi ufak dudaklarıyla. Yavaşça kafamı sallayarak karşımdaki huzursuz güzel varlığa baktım. Meleklerle ihanet etmek mi? Daha neler.

"Bir anlaşma öneriyorum." Tombul elleriyle burnunu kaşıdı, çok ama çok huzursuz görünüyordu. Bana bakışları güveni hak edip hak etmediğime karar verir gibiydi. Saniyeler içinde o bakışlarda yargılandığımı ve güvenilir bulunduğumu gördüm.

"Aidan'ı bize getir," dedi minik ellerini saçlarının arasından geçirip onları dağıtırken.
"Ne?" Dehşete kapılmış bir halde, ağzım bir karışık melekçe baktım. Az önce dediğini sanıyorum yanlış anlamıştım.
"Aidan'ı bize getirmelisin. Bak keşke daha fazla anlasaydık ama şu an için zamanı çok fazla sürmüyor. Zaman normal akışına saniyeler için yavaş yavaş uyardığında burada eylemlerini bilmemeliyiz."

"Aidan'ın...
...dan geçirdi.
"Ne?" Dehşete kapılmıştı.
...de meşaleye baktım. Az önce dediğim gibi...
...anlamıştım.
"Aidan'ı bize getirmelisin. Bak keşke daha fazla
...nımız olsa ama şu an için zamanı çok fazla süre
...muyorum. Zaman normal akışına saniyeler için
...de başlayacak ve Aidanhell uyandığında burada ol-
...mamalıyım. O sana anlatacaklarını bilmemeli avcı.
...dığım gibi onu vahiht olmadan bize getirmelisin.
...kımız ilk şarkılardan beri bu günün geleceğini bi-
...verdu." Pişmanlıkla küçük kiraz rengi dudaklarını
...ktı.
... büyük bir savaş olacak ve senin bu savaştak
...madan önce bile belliydi. Krallık düşü
... Eğer o kral olacaksa on

"Çok büyük bir savaş olacak ve senin bu savaşta ki yerin sen doğmadan önce bile belliydi. Krallık düşü-
ner yerine Aidan geçecek. Eğer o kral olarsa onu
yönlendirebilmeliyiz. Daha iyi bir dünya için." Be-
ceriksizce gülümsedi. "Aidan'a zarar vermekten çok
onu şekillendireceğiz. Yoksa dünya çok ama çok kötü
bir şekilde sonlanacak. Dünyanın sona ermesini iste-
mezsin." Son kelimeyi söylerken iri parlak gözlerini
içine açıp gözlerine dikti. Bunu vurgulaması gerek-
miyordu, durum yeterince ciddiydi ve bende zaten
korkudan altıma kaçırmak üzereydim. Tabii ki de
dünyanın sona ermesini istemezdim. Kim ister ki?
"Osu neden size getireyim ki? Bunun bana faydası
yok. Sadece korkunç farkındayım. Ama ölün-

"Onu neden size getireyim ki? Bunun bana faydası ne?" Kulğa bencilce geliyor farkındayım. Ama ölüm meleği ile kapanmamış bir anlaşmam var benim.

"Bunun insanlığa olan faydasını sordun herhalde? Burada sen ya da benden daha büyük bir şey söz

konusu. Ama çok merak ediyorsan ölüm meleğinin Aidanhell'in anlaşmasından haberimiz var. Ölüm gerekmiyor Cassie." İşte bu gerçekten de beklediğim cevaptı. Sıkıntıyla Aidan'a baktım, hâlâ donmuş haldedeydi.

"Onu sana nasıl getireceğim? Neden bana güven sin?" diye sordum keyifsizce.

"Zamanı geldiğinde sen de ataların gibi..." Uygun kelimeyi ararcasına durdu. "Yetenekli olacaksın." Mahcup bir gülücük yolladı bana. İçimdeki bir ses den vazgeçip uydurduğunu söylüyordu.

"Neden bunu sen yapmıyorsun? Süper güçleriniz yok mu?" Elimle örnek verircesine çevremi işaret ettim. Dünya hâlâ donmuştu. Zamanı durdurabiliyorsa huysuz Aidan ile de başa çıkabilirdi.

"Tarafsız bölge." Huzursuzca sırttı. "İblislere ait yerlere giremem. Bu yasak, ayrıca az önceki zararsız büyümün aksine şiddetli büyülerim onun üzerinde işlemez zaten buna iznim de yok."

Keyifsizdim. Ayağımla toprağı eşeledim, bu soruyu sorarken meleğin gözlerine bakmak istemedim. "Onun, canı yanacak mı?"

Sorumu yanıtlarkenki isteksizliğini anlamak için gözlerine bakmama gerek yoktu, ses tonu her şeyi belli ediyordu. "Bunu gerçekten bilmiyorum ama avcı, bu yapılması gereken bir şey. Lütfen bunun farkına var. Tekrar geleceğim. Daha uzun süre kalmaya çalışacağım, zamanı dondurmak çok yorucu. Cennetten uzakta güçlerim azalıyor." Bu son söylediğini benden

çok kendine söyler gibiydi. Sözlerini zar zor duyabiliyordum.

"Hoşça kal avcı." Hafif bir rüzgâr çevremi sarıp saçlarımı uçurdu. Saniyenin onda birinde Aidanhell'in adımı yere değdi ve büyük dal parçası yere düştü. Aidanhell birden durdu acaba anladı mı diye nedensizce tutup onu izledim ardından hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam etti. Hayranlıkla Aidanhell'in adını takip ettim. Az önce olanlar beni sarsmıştı. Ama zaten artık her şey beni sarsıyordu. Gün gelecek adamlarını takip ettim. Birden gelecekti. Melek ve artık hiçbir şeye bu kadar şaşırmayacaktım. Melek gitmişti, tekrar gelecekti. Birden meleğin sözlerinin anlamı üstüme bir ağırlık gibi çöktü. Bana çok büyük bir sorumluluk vermişti ve ben sorumluluk almaktan nefret ederdim.

"Orada uyusuk bir halde neden dikildiğini sorabilir miyim?" dedi Aidan beni daldığım derin düşüncelerden zorla uyandırırken. "B-ben kafam çok karışık." Durduğumun farkında bile değildim. Bir adımda yanına geldi. Yorgunlukla iç çektim ve yere oturdum.

"Neyin var senin?" dedi o güçlü ellerinin nasıl o kadar hafif olabileceğini düşündüren bir dokunuşla benim kavrarken. Kırmızı gözleri yüzümde geziniyor, sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Onu endişeli bir erkek arkadaş olarak görmek çok kolay ve çok hoştu ama gerçekleri biliyordum.

Gerçek: Bana tahta çıkabilmesi için ihtiyacı vardı. Başka bir gerçek: Zamanı geldiğinde beni ölüm meleğine verecekti.

Daha başka bir gerçek: Onun hizmetkârıydım.

Daha daha über bir gerçek: Aidan çoğunlukla bir öküz gibi davranıyordu.

Başımı çevirerek dokunuşundan kurtuldum. Ya-
vaşa ayağa kalkıp ondan biraz uzaklaştım. Beynimi
okuyabilme ihtimaline karşı bir şeyler yapmalıydım.
Düşüncelerimi nasıl gizleyeceğimi bilemez halde bi-
linçaltımın derinlerine daldım. Gömülmüş hatırala-
rım arasında gezerken cevabı buldum. Gözlerimi ka-
padım. Derin bir nefes alıp anılarımın olduğu bölüme
geldim. O kadar büyük bir duvar inşa ettim ki bölüme
minik bir zorlama ile burayı aşamazdı. Başlangıç için
hiç fena olmayan bu duvarlar bir süre işimi görece-
lerdi. Memnuniyetsizlikle kaşlarını çattı. "Zihnini
neden engelliyorsun, bilmemi istemediğin bir şey mi
var?"

"Elbette ki bilmeni istemediğim birçok şey var.
Seni ilgilendirmeyen şeylere müdahale etmekten vaz-
geç." Arkamı döndüm ve yürümeye devam ettim.
Biraz sonra o da peşime takıldı hiçbir şey söylemese
de bakışlarının benim üzerimde olduğuna emindim.
Auramı inceleyip yalan söylediğimi çoktan anlamış
olmalıydı. Başıma çok büyük bir bela almıştım. Ya
ona ihanet edecek ve hayatımı geri alacaktım ya da
onunla bu yolculuğun sonuna kadar gidip sonra da
ölecektim.

[Ya ben ölecektim ya o.

İkimizin de yaşayacağı alternatif bir gelecek yok.]

BÖLÜM 8

Aidanhell'e hiçbir şey söyleyemem. Ona güven-
miyorum. Bana çok şey anlatmış ve açıklamış olabilir
ama hâlâ bana ilk gün beni kurtardığındaki gibi baki-
yor ki bu temelde hiçbir şeyin değişmediğini gösterir.

Beni arzuladığını düşündüğüm nadir anlarda bile
bir yanı benden nefret ediyor gibi. Bu kadar nefretini
kazanmam çok doğal. O bir iblis ve ben bir iblis avcı-
sıyım. O zayıfları avlar bende onu. Teknik olarak onu
avlayamam, buna yetkim yok. Daha düşük seviye ib-
lislerle uğraşırız. Zaten onu avlayabilsem bile bunu
yapamazdım, o şimdiye kadar gördüğüm her iblisten
daha güçlü ben ise avcı eğitimini tamamlamamış he-
nüz sadece kılıç kullanabilen bir stajyerim. Yani iblis-
lerin en güçlülerinden birine meleklerin onu götür-
mek istediklerini yumurtlayan ben olmayacağım.

"Tüm gün düşüneceksin değil mi? Yine şu sessiz
Cassie rolüne büründün."

"Sessiz Cassie rolü mü? Benim hakkımda kafa yor-

muş gibisin." Sırıttım. Aidanhell'e artık eskisi kadar korkak yaklaşmıyordum. İhtiyacı varken beni öldürmezd, öte yandan ona adıyla hitap edecek kadar canına susmuş da değildim. O meşhur şüpheci bakışlarıyla bana baktı. Kaslı kollarını göğsünde birleştirdi. Bu nasıl mümkün olur bilemiyorum ama bu çocuk şu an kesinlikle daha devasa görünüyordu.

"Senin hakkında kafa yormama gerek yok avc. Çok basit ve tahmin edilebilirsin." Lanet aşağılayıcı ses tonu. Hangisi beni daha çok sinirlendirdi bilmiyorum, sözleri mi yoksa gıcık ses tonu mu? Ben ve tahmin edilebilir ha. Beni hiç tanıımıyorsun piç kurusu. Orta parmağımı kaldırıp gülümsedim.

"Bu da tahmin edilebilir miydi?" Gergince lafımı sokmayı da ihmal etmedim. Ben suratımda pişkin bir ifadeyle sinirlenmesini beklerken serserinin yüzüne devasa bir gülücük yayıldı. Kalp atışlarım hızlanmış şaşkın bir halde gülümsemesinin dünyanın en güzel şeyi olduğunu düşünmeye başlamışken erkeksi bir homurtuyla ifadesini kontrol altına aldı.

Kollarını indirip belinden aşağı sarkan kumaşı hareket ettirdi. Kumaş sadece göbek deliğinin altından dizlerinin hemen aşağısına kadar uzanıyordu. Kapatılması gereken yerleri saklıyordu fakat daha çoğu gözler önündeydi ne de olsa bu ince bir kumaştı. Yaramaz iç sesim kumaşı indirip malzemeye bir bakmamı öneriyordu.

"Nereye bakıyorsun sen öyle?" Geri çekilip belden aşağısına baktı. "Ah evet anladım, ister misin?" Edepsizce sırıtıyordu.

"Ya evet tabii, mağara adamları ilgimi çekmeye başladılar ilk senin haberin olacak." Bu yorumuma şaşırmış olacak ki geri çekilip kendi etrafında döndü. Neresinin mağara adamına benzediğini anlamaya çalışıyormuş gibiydi. O şekilli kalçayı daire çizerken "Mağara adamıyla neyi kastettin? Yani demek istediğim onları gördüm, pek onlara benzemiyorum."

"Kılığından bahsediyorum, fark etmediysen eğer yirmi birinci yüzyıldayız ve insanlar bezle gezmiyor." "Evet, seni çokbilmiş kız. Yirmi birinci yüzyılda olduğumuzu biliyorum ama ben bunu kendimi bildim bileli giyerim, beni seksi göstermiyor mu sence?" Parlak bir gülümsemeyle göz kırptı. "Ve ayrıca insanlar bez giyiyor."

"Hayır giymiyorlar." "Evet, giyiyorlar, kadınlar bezlerle geziyor ama her zaman değil." Kollarını göğsünde kavuşturmuş pişkince sırıtıyordu. Yüzümü ateş bastı. Tanrı aşkına! "Regl mi diyorsun?" Sesim cümlemin sonuna doğru kısılmıştı.

"Yumurtaların atıldığı zamanı diyorsun, evet." Sakinliği daha da sinir bozucuydu. Benden tepki alamayınca "Neden öyle sarardın? Sen yumurtalarını atmıyor musun?" dedi.

"Bu seni ilgilendirmez ahmak!" Bazen insanlar öfkeyle saçma şeyler söyleyebilirler ve söyler söylemez buna pişman olurlar. Zamanı geri almak falan istersiniz tabii bu mümkün değildir. Aidan'ın kızıl gözlerindeki bakış umutsuzca zamanı geri almak istememe sebep oldu.

Saniyeler içinde alnı alnımdaydı. Dişlerini sıkıyor-
du. Sonuç: Evet bir şeytana ahmak demek dememek lazım.
Peki pişman oldum mu? Kısmen.

Onu sadece sinirlendirdiğimde bu kadar yakınıma
geliyordu ve bende müptelası olduğum o tatlı baharat
kokusunu içime çekebiliyordum. Aidan'ı gerçekle
de takıntı yapmaya başlamıştım ve bu hiç sağlıklı bir
davranış değildi. Aidan benim belalı takıntım değil
sonum olacaktı.

"B-ben özür dilerim, ahmak dediğim için." Dudak-
larımı ıslatma gereği duydum. Vücudu ateş gibiydi.
çok yakındı, buna kalbim dayanmayacaktı.

"Dudaklarını neden yaladın? Bana bir şey ima et-
meye çalışmıyorsun değil mi?" Sorusuyla beni çok
etmişti. Soruları doğrudan ve netti. Kafa karışıklığına
sebeup olmadan doğrudan cevaplanabilecek sorulardı.
Bu serseri her şeyiyle mağara adamıydı.

"Herhangi lanet olası bir ima yok." Hızla nefes
alıyordum. Kafam çalışmıyordu, cümleleri zar zor
seçebiliyordum. Tüm bu heyecanım iblisle bu kadar
yakın olmamdan mı yoksa bir erkekle bu kadar yakın
olmamdan mı kaynaklanıyor emin değildim. Yavaşça
geri çekildiğinde büyük bir parçam minnettardı, inti-
hara meyilli küçük bir parçam ise yakınlığının azal-
ması ile hayal kırıklığına uğradı.

Şeytan aramıza bir metre koyana kadar sağlıklı ne-
fes alamadım. Biraz uzaklaştıktan sonra nefes alışve-
rişlerim düzene girdi. Gerçekten bir bağımlıydım, ko-
kusunu şimdiden özlemiştim oysa onun beni özlediği
filan yoktu. Acaba kokumu biliyor muydu? Ne gibi

...kayıyordum ki? Saçma sapan düşünceler arasında
kaybolmuşken Aidanhell yürümeye başladı. Hemen
arkasında onu takibe aldım, ondan çok fazla uzaklaş-
mak istemezdim, özellikle de geçmişte devler tarafın-
dan kaçırılmışsanız.

Ormanın içinde ilerlerken Aidanhell'in eliyle bük-
müş dallar o yürüdükten sonra hızla eski hallerine
geçiyorlardı, kafamın gövdemdeki yerini sevdiğim
için hemen dallardan kaçırıyordum. Oysa genellikle
Aidan'a çarpıyorlardı ama o bundan hiç zarar gör-
müyordu. Dallar birkaç kez üzerindeki kumaş parça-
sına çarptığında gözlerimi kocaman açıp soluğumu
tutarak kumaşın düşmesini bekledim. Tabii ki kumaş
düşmedi bende hayal kırıklığına uğrayan bir köpek
gibi kulaklarımı indirip onu izlemeye devam ettim.

Ağaçların arasında bulduğumuz ilk açıklığa ku-
rulduk. Her türlü mola fikrine sıcak bakıyordum. Pat
diye yere oturup bağcıklı çizmelerimden kurtuldum,
ayak parmaklarımı esnetirken kampta yaptığım uzun
koşulardan sonra içtiğim soğuk çayları düşündüm.
Soğuk çay krizim tutmuştu, sıkıntıyla iç geçirdim la-
net olası bir soğuk çaya ihtiyacım vardı.

Aidanhell dikilmeyi bırakıp bir ağaca sertçe vur-
du, tırnaklarını ağacın gövdesine geçirdi. Zavallı ağaç
çatırdadı ve Aidanhell ağaçtan düzensiz parçalar ko-
parıp yere attı. Tahta yığının eğilirken siyah saçları
alnına döküldü, kollarını yığının iki tarafına koydu-
ğunda kol kaslarına hayranlıkla bakıyordum. Vahşi-
liğine rağmen nasıl bu kadar seksi görünebiliyordu?
Eğilip dudaklarını üfler gibi büzdü. Ne olacağını me-

rakla beklerken gözlerimi kıstım. Az sonra tahtada idlediği yer titreşti ve minik kavlucımlar çıktı. Sıcırarak ateşten kaçındım. Nefesinde alev filan görmemişim. Tanrı aşkına görünmeyen alevler çıkarabiliyor ise ben bundan nasıl kurtulacaktım?

Sert biçimli kalçasının üstüne oturdu, belindeki çuvalımsı örtüyü düzeltme gereği duymadan sağa doğru eğildi ve çantama uzandı. İçinden tombul sulu doğelma çıkardı. Sulu olduğunu biliyorum çünkü o güzel beyaz dişleriyle elmayı dişlediğinde dudakları ıslaklıkla daha kırmızı görünmeye başlamıştı. Konuşmaya başlamadan önce elmasından bir ısırık daha aldı.

"Biliyor musun? Efsanelerde avcı kadınların kurnaz, yalancı ve aldatan olduğundan bahsedilir." Neydi bu şimdi? Benimle sohbet mi etmek istiyordu?

"Efsanelerde avcı kadınlardan böyle bahsedildiği bende duydum." Bunu inkâr etmeyecektim. Bir iblisle karşılaştığınızda kurnazlık, yalancılık nedir ki?

"Avcı kadınların yıkım getirenler olduğu da söylenir, biliyorsun avcılar eskiden sadece şeytanları avlamıyorlardı. İblis avcısı yerine adınızın avcı olmasının bir sebebi var." Malesef bunu biliyordum. Avcı doğan kadınların başta avcı değil de yıkım getirenlerden geldiğine inanılırdı. Bir inanışa göre avcılar sadece erkek olurdu bizler ise yıkım soyundan gelenlerdik ama bu sadece efsaneydi. Ne var ki bu efsaneye katkısı dokunan birkaç kaçık atamız vardı. Yaptıkları hataları gölge misali üzerimizde taşıyorduk.

Gözlerimi kocaman açıp ona baktım. Elmasından yiyeceğini yemiş geri kalanı yavaşça ateşte yakıyor-

du. Alevler gözlerine yansıyor, onu her nasılda daha
mükemmel gösteriyordu.

"Ben yıkım getiren değilim. Hiçbir avcı kadın onlar-
dan gelmez. Eskiden avcı ailelerin kız çocukları oldu-
m diye sebep oldu. Erkek çocuk olursa avcı kız olursa

"Diği olanların sizin diğerlerinden daha fazla yete-
riğiniz zaman sizin ölmenizi istediler. Uzun seneler
avcı bebeklerin kız doğdukları için öldürülmelerini
istemedim. İnsanları bizim katletmemiz tanıma daha
uygun fakat kendi kendilerini hali hazırda zaten yok
ediyorlar." Sözler dudaklarını anlamayan biri onun
düşünüyordu ki söylediklerini anlamayan biri onun
bir masal anlatıyordu, kanlı olanlardan.

Elmadan sıkılıp onu ateşe fırlattı. İçine atacak bir
şeyleri olmasını diler halde hâlâ alevlere bakıyordu.
"Erkek avcılarının olmasından hoşlanır gibiydi.
zünlülük kırık bir gülümsemeyle kendi esprime güldüm.
Bahsettiği güçleri biliyordum. Bu güçlerle doğmuş-
tum ama henüz birkaçını iyi derecede kullanabiliyor-
dum. Yavaşça bana döndü, yoğun kızıl gözleri üze-
rimde geziniyor kanımı kaynatıyordu.

"Belki de gerçekten yıkım getirenlerin soyundan ge-
liyorsundur." Kendi kendine konuşuyordu. Bakışları
arıden sertleşti. "Baştan çıkarıcılığı benim üzerimde
kullanma, ben bir iblisim unuttun mu? Benim üzerim-

de işe yaramaz!" Hırsıyla arkasını döndü. Benim bir yolum vardı. Benim melezi falan olduğumu sanıyordu! Oysa ben sadık bir insandım. En fenası da onu baştan çıkarmaya çalıştığımı düşünmesiydi ki bu onun benden etkilenmediğinin bir çeşit itirafıydı. Her yerim en çok da uyum olmamasına kapılmıştı ve bununla nasıl başa çıkabileceğimi hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ateşe doğrudan başka yapabileceğim bir şey var mıydı? Yavaşça ayağa kalkıp biraz düşünebilmek için uzaklaştım.

Meleğin ziyaretinden ona bahsetmemiştim. Kendimi iki tarafa çalışan bir ajan gibi hissediyordum. Aidanhell'e ihanet mi? Arkamı dönüp benden birkaç metre uzakta gözünü kırpmadan alevleri seyreden çocuğa baktım. Ona ihanet etmek mi? İnsanlar sadece sevdiklerine ihanet edebilirler, sevmediklerimize ihanet edemeyiz. Peki ona karşı ne hissediklerimize? Benim henüz bunun bir adı yok. Bakışlarım Aidan'ın omzunun üstünden uzaklara kaydı. Geldiğimiz yönde büyük dağlar vardı, bu kez başımı çevirip gittiğimiz yöne baktım. Hiç dağ yoktu. Dağız topraklar nasıldır biliyorum. Çölde altı ay hayatta kalma eğitimi aldım. Bu eğitimin nihayet işime yarayacak olması çok güzel.

Her şey şaka gibiydi. Birileri bana şaka yapıyor olmalıydı. Aniden önüme düşen kâğıtla zıpladım. Sarı parşömen tam önüme düşmüştü. Başımı kaldırıp yukarı baktığımda olağandışı hiçbir şey göremedim sadece büyük gür ağaçlar vardı ve hepsi de olması

görmek gibi canlı ve yeşil renktelerdi. Aidanhell'e bakıştımda hâlâ alevleri izlemekte olduğunu gördüm. Bu hastalıklı halini görmezden gelmeyi tercih ettim ne de olsa parmaklarımın ucunda bir kâğıt du-
ruyordu. Yavaşça eğilip kâğıdı alırken bir yandan da
Konsay toplandı. Aldıkları karar hiç hoşuna gitmeyecek
Cassie. Joan savaşa katılmak için avcılarını topluyor. Konsay
savaşa katılmama taraftarı, ben de öyle. Bu bizim savaşı-
mız değil! Ama ihtiyarlar bizi dinlemez ki. Konsay tehlikeli
olduğun için yakalanmamı emretti. Joan ise senin hizmet-
kârlardan olduğunu düşünüyor, Tanrım Cassie! Ben ise ne
düşünmem gerektiğini bilmiyorum siz şu iblisle yan yana
oturuyordunuz ve ben Morgain'in incilerinden herhangi
birini görmedim. Her neyse sen bu satırları okurken ben
okum gittim. Ailen güvende, onlara gözüm gibi bakıyo-
rum.

Kız kardeşin Beth.

Mektubu bitirdiğimde kâğıdı avucumda hırsla sık-
tım. Gözlerim yanıyordu, boğazıma bir yumru otur-
muştu. Beth benim gerçek kız kardeşim değildi ama
bir kardeş gibiydi. Her zaman birbirimizi kollar saha
görevlerine beraber giderdik. Onun eksikliği şu an
avucumdaki terden ıslanmış kâğıt kadar gerçekti.

Somut bir şekilde yalnızlığı hissedebiliyordum.
Beth benden vazgeçmemişti. Olanlara o da mantık
yürütemiyordu fakat benden vazgeçmemişti. Aidan-
hell ile yan yana oturduğumu görmek kafasını karış-
tırmıştı ama yine de bana not yazmıştı. Gözlerim ya-

nıyordu ama ağlamayacaktım, şimdi değil. Derin bir nefes aldım.

Joan bizim liderimizdi. Onu sevmezdim fakat saygı duyardım. Şimdi benden her zamankinden daha saygı nefret ediyor olmalıydı ne de olsa benim bir hizmetçisi olduğumu düşünüyordu. Onu suçlamıyorum. Hepsi, sembolleri bırakmamış beni hizmetkârı yapmamıştı. Benim bedenimi çalmamış, içime yerleşmemişti. Hatta yıllardır hiç olmadığım kadar kendimdeydim. Hastanenin bir an olsun azalmıyordu.

Joan aksi herifin tekiydi ama isyan onun için bile büyük bir olaydı. Tek başına buna kalkışamazdı diğer büyük avcılar da yardım ediyor olmalıydı. Öte yandan işe yaramaz konsey yakalanmamı emretmişti, belki de herkesin kınını kurtaracak kişi bendim ama kimsenin bundan haberi yoktu.

Derin bir nefes alıp kâğıdı tekrar açtım ardından bir daha okudum. Beth tanıdığım en iyi insanlardan biriydi ve her zamanki gibi yine iyilik yapıyordu. Ona ailemi güvencilerdim benim aksime Beth iyi bir avcıydı. Her zaman olduğu gibi yine arkamı kolluyorsun Beth.

Sessizlik bir kamçı gibi düşüncelerimi böldü. En son her yer bu kadar sessiz olduğunda devle karşılaşmıştım. Ah Tanrım lütfen başka bir dev olmasın! Dönüp Aidanhell'e baktığımda ateşin yanında değildi. Hangisi daha korkunç bilemiyorum. Aidanhell mi yoksa Aidanhell'in yokluğu mu?

"Ne yapıyorsun?" Tekrar döndüğümde önümdey-

di. Kaşlarını çatmış doğrudan gözlerime bakıyordu. "Bu kadar tuttuğum nefesi bıraktım. Böyle yaparak neyi amaçlıyorsun? Korkudan ölmemi mi?" Nefesim hâlâ düzene giremiyordu çünkü kalbi çok yakınımdaydı, fazla yakın.

"Merak etme ölmezsin, buna izin vermem." Kaşları hâlâ çatıktı. Neden böyle sinirli bakıyordu, az önce acıyı henüz işe yaramaz değilim, değil mi? Her şey benim için ne yapacaksın şeytan? Beni ölüm meleğime mi vereceksin yoksa bu işi kendin mi yapacaksın?"

Az önce Beth'den gelen mektupla artık duygularım sınıra ulaşmış, ruhum tüm bu duygularla dolup taşarken bedenime dar geliyordu.

"Kes sesini. Sen bana bağıramazsın. Ne istersen onu yaparım. Ölmen gerekiyorsa bunun benim elimden olması için bana yalvaracak mıyım? HAH!

"Sana beni öldürmen için yalvarabilirsin ve eğer Hayal alemindesin Aidanhell."

"Ölümün acısız olması için yalvarabilirsin ve eğer uslu biri olursan ben de bunu sağlarım. Çeneni kap ve emirlerime uy ben de zamanı geldiğinde sana acısız bir ölüm vereyim," dediği şey makul bir anlaşmaymışçasına bakıyordu bana. Rahat bir tavırla ellerini başının arkasında birleştirip çatık kaşlarını serbest bıraktı. Gerçekten de cevabımı bekliyordu.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? O bir şeytandı ben- se bir insan. Aramızda çekim olduğuna nasıl inana- bilmıştım? Ben aramızda bir çekim olduğunu düşün-ürken o zamanı geldiğinde beni nasıl öldüreceğini düşünüyordu. Boş versene!

"Bu kadar. Ben gidiyorum." Terli ellerimi kot pusu tolonuma silip gitmekte olduğum yöne doğru hızla adımlarla ilerledim. İşte şimdi bir takviyeye ihtiyacım vardı. Takviyenin avcılardan gelmeyeceği kendisi geriye melekler kalıyordu. Ben onlara Aidan'ı venediçektim onlar da bana yardım edeceklerdi. Pekala, hızla düşünmeliydim.

Bir meleği nasıl çağırabilirdim? Omuzlarımdan üstünden Aidanhell'e baktım bir atmaca gibi avına saldırarak için bekliyordu. Avcı da tabii ki bendim. Gitmeme asla izin vermezdi, ben onun taht için bek şansıydım.

Gözlerimi kapadım. Yardım lazım, ah lanet olsun hem de hemen! Aniden esen bir rüzgâr iliklerime kadar üşümeme sebep oldu. Kendimi birden tuhaf bir deşerinin içinde buldum. Kemiklerim serin havayla titrerken bu hissi tanıdığımı düşündüm. Gözlerimi açıp parlak saf bir ışığın merkezinde duran büyük beyaz kanatlı çocuğa baktım. Düğmeleri açık gömleğinden mermer gibi pürüzsüz teni parlıyordu. Sanki dev bir aydınlatma sistemi ona çevrilmiş gibi akıl almaz dercede parlaktı. Sarı buklelerinden biri iki gözünün ortasına düşmüş, buz mavisi gözleri tecrübe ve zekâ ile parlıyordu. Karşımdaki yabancı bana gelen bebek meleğe tuhaf bir şekilde benziyordu. Daha dikkatli bakınca gözlerindeki ifadeyi tanıdım. Bana gelen melekti bu ama şu an geçen seferkinden bir yirmi yıl daha büyük görünüyordu. Uzun kıvrık kirpikleri bir kaç kez kırpıldı ve muntazam kaşları hafifçe yukarı kalktı. Ardından tehlikeyi sezinlemiş gibi gözlerini kısıtı.

"Ah avcı beni şaşırtıyorsun." Büyük mavi gözleri Aidan'la benim aramda gidip geliyordu. Aidan'la ben ise heykel gibi olmuştuk. Geçen seferkinin aksine bu kez dondurulmamıştı kendi isteği ile heykel gibi duruyordu. Kaskatı haliyle tam bir yunan heykeli gibiydi. Bir şeyleri fena halde batırırmış gibi hissettim.

Melek alnındaki altın bukleleri elinin tersiyle zarıf-çe itti. Büyülenmişçesine ona bakıyordum. Bir erkek bu kadar güzel olabilir miydi, teknik açıdan o bir er-kek değildi daha dün bir bebektir. Ah beynim yanıyordu sanırım, bütün bunlar çok fazlaydı.

"Bugün sana kendi tercih ettiğim bir formda göründüm avcı, bebek formu da sevimliydi ama bu daha kullanışlı gibi geldi." Kendini beğenmiş parlak bir gülümseme yolladı bana. Benden yanıt alamayınca "Beni neden çağırdın?" diye sordu. Parlak gözleri merakla yüzüme bakarken yanıt vermek için ağzımı açtım.

"Seni çağırdığı falan yok." Ben konuşmadan Aidan'la konuşmuştum.

"Hayır, beni o çağırdı."

"Tehlikede olduğumu sanmıştım seni yardım etmen için çağırdım," dedim ve Aidan'ın yanından uzaklaştım. Aidan hemen öne atılıp bileğimi tuttu. Öfkeyle beni kendine çekti.

"Tehlikede falan değildin. Şimdi onu nereden tanıdığını söyle." İki eliyle başımı kavramış beni hoş bir şekilde esir etmişti. Yoğun bakışları gözlerimi delip geçiyordu. Ellerin altında bedenim hamur gibiydi ve ben delicesine beni şekillendirmesini istiyordum.

Tamam, bu kadar maskaralık yeter. Ona asla iltimasla onlara vermeyecektim." Ardından zihninin duvarlarını bir bir kaldırdım. Başımı öne eğdim, zihnimde okurkenki surat ifadesini görmek istemiyordum. Yavaşça omuzlarımdaki tutuşu zayıfladı, seneleler gibi geçen birkaç saniye sonra nihayet beni bıraktı. Ben adım gerileyip göremeyen gözlerle ona baktım.

Aidanhell kanatsız bir melek gibiydi. Meleğe kasla bronzlaşmış teni onu daha sert daha seksi yapıyordu. Kömür karası saçları muhteşem yüzüne bir taç gibi oturmuştu. Anlattıklarımı düşünürken bakışları yere eğdi. Yerdeki çimenler alev alır diye yavaşça geriledim. Paranoyak değilim sadece tedbirliyim. O tüm iblis kastlarının en tepesindeki iblis. Kendinden aşağıdaki tüm iblislerin yaptıklarını yapabilir. Buna ejderhalar da dahil.

"Bu avcı size yardım edecekti, öyle mi?" Aidanhell başını yerden kaldırmış gözlerini kırpmadan meleğe bakıyordu. Melek rahatsız olmuş gibiydi.

"Sen beni duymadın mı? Onlara yardım etmeyecektim." Aidan'a bağıryordum oysa o beni duymazlıktan gelip sadece meleğe bakıyordu. Dediklerim melek'in ilgisini çekmiş olmalı ki o güzel kaşlarını çatı.

"Ölüm meleğiyle olan anlaşmanı bozmayı önerdiğimde pek de bize yardım etmeyecek gibi değildin avcı," dedi ardından yüzü tekrar eski rahat haline döndü.

Ortama yeniden sessizlik hâkimdi. Aidanhell'in bir şey söylemesi gerekiyordu bunun yerine başını kaldırdı, yere tükürüp ateşin yanına döndü. Melek rahat-

sanca bana baktı. İsteyerek laf sokmamıştı bu savaşta bana ihtiyacı vardı, iyilerin kazanması için. Aidanhell ateşe üflledi. Ateş sönünce tekrar yanıma geldi aslında yanıma gelmemi, geçip gitmişti. Yanımdan geçerken bir an için gözlerime baktı. Komikti ama ona ihanet ettiğimi düşünüyordu bunu bakışlarında görmek için kör olmak gerekiyordu. Her hareketi gizli katan Aidanhell bunu saklayamamıştı.

Ona ihanet ettiğimi düşünüyordu. Baharat kokusu bedenime çarptı. Cığerlerime çektim. Kokusunun bağışlısı olmuştum bunu şu an daha iyi anlıyordum ama saçma sapan komik hislerim tek taraflıydı. Beni öldürecek. Bunu düşünüyordu ve yapacaktı. Bunu kendi söylemişti.

"Kehanetler bazen yanılabilir. Belki de efsanede ki avcı başka birisidir. Zaten sendeki neyin bu kadar özel olduğunu anlayamamıştım." Meleğin rahat bakışları bedenimde geziniyordu.

"Dediğin gibi efsanelerdeki avcı olmama imkân yok. Şimdi beni rahat bırakın. Zaten artık asla bana güvenmeyecek."

"Bunu göreceğiz," dedi ve gözden kayboldu.

Ortalık yeniden karanlığa gömülürken Aidan bileklerimi kavrayıp beni kendine çevirdi. "Gerçekten seni asla onların eline vermeyecektim." Hızlı hızlı nefes alıyordum, bedenimi kendisine daha fazla yasladı bileklerimi bırakıp yüzümü ellerinin arasına aldı. "Aidan lütfen, ben, sana asla ihanet." Dudaklarımı dudaklarına sertçe bastırdı. Ani bir şok dalgası bedenimde gezinirken şaşkınlık ve heyecanla kıpırdıyamadım. Her yanıma ürperten tehlikeli bir inilti çı-

kararak beni daha sert öptü. Dilinin dilimdeki uzaması ve şehvetli hareketleri aklıma bedenimden sökülüp gitmesine sına daldırıp öpmek istiyordum. Parmak saçlarını arıyarak yükselerek ipeksi saçlarını korkar halde bir öpme gibi öptüm onu. Aidan ellerini belime indirip beni uzaklaştırırken göğsü hızla inip kalkıyordu.

Temasin kesilmesinin verdiği hayal kırıklığı ışırmış dudaklarımı büzdüm. Bedenim çaresizce kalmıyordu, kaybolan temastan o da hoşlanmamıştı. Kollarımı tutup beni kendisine çekti başını eğip ağzıma kavradı ve sahiplenircesine öptü beni. Islak ve serin öpüşmemiz ardından dudaklarımın karıncalanmaya başladığının farkındaydım ama umurumda değildi. Aidan ensemden tutup tüm bedenimde deşildi. Fazlasıyla hassaslaşan tenim dokunuşlarına inanamaz derecede duyarlıydı.

Dudaklarını boynuma götürüp kokumu içine çekince hafifçe hırladı. Elini kalçama indirip kavradı ve hararetle sıktı. Başını tekrar kaldırdığında kahverengi gözleri kararmış, arzu doluydu. Daha ben ne olduğunu anlamadan bedenimi havaya kaldırıp sırtıma tutarak sabitledi. Kucağındayken yavaşça yere eğilip toprağa yatırdı beni.

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. Heyecan ve beklenti ile ona baktım. Bana bakışları dünyadaki en seksi dişi olduğumu düşündürüyordu. Üzerime yavaşça eğilirken ağır çekimdeymiş gibi ona bakıyordum. Sırtıma tutarak beni hafifçe doğrulttu ve

dudaklarımı ağırdan alarak öpmeye başladı. Başım dönüyordu yavaşça geri çekildim, kendime gelmeye ihtiyacım vardı. Tuhaf bir şekilde rüyada gibiydim ve her an irademi kapıda bırakabiliyordum. Bakışlarımı kasıtlı karanlık bakışları ile Aidan bedenimi ele geçi-yordu. Bana her ne yapıyorsa tüm bedenimde irili-riydi. Bana her ne yapıyorsa meydana geliyordu. Aniden dudak-larıyla dudaklarımı kapattı. Elini sırtımdan çekip beni boylu boyunca yere yatırdı ve dirseklerinden destek olarak üzerime çıktı. Dudakları düşünmemi engelli-yor, beni bu dünyadan koparıyordu. Fazlasıyla has-sas ve ıslak tenimdeki, alev alev yanan ellerini koluma hafifçe sürttü. Sonra bileklerimi sertçe kavrayıp kolla-rımı iki yana açtı. Dili ağzımın içini keşfederken ıslak rımı karşılarında bedenim zonkluyordu. Kollarımı öpüşü kenetlerken güçlü bedeni beni hapsedmişti. topağı bırakıp ellerini bedenimde gezdirmeye

Bileklerimi bırakıp enerjimi bedenimde gezdirmeye başladım. İşkence edercesine öpmüyor sadece dudaklarını yalayarak bana bakıyordu. Arzudan afallamış halde dirseklerimin üzerine hafifçe doğrulmaya çalıştım fakat yapamadım, bedenimdeki tüm enerji uçup gitmiş gibiydi.

Hâlâ karnımda olan güçlü parmaklarını görebiliyordum ama kıpırdamıyordu. Dağılmış saçlarına ve terleyen karın kaslarına baktım. İki eliyle sertçe ceke-timi çıkarıp fırlattı. Hızla inip kalkan göğüslerimiz bir ritim tutturmuş gibiydi. Yerden hafifçe kalkıp dudak-larına yapıştım. Onu yiyip tüketebilirmişim gibi öp-tüm. Bir eli sırtıma kaydı ve belime kadar indi diğer

elyse ensemi kavramıştı. Belimdeki elini atletimin altına kaydırdı ve sırtımı okşamaya başladı. Dokunmaya o kadar doğal gelmişti ki zevkle gülümsedim öpücükten.

Atletimin içindeki eli dondu. Dudakları kapama kaldi. Şişmiş ve pembeleşmiş dudaklarını çıkıp alamayan gözlerle ona baktım. Gözleri yavaşça kahverengiden kırmızıya döndü. Soluklanıp ellerini tuttum. Elini elimden çekince göğsüm sıkıştı. O an oradan ayrılmak istedim çünkü içinde bulunduğum durum ve Aidan'ın bana bakışı son derece tuhaftı. Birbirine dolanmış bacaklarımıza bakınca yanaklarım utançla kızardı. Kalkmaya çalışırken beceriksiz bir şekilde Aidan'ın göğsüne düştüm. Tahrik olmuşlukla artan erkekse kokusu bedenimi anında ele geçirdi.

Beni istiyordu. Herhangi bir şeyi kafamdan kurmamıştım. O da beni istiyordu. Az önce bundan kurmadığımı inanmadım. Başımı kaldırıp gözlerime baktım kahverengi arzulu ve tekisiz bakışları beni heyecandan deliye çevirdi. Daha önce hiç tecrübe etmediğim bir şeyi bu kadar istemem doğal olabilir mi? Dudaklarından erkekse bir hırıltı çıkınca tüm düşüncelerim bölündü. Ben bölündüm, ruhum bin bir parçaya ayrılıyordu.

İki elimle omuzlarını kavramıştım ki Aidan bileklerini tuttu. Şaşkınlık ve hayal kırıklığı duyguları arasında gidip gelirken kucağında keyifsizce kapadım. Ellerimi tutup omuzlarından çekti. "Sen yolumu getirenlerdensin," dedi buz gibi bir sesle.

"Ne? Neden bahsediyorsun? Tabii ki değilim, aptal

bir efsaneye mi inanıyorsun?" dedim ama söyledikle-
ri bedenimde bir çok etkisi yaratmıştı. Dikkatlice be-
deninden uzaklaştım.

"Beni baştan çıkarmanın tek açıklaması bu. Şeytanı
bile baştan çıkarabilirsin," dedi aynı katıllıkla ve o da
kalktı. Gözleri de bakışları kadar soğuktu. Ondaki bu
an değişimi ne beynim ne de bedenim anlayabilmiş-
ti. Kalbim tehlikeyi fark etmiş deli gibi atıyordu fakat
bedenim hâlâ arzudan yanıyordu.

"Beni arzulamış olman bu kadar saçma mı geliyor
kulağa, yıkım getiren olmam daha mı inandırıcı lanet
olması!" Bu keyifsiz halime rağmen sesim kararlı çıktığı
için Tanrıya şükrettim.

"Seni arzulamadım. Sadece ihanetin canımı sıkmış-
tı ve intikam alabileceğimi düşündüm."

"İntikamını almaktan ne alıkoydu seni öyleyse?"
dedim. Gözlerim yanmaya başlamıştı, kargınlığımı
gizlemek için bağırıyordum. Sinirli olmak ağlak ol-
maktan çok daha iyiydi. Dediği doğru olabilir miydi?
Benim bir hain olduğumu düşündüğü için hissizce in-
tikamını mı alacaktı gerçekten?

"Yıkım getiren olabileceğini düşündüm, başka ko-
nular da işime yarayabilirsin bu yüzden seni ce-
zalandırmaktan vazgeçtim." Yalandı. Sesi net ve katı
olsa da karşımdaki çocuk az önce beni deli gibi öpen
çocuk değildi. Arkasında başka bir sebep vardı. Fakat
bu sebep zerre kadar umurumda değildi.

"O halde iyi yapmışsın şeytan. Çünkü durmasay-
dın yarın pişman olacağım bir şeyi yapmış olarak
uyanacaktım." Arkamı dönüp hızla uzaklaştım. Az

kalsın ona ruhumu verecektim. Bunu yapmak için dünyanın en salak kızı olmalıydım. Gözyaşlarım yüzümü deli gibi yakıyor, akmak için can atıyorum ama ağlamamaya kararlıyım, o piç beni izlerken ağlamayacaktım.

Hırsla yürüyor, her adımda gözyaşlarımı kağıda akıtıyordum. Aidan beni takip ederse ağladığımı görebilirdi, ona bu zevki tattırmayacaktım. Dizlerim ağrıyıp da baş ağrım zihnimi tüketene kadar amaçsız yürüyüşüme devam ettim. Nihayet sakinleştiğimde yalnız başıma karanlık ormanın ortasında dikildiğimi fark ettim. Aidan yoktu, belli ki hiç peşimden gelmemişti. Silahsız bilmediğim bir diyarda tek başıma idim. Daha kötüsü de olabilirdi. Ölebilirdim. Nefes alıyorsam hayattayım ve eğer hayattaysam nefes bilirim. Şimdi tek yapmam gereken avcılarla yarışmaktır, umarım biri beni dinler ve umarım yarına ölüm meleği ziyaretime gelmez. Geldiğimiz yöne doğru kararlı bir adım attım.

Ölümden kaçan, şeytanı ayartan ve kendi ırkı tarafından reddedilen bir avcıydım ben.

BÖLÜM 9

Balabildiğim tek şey yılanı. Daha önce de yılan yemiştim, nasıl zehrini süzeceğimi ve tam olarak ne resini yiyeceğimi biliyordum. Onları yakalamak zor şeydi ama ben zaten kolay yolları tercih eden bir gezgin değildim. Parmaklarımı girintili derisi üzerinde gezdirdim ve çenesini açıp parmağımı dikkatlice ağzına soktum, zehri iyice akıttığımdan emin olduktan sonra onu boğdum. Kendi kendime yılan avcısı Cassie diyordum. Bir haftadır bu tuhaf topraklarda yılan ve birkaç salatalık kokulu sebzededen başka bir şey bulamıyordum. Onları da denemiştim Tanrıya şükür zehirli değillerdi bu yüzden yanıma alabildiğim kadarını aldım.

Geçen haftaki aşağılanmadan sonra sırt çantasını yanıma almak bu yolculukta yaptığım en akıllıca şeydi. Sırt çantamı çıkarıp yılanı yere koydum. Çantamdaki poşete sardığım çalıları çıkardım. Yere çömelip ateş yakmaya çalıştım Aidan gibi nefesimden alevler

çıkıyordu çok daha basit olurdu. Birkaç başarısız denemeden sonra dizlerim ağrımaya başladı. Yemeyi, le popomun üzerine oturup başımı ellerimin arasına aldım. Bir ateş bile yakamıyorsa yandım demekti. Son çare çakmağı kullanmaya karar verdim. Burada daha ne kadar kalacağım belli değildi. Burada bitirmek sonum olurdu. Araf Ormanında ateşim erim madan geceleri hayatta kalamazdım. Çantama ateşim olan dibe elimi daldırdım, sert bir şeye dokunana kadar karıştırdım. İşte burada.

Ateşi yaktım ve bir çalı parçasına yılanımı geçirdim, taşlardan destek alarak yılanı ateşin üstüne koydum. Soğuk çayım olmayabilirdi fakat suyum vardı. Sanıyorum dün bir gölden şişemi doldurmuştu. Belki de önceki gündü. Zaman kavramım artık şaşmıştı. Sadece birkaç saat aydınlık vardı ve artık burası nasıl bir orman ise gündüzleri güneşi göremiyordum. Hava kararınca da yıldızlar ya da ay yoktu sadece karanlık bir gökyüzü alabildiğine her yeri kaplıyordu. Hareketli gölgeler ve gece vakti nereden geldiği belli olmayan çığlık sesleri ile araf ormanı kamp kurmak için harika bir yerdi.

Dizlerimi birleştirip kendime çektim bir yandan da yılanı hareket ettirdim, yanmazsa tadı daha az kullanılabilir olurdu. Sesi tam o zaman duydum. Bir dalın kırılması gibi bir sesteki sanki biri üstüne basmıştı ve çatırtı, dal kırılmıştı. Bilinçaltım bana oyun oynuyor olabiliyordu zira bu klişe bir sahneydi. Sessizce gelen yabancı dala basar ve bum, yakalanır. Başımı çevirmedim ama seslere dikkat kesildim. Yılanı sapladığım dalı sıkıca kavradım.

"Beni yılanlı bir dal parçasıyla mı öldüreceksin?" Tam arkamdan alaycı melodik bir ses geliyordu. Bir kur sesi.

"Karşıma çıkmaya ne dersin? Böylece yemeğimi sana saplayıp kızdırıyordum ama korkarsam savaşmaya biterdi en azından bana böyle öğretmişti. Kanımda vardı, ailem bana böyle öğretmişti.

"Seni sevdim, fikrimi değiştirdim seni hemen öldürmeyeceğim," dedi yabancı. Yavaş adımlarla çevremden dolaşarak tam karşıma oturdu. Boyu gibi uzun olan bacaklarını esnetmeye başladı. Esneme işini bitirince bacaklarını benim gibi bükte fakat kendini onlara yaslamak yerine dirseklerinden güç alarak bedenini geriye gitti. Beni inceliyordu bende onu.

Pembe kısa saçları darmadağındı. Kaşları birçok yerden delinmiş, koyu siyah diken görünümlü piercingler takılmıştı. Beni incelerken siyah boyalı dudakları yukarı kalktı ve sivri bembeyaz dişlerini bana sergilemiş oldu. Elimdeki çalı parçası artık bana bile komik görünüyordu, derin bir nefes alarak çalıyı bıraktım. Karşımdaki iblis, kastların tepesine yakındı ve bu dal onu öldürmezdi belki biraz daha kalın bir dal olabilirdi tabi tam kalbine saplarsam.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Birini arıyorum. Ya sen?" Doğrulup bacaklarını yoga yapacakmış gibi iç içe geçirdi.

"Bende birilerini arıyorum." Avcılar onları bulduğunda muhtemelen beni suçlu bulup hapsedeceklerdi, Beth'in mektubundan sonra bu konuda iyimser düşünmeyi bırakmıştım. Belki de o kaçık grubu bul-

masam benim için çok daha iyi olacaktı. Çubuğu ağız-
ten çıktım yeterince kızartmıştım. Ona uzattım. "İstedi-
mi?" Yanıtı zaten biliyordum ama yine de sordum.
Eliyle istemediğini ifade etti. Yılanı üfleterek çubuk-
tan çıkardım.

"Eviden bu kadar uzakta bir avcı ne yapıyor ka-
linden çıkardığı uzun gümüş bıçağıyla musunuz?" Be-
arasını temizlemeye başladı. Artık parlak yeşil tırnakların-
rinin odağı değildim ve rahatlamıştım. Vampirlerin
bakışlarının size kilitlenmesini siz de istemezsiniz.
Fırında tavuk gibi hissediyorsunuz.

"Bizler insanız yani sürüyle takılmak diye bir şey
yok, takımımı soruyorsan birazdan burada olurlar."
Aptalca bir şey yapmasın diye yalnız olmadığımı ya-
lanını atmıştım. Bıçaktan kafasını kaldırıp zaten çekik
olan gözlerini biraz daha kıstı.

"Yılanı tam zamanında yanmadan ateşten aldım
kokusundan anladığım kadarıyla birkaç saniye daha
bekleseydin yiyeceğin bir yılan olmayacaktı ve unu-
madan, başka şeylerinde kokusunu alırım mesela...
yalan gibi."

"Pekâlâ, evet avcı falan yok başka. Burada yalnız-
zım. Ama beni öldürmek istiyorsan sıraya girmeli-
sin." Yilandan bir ısırık aldım. Dünküne göre daha
lezzetli bir eti vardı. Biraz tuz ve soğuk çay ile aslında
tadı o kadar da kötü olmazdı.

"Seni öldürmek isteyen başkaları da mı var?"

"Ölüm meleği ve iblis veliahtı. İblis veliahtı ölme-
den önce başka şeyler de yapabilir," dedim ve ağzıma

bir lokma daha attım, aslında az önce dediklerimden
sonra yediğim herhangi bir şeyin tadını alamaz hal-
deydim.

"Burada ilginç bir hikâye var anlaşılan," dedi göz-
leri parlayarak. Keyifle uzanıp bir bacağı diğerinin
üzerine attı.

"Öyle. Bayağı ilginç bir avcıyım. Sen ne yapıyor-
sun burada? Sanıyorum cehennemden uzaktayız?"

Soran gözlerle ona baktım.
Uzun parmaklarını ceketinin ön cebine soktu ve bir
resim çıkardı. Bana vermeden önce resme biraz bak-
tı, esmer yüzü hüzne boğuldu. Gözlerini kapatıp res-
mi bana uzattı. Resimde tıpkı onun gibi esmer bir kız
vardı. Aynı yeşil gözler ve aynı sivri dişler. Gülüşüyle
yüzü aydınlanan ufak sevimli bir kız çocuğuydu bu.

"O kayboldu." Ses tonu sakindi fakat gözleri onu
ele veriyordu. Karşımdaki güzel ve korkunç vampir
gerçekten de üzgündü. Ellerini kısa pembe saçları
arasında huzursuzca gezdirirken gözlerini kapadı.

"Kaçındı," diye ekleyip acı verici bir anıyı yeniden
yaşar gibi kaşlarını çatı. Gözlerini yeniden açtığında
o kadar hissiz bakıyordu ki az önceki hüzünlü halini
uydurmuş olabileceğimi düşündüm.

"Üzgünüm onu göremedim, çok tatlı bir kıza ben-
ziyor." Söylediklerimde ciddiydim. Ufaklık çok se-
vimliydi.

"O bir kız değil. Bir vampir ve henüz avlanmayı
bile bilmiyor. Bu dünyada onu çiğ çiğ yiyecek olan o
kadar çok iblis var ki." Dediklerini dinlerken bir yan-
dan da elimdeki yılanı çubuktan çektim. Onu yiyeme-
yecektim.

"Sanırım kim tarafından kaçırıldığını bilmiyosun." Yılanı ateşe atıp vampirin ifadesiz yüzünü inceledim.

"Yo hayır biliyorum. Köpekler kaçırdı onu." Şimdi tıpkı Aidan'ın alevlere baktığı gibi o da ateşe bakıyordu.

"O zaman onu gidip alabilirsin hem köpekler onu nasıl kaçırabilir ki?" Anlamıyordum. O bir vampirdi. Kaçıranlardan muhtemelen daha güçlüydü.

"Kurtlar yani. Kurtadamlar da diyebilirsin ben onlara köpek demeyi tercih ederim. Kardeşimi kaçırdılar ve bizden bazı şeyler talep ettiler. Annem ve babam ise hiçbir şey yapmıyor. Onlara kendi kızlarının politikadan daha önemli olduğunu söyledim fakat. Politika pis bir şey."

"Kurtlar neden onu kaçırsın ki?"

"Konsey toplanıyor yedi hanedanlık bir karar vermek zorunda ya barış olacak ya da savaş başlayacak. Kurtlar savaşın başlamasından yana, bu yüzden barışa hayır oyu verecekler ve ailemden de bunu istedikler."

"Senin ailen şey mi? Sen. . Prenses misin?" Şaşırmıştım hiç prenses gibi durmuyordu daha çok bir seri gibi. Rahatsızca yerinde kıpırdadı.

"Baban vampir kralı ve kızını onların elinden almıyor öyle mi?" Neden üsteliyordum bilmiyorum ama belki de sebebi lanet politikadan her geçen saniye daha çok nefret etmemdi.

"Ailem barışa hayır oyunu verdiklerinde kaçıranlar Lnn'i bırakacaklar."

"Babanlar hayır oyunu verecekler mi?"
 "Sorun da bu işte! Bilmiyorum. Günlerdir kimse
 sevmiyor. Lnn'i kurtarmak, savaşa evet demek.
 nasıl soru böyle? Cevap basitti."

"Evet, alırdım." Yılandan kalan parçalar alevler
 içinde eriyip giderken dalı kemiriyordum. Son bir kez
 boş dalı yalayıp ateşe attım.
 İkimiz de suskunduk. Vampir kız gibi bende dü-
 şüncelere dalmıştım. Bana bunları neden anlattığını
 bilmiyordum ama o da pek kendindeymiş gibi dur-
 muyordu. Birden ayağa kalktı. Hemen ardından ben-
 de kalktım.

"Hey, nereye?" Hızla yürümeye başlamıştı. Sırt
 çantamı ve çakmağımı alıp peşine düştüm.
 "Kurtadam hanedanlığına gidiyorum. Eğer ailem
 bir şey yapmıyorsa kendi kardeşimi kendim kurtar-
 rım." Aniden kafama dank etti. Avcılar tarafından
 hapsedilmekten daha farklı bir kaderim olabilirdi bel-
 ki de. Kehanete göre bir şekilde savaşı durduracaktım
 ama bunu hanedanlıklara giderek yapacaktım. Büyük
 bir eksik vardı gerçi, bildiğim kadarı ile kehanet ora-
 larında ne yapacağım hakkında bir şey söylemiyordu.

Savaşı durdurmak dünyam açısından önemliydi
 şeytan savaşları sadece hanedanlıklar arasında ola-
 mazdı, iblisler iktidara doymazdı kendi dünyaları
 bittiğinde sıra benimkindeydi. Marketlerin buzlu çay
 sattığı mutlu bir dünyam vardı. İnsanlar kendi hal-
 lerinde koşuşturuyorlardı. Kurulu güzel bir düzen
 vardı, bunu kurtarmamın bir yolu varsa bunu dene-

meliydim. Öte yandan Aidan'ı bir daha görmek istiyordum ve o kesinlikle hanedanlıklara gidecekti.

"Ben de seninle geliyorum." Sırt çantamı takip ediyordum. Kuyruğumu sıkılaştırdım. Arkamda bıraktığım takip edenlerden çoktan sönmüştü. Minik, dayanıksız bir ateş yakmıştı. Benim kimseyle ilgim yoktu. Minik kimsenin dikkatini çekmemek için. Vampir kızı aniden durdu. Çekik yeşil gözleri kocaman kocaman bana dünyanın en ilginç şeyiymişim gibi bakıyordu.

"Aradığın kişiyi orada bulacağını mı düşünüyorsun?" Akıllıydı. Aslında gerçekten de aradığımı biliyordum. Aslında gerçekten de aradığımı biliyordum. Ama karşımdaki kız bir vampirdi ve ona fazladan bilgi vermek istemiyordum. Öte yandan Aidan'ı yetiştiren niden bulmak istiyorsam bir vampir yoldaş tam da ihtiyacım olan şeydi. Vampirler çok ama çok güçlülerdi.

"Evet, en azından denemeliyim," dedim. Kız bir şey demeyince tekrar yürümeye başladık.

"Beni neden öldürmeye kalkmadın?"

"Çünkü sen ilginçsin. İlginç şeyleri severim. Ben Katze, ilginç şey."

"Ben de Cassie." Sıra dışı yeni arkadaşımınla yola koyulduk. Acıktığımda ne bok yiyeceğimi düşünüyordum, en çok da dişlerini boynuma geçirdiğinde nasıl etkisiz hale getirebileceğimi.

Bir dev benimle evlenmek istemiş, bir iblis beni terk etmiş, bir melek peşime düşmüş ve bir vampir dostum olmuştu. Başıma daha neler gelecekti?

BÖLÜM 10

Katze dudaklarını kıpırdatarak sessiz ol dediğinde uyuyan bir dev uyandıracak kadar ses çıkarıyordum. Arılar tarafından saldırıya uğramıştık ve Katze'i sokmamışlardı bile. Şişmiş dudağıma dokundum, canım deli gibi yanıyordu. Tamam, anlamında başımı salladım. Ellerimde, boynumda ve dudağımda şişlikler vardı. Katze'e o yoldan geçmenin saçma olduğunu söylemiştim ama o bunun kestirme olduğunu söyledi. Evet gerçekten de kestirmeydi bir günlük yürüyüş mesafesiyle işte buradaydık.

Dev çalıların arasından büyük siyah saraya bakıyorduk. Ürkütücü siyah bir şato görmeyi beklemiştim ama karşımda son derece modern siyah büyük bir saray vardı. Her kattaki geniş teraslar siyah pantolon giyen kaslı adamlarla doluydu. Ayakkabı ya da tişört yoktu sadece hepsinde siyah düşük bel pantolonlar vardı. İlk başta ortalıkta gelişigüzel geziniyor gibi görünüyordlardı ama saatler süren esaslı bir takipten

sonra belirli bir şekilde hareket ettiklerini anladık. Nöbet tutuyorlardı.

"İki kişiyiz, bunu yapamayacağız." Yenilgiden net. ret ederim ama bazen kabullenmek gerekir.

"Hayır. Yapacağız. Tek ihtiyacımız olan havanın kararmasını beklemek," dedi ve geldiğimiz yere döndü. Tekrar arılarla uğraşmayacaktım. Ne düşündüğümü anlamışçasına gergince sırıttı. "Merak etme artık seni sokmazlar bunlar cehennem arıları bir kez sokarlar sadece."

"Bir dakika. Beni sokacaklarını biliyordun ve yine de götürdün öyle mi?" Kaşlarım çatık bir halde Katze'e bakıyordum. Birden dediklerinde tek ilginç şeyin bu olmadığını anladım. "Bir kez mi? Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" dedim ve endişeyle yüzüne baktım. Durup bıkınlıkla iç geçirdi.

"Cassie seni soktuklarında kanına kendi kanlarından verdiler, damarlarında iblis kanı geziyor. Bu pek çok açıdan iyi. Kurtadamların burnu hassastır serün insan kokunu rahatlıkla alabilirlerdi." Eğilip gizlenerek çalıların etrafından yürümeye başladı. Lanet sürtü bana bunu bilerek yapmıştı, arılar tarafından sokulmamı istiyordu çünkü bu gizlenmemizi kolaylaştıracaktı.

"Ödeşceğiz Katze." Adımlarımı hızlandırıp onunla yan yana yürümeye başladım. Sarayın etrafında saklanarak birkaç tur atarak hangi kapıda kaç adam durduğunu anlamaya çalıştık.

Katze hiç yemek yemiyordu ama benim yemeğe ihtiyacım vardı. Çantamdan salatalık çıkarıp kemirme-

ye başladım. Katze bana umutsuz vakaymışım gibi bakışında bir hamster gibi yediklerimle iki yanağımlı okadurmuşum. "Ne var?" dedim ağzım dolu bir şekilde. Omuz silkip çevreyi kolaçan etmeye devam etti. Oturup onun milyon defa yaptığı keşif gezisinin bitmesini bekledim. Pekâlâ, bir ara uyudum bile. Gelirken karanlık yavaşça çöküyordu. Yerimden doğruldum ve saçlarımdaki otları temizlemeye başladım.

"Sen kıçını büyütürken neler buldum bilemezsin," dedi gözleri keyifle parlarken. "Boynum tutulmuştu, resmen acı çekiyordum. Dirseğimi büküp çaresizce sırtıma masaj yapmaya çalıştım."

"Burak ben yapayım." Arkama geçip parmaklarıyla sırtımı kavradı. Vampir gücü küçümsenecek bir güç değildi. Ne kadar kız da olsa Katze bir vampirdi. İnce kibar parmaklarıyla bir insanı hiç çaba sarf etmeden boğabilirdi. Sırtımdaki doğru noktalara doğru miktarda kuvvet uyguluyordu. Acım yavaş yavaş kayboluyordu.

"Sırtında bazı yerleri morartmış ve çürütmüş olabiliyim." Özürl diler gibi gülümseyip parmaklarını sırtımdan çekti. "Şimdi daha mı iyi?"

"Kesinlikle, teşekkürler. Ne diyordun? Neler buldun?" O heyecanla karşıma geçerken sırt çantama uzandım ve şişemi aldım. Şişeyi bir süre dudağımda beklettim çünkü dudaklarımın neme ihtiyacı vardı ardından suyumu içtim.

"Bir açıklık var. Tam olarak açıklık denemezse de iş görebilir." Arkasını dönüp eliyle kulelerden birini

işaret etti. "Orayı görüyor musun?" Evet anlamamla başımı salladım.

"Orayı sadece tek bir nöbetçi koruyor." Yüzümde memnun bir gülümseme ile yere kuruldu. "Yüzünde

"İyi de orası tepede. O kata gelene kadar aşağıda üç kat var Katze. Oralarda da yanlış görmüyorsam üçer nöbetçi." Katze'nin işaret ettiği yerde tek bir nöbetçi vardı ama oraya çıkana kadar dokuz kişiyi indirmek gerecekti. Katze beni ne onayladı ne de yalanladı.

"Diğer kuleleri denerseniz ölürüz. Görmüyor musun her birinde üçer nöbetçi var ve son katta da dört." Haklıydı. En iyi seçenek işaret ettiği kuleydi. En tepedeki nöbetçiyle beraber toplam on kurtadım, biz ise bir iblis avcısı ve vampirden oluşuyorduk. Tanrı yaradıcımız olsun! Su şişesini çantama bağladım.

Kampta taktikleri ben söyler, oyunları Joan kurardı. Kampta dışında avlarda da Joan'ın söylediğini uygulamaz ekibimi başka şekilde yönlendirirdim. Ben ekibin beyniydim Beth ise savaşçısı. İblis avcısıydım ama düşük seviye dışında hiç öldürmemiştim. Anlaşılan bu gece mecburdum. Ya ölecek ya öldürülecektim. Baskı altında hissetmemeye çalışıyordum ama Katze'nin odunları minik parçalara ayırırken çıkardığı ses tüm dikkatimi dağıtıyordu. Bir noktadan sonra hiçbir şey düşünemediğimi fark ettim.

"Şunu yapmayı keser misin? Plan üretmeye çalışıyorum." Tekrar başımı eğip iki elimle kulaklarımı bastırdım. Katze ise hiçbir şey söylemeden odunları yere bırakıp yavaşça uzaklaştı. Kardeşi kaçırıldığı için öfkeliydi ve onu sağ salim geri alabilmek için sabır-

sızdı. Onu anlıyorum. Başımı kaldırıp tekrar kuleye baktım. Son kattaki nöbetçiyi net göremesem de aşağı kattakiler gayet net seçiliyorlardı. Bazen sadece sebezgisiz yere birbirlerine vurup kükrüyorlardı. Bir süre izledikten sonra bunun aralarındaki bir şaka olduğu düşüncesine kapıldım. Şakalaşmaları böyle ise sinirlenmişliklerinde buralarda olmak istemiyordum.

"Bu kadar asık suratlı olma," dedi ılık, hoş bir ses. Melek tekrar ziyaretime gelmişti.

"Yardım etmek için geldin sanırım, çünkü farkındaysan bir intihar planı bu." Nedense onun kafamdan geçenleri ya da yaşadıklarını bilmesini bekliyordum. Bunun yerine gerçekten de şaşırmış görünüyordu.

"Neyden bahsediyorsun?"

"Ben bileceğini düşünmüştüm. Her neyse şu kuleyi görüyor musun oradan içeri gireceğiz." Elimle aşağı katları işaret ettim. "Tabii şu on nöbetçiyi öldürdükten sonra." Sarayı incelemiş gibi uzun uzun baktı.

"Evet, en iyi yol orası Cassandra." Ellerini beyaz pantolonun ceplerine sokup huzursuzca sallandı.

"Düğümler ne işe yarar biliyorsun. Gömlek giydiğinde düğümleri iliklersin. Bu işe yararlar." Onu yetişkin formunda ikinci görüşümdü. İki seferde de beyaz bir gömlek ve pantolon giyiyor, gömleğini açık bırakıyordu. Bir yılan tıslamasıyla oturduğum yerden fırladım. Melek saldırı pozisyonu almışçasına dizlerini büküp ellerini yumruk yapmıştı. Baktığı yöne döndüğümde duyduğum sesin yilandan değil de vampir dişlerini çıkarmış gözlerinden ölüm fışkıran saldırı pozisyonunda bir vampirden geldiğini gördüm.

"Katze ne yapıyorsun? O bir tehdit değil, aynı şekilde Katze bir tehdit değil." Kimse kırıdamamıştı. Ortam aniden alev alacak gibiydi.

"Katze zamanımız daralıyor. O bizim düşmanımız değil bana ihtiyacı var o yüzden lütfen düzeltilsin?" Yalvaran gözlerle karşımda duran pembe vampire baktım. Bakışları yumuşamamıştı ama ellerini gevşetti. Aynı şekilde melek de duruşunu düzeltti.

"Teşekkürler. Melek, Katze ve ben binaya gireceğiz. bize yardım edebileceğin herhangi bir nokta var mı?" Kollarımı kavuşturmuş karşımda mermer heykelleri andıran sarışın çocuğa bakıyordum. Bir süre beni izledi ardından göz ucuyla Katze'e baktı.

"İblislerden uzak duramıyorsun değil mi? Aidan hell gidiyor ve sen başka bir tanesini buluyorsun." Elini cebine attı ve iki minik hançer çıkardı. Hançerler o kadar minikti ki en fazla iki parmak uzunluğundaydı. İkisini de bana verdi birini Katze'e uzattım ve Katze almak için elini uzattığında aniden geri çekildi. kuşku dolu bakışlarını meleğe yöneltmişti.

"Bunlar nedir bununla kimseyi öldüremeyiz."

"Bizler şeytan savaşlarına müdahale etmeyiz. Bu hançerler insan ya da iblis her türlü varlığı bayılır ama sadece birkaç dakika. İhtiyacınız olabileceğini düşündüm."

"Unut bunu." Katze hançeri almak yerine bir adım geri attı. "Cassie bu kurtadamların hepsini indirebiliriz bunu biliyorsun, ondaki herhangi bir şeye ihtiyacımız yok."

"Aptallık etme vampir, sana yardım etmek gibi bir amacım yok. Cassandra'nın bu hançerlere ihtiyacı

olacak. Bunları almamak aptallık olur." Haklıydı bu hançerler zamanı geldiğinde hayatımı kurtarabilirdi ama nedense.... İçimde kötü bir his vardı.

"Peki bunları alırsam, karşılığında ne isteyeceğiz?" Kimse kimseye yardım olsun diye bir şey yapmazdı. yoksa yapar mıydı? Melek olsa bile? Şaşkınlıkla gözlerini kırptı, bu hareketiyle tıpkı bir insana benzemişti.

"Ben meleşim, isim iyilik yapmak. Sana iyilik yapıyorum ve karşılığında bir şey istemiyorum. Şimdi, al onları ama unutma etkileri sadece birkaç dakika, ha unutmadan." Yanıma geldi ve kulağıma eğildi. Yolumu odunsu çiçek kokuları etrafımı sarmıştı. Başını eğdiğinde sarı bukleleri alnıma değdi. Kulağıma fısıldıyordu.

"Oraya gittiğinde. Doğruca kralın odasına git." Sert rüzgâr ufak çalıları savururken melek ortadan kayboldu. Odaya bakmam mı gerekiyordu? Bu gece kesin ölecektim ben! Nöbetçileri atlatsam bile kral beni yakaladığında öldürürdü.

Neden herkes benden daha çok şey biliyordu? Transtan çıkınca Katze'nin sorgulayan bakışlarıyla karşılaşmıştım. Açıklamaya zaman yoktu, güneş batmıştı ve acele etmemiz gerekiyordu.

"Kardeşini bulduktan sonra anlatacağım, yemin ederim." Hançerin birini uzattım tereddüt etse de aldı. Kendine batırmaktan korkar gibi hemen eski bir beze sarıp kemerine bağladı. Eğer dövüş sırasında kendine saplarsa oracıkta bayılırdı ve bu sonumuz olurdu. Derin bir nefes alıp hedefimize, tam tepeye baktık. Tanrı yardımcımız olsun.

Saklandığımız yerden yavaşça çıktık.

Yaklaştıkça karanlıklara bürünmüş saray gözümde daha da büyük görünüyordu. Birinin bana "Cassie bunu yapmak zorunda değilsin başka yolları da var," demesini istiyordum. Ama tabii ki kimse böyle bir şey kattan ayırmıyordu. Aslında dikkatini gözlerini son kata yoğunlaştırırsa daha iyi olacaktı çünkü asil belalar geldiğimizde Katze'nin ağaçlıkta bahsettiği plana mü-yonuncu defa düşünüyordum.

Canımıza susamıştık. Plana katkısı olabilmesi için bileğini kesip göğüslerime kanını akıtmıştı. Dediğine göre fazlasıyla insan kokuyormuşum ve kurtadamlar iblis kokmadığını anlarmış. Her neyse şu an Katze'nin kanıyla yıkanmış göğüslerim vardı.

Ana kapıya yakın bir çalılığa vardık. Katze uzun ince parmaklarıyla parlak pembe saçlarını karıştırıyor, siyah korsesini biraz daha aşağı çekiyordu. Korsesini daha fazla indirmedeğinde birden sertçe yuvarı çekti. Sonuç: Her an fırlayacakmış gibi görünen göğüsler.

Siyah uzun yırtık gömleğim ve siyah deri taytım beni oldukça sıradan hissettirmişti. Nihayet göğüslerini incelemeyi bırakıp bana döndüğünde suratı asıldı. Hayal kırıklığını saklamakla hiç uğraşmıyordu.

"Tanrım! Cassie şu haline bak. Tanrı aşkına büyü-

kanınen gibisin." Gözlerini devirip bana daha da yaklaştı. Oyle ki karşımda bir heykeltıraş vardı ve bende ise yaramaz bir kildim.

"Taytın güzel." Eliyle beni döndürdü. "Popon güzelmış Cassie, fakat üst tarafa kesinlikle bir şey yapamazsınız." Bir saniye kadar sonra gömleğim parçalar halinde yerde duruyordu.

"O gömleğe bir servet ödedim! Neden yaptın bunu?"

"Çünkü zaten bok gibi görünüyordu hem senin kolay kız olman lazım aptal, asil değil." Üzerimde bedenime fazlasıyla yapışan gece mavisi düz bir atlet vardı. Altımdaki siyah tayt ve bileklerimin hemen üzerinde biten yüksek taban botlarımla gerçekten de iğne görünüyordum. Hani mevsimin ne olduğuna karar verememiş gibiydim, alt tarafım kış üst tarafım yazdı. Kolyem atletimden içeri girmişti. Yavaşça çıkardım ve dışarı bıraktım. Katze son bir kez bana baktı ve aynı anda çalılıklardan çıktık.

Ana kapı el oymasıydı, bunu anlayabiliyordum çünkü avcıların sanat tarihi eğitimi vardı. Sanat tarihî nelerin iblis malı olduğunu anlayabilmemiz için gerekliydi. İblisler işaretlere bayılırlardı, hizmetkârlarına bile işaret bırakırlardı.

İblis işaretleri olan sanat eserlerinin yok edilmesi gerekliydi çünkü bu motifler lanetliydi. Geniş kapı değişik oyma ifadelerle doluydu. En çok da kuru kafa vardı. Çarpık şekilli siyahın ve grinin tonlarında yüzlerce kuru kafa vardı. Kuru kafaları severim, hep sevmiştim fakat bu kapı tüylerimi ürpertmişti. Kapıya iki

metre kala duyduğumuz ışıkla aniden durduk. İblis gün geldiği yöne bakmak için dönecektim fakat dönmeyemedim. Popom avuçlanmıştı.

"Bak sen. Hey James bak buraya kimler gelmiş! Tutuşunu daha da sıkılaştırdı. Yarın kalçamda çürük izleri olacaktı. Sinirlenmemeye çalıştım. Buradan kaçtığımızda Katze'nin o vampir dişlerini yarıncımla gülücüklerle diğer nöbetçiye koşturdu. Katze doğru gelen vampir kızı görünce bir anlık tereddüt etti fakat Katze adama koşup sarıldı. Kalçamı avuçlayan pislik elini çekti ve kolumdan sertçe tutup yüzümü gelmemizi sağladı. Burun delikleri genişledi ve boynumu koklamaya başladı.

"James bu kız iblis gibi kokuyor, seninki ne alemde?" Hâlâ sertçe kolumu tutuyordu. Katze adı muhtemelen James olan adamın kollarında sarhoşmuş gibi kahkahalar atıyordu. Benimde öyleymiş gibi görünmem lazımdı fakat lanet kurtadamin teki kolumu yerinden çıkaracakmış gibi tutarken bu hiç de mümkün değildi. James Katze'i nazikçe kokladı.

"Bu kesinlikle bir iblis ve ikisi de sarhoşlar, cehennem şarabı içmiş olabilirler mi? Hallerine bir baksana. Kim akli başındayken kendini bir kurtadamin kollarına atar?" James kollarındaki Katze'e muzipçe gülümsedi. Katze göz kapaklarını açamıyor gibiydi. Kolumu tutan kurtadam yavaşça bıraktı.

"Hangi kasttansın sen?" James gibi kolay aldanmıyordu. Büyük gri gözleri şüphe doluydu. Tepesindeki saçları kazıtmuş, yerine değişik dövmele yaptırılmış.

"Ben şeyim... Şey." Herhangi bir kasta ait değildik fakat iblisiz gibi rol yapmamız gerekiyordu sadece vampir olduğumuzu sanmaları yeterliydi. Katze'nin vampir kız kokusunu gizleyecek büyüye yola çıkmadan önce öğrenmişti. Kurtadamlar kastlar arasında vampirler kadar güçlüydü. Tehlikeli olmadığımızı düşünmelilerdi.

"Koruşamıyor bile, kesinlikle cehennem şarabı bu." James yarı baygın olan Katze ile yanımıza geldi. Gözlerini açmakta zorlanıyordu gibi yapıp sendeledim. "Ne oldukları umurumda değil. Nöbetteyiz. Öldürülmüş gibisin." Öldürmek mi? Ah biz böyle düşünme-

"Seninki ne kadar güzel kokuyor böyle? Neredeyse insan gibi." Yüzünü büyük bir gülücük kapladı. Tüyleri diken diken eden bir gülücük.

"Pekâlâ sıttık! İnsan değil. Öldürülmüş gibisin." Anlaşılan koca oğlan benden hiç etkilenmemişti. Her şey karşılıklı.

"Öldürmek mi? Bence yatacakları bir yere ihtiyaçları var Bob. Hem bu kadar sevimli iki şeyi neden öldürülmüş ki." Eli hâlâ ona sarılmakta olan Katze'nin sırtından yavaşça kalçasına indi. Katze aniden doğrulup James denen herifin kulağına bir şeyler söyledi. James'in göz bebekleri arzuya parlardı. Muhtemelen herife onu içeri götürmesini söylemişti ve elbette yatacak yer için değil.

"Bob bana beş dakika ver. Şu tatlı hanımın giderilmesi gereken ihtiyaçları var." Bir elini Katze'e dolar-

ken diğer eliyle pantolonunun fermuarını indiriyordu. Bob homurdanarak güldü.

"Adi herif. Her zaman nöbet sırasını indiriyos. eğlence bulur." Bob'ın bana olan bakışları kendine bir ci değil, açtı. Şüpheli olmasını tercih ederdim. Katze ve James oymalı kapıya doğru gözden kaybolduktan Bob yanıma yaklaştı.

"Çok güzel kokuyorsun. İblis olmasaydın seni yavaşça yer bu kokunun tadını çıkarırdım." Eliyle saçlarımdan bir tutam alıp burnuna götürdü. "Eliyle neyse ki iblissin ve seninle yapılacak daha eğlenilebilir şeyler bulabiliriz." Elini pantolonuna indirip tarafındaki şişkinliği tuttu. Kusmamak için kendimi zor tutuyordum. Diğer eli hâlâ boştaydı hançeri saplayamadan beni durdurabilirdi.

"Senin giderilmeyi gereken ihtiyaçların var mı?" Hızlı düşünmeliydim.

"Sanırım evet." Kurtadam sertçe bir kahkaha attı. Boşta kalan eliyle kalçamı yakaladı. Pekâlâ, işte beklediğim fırsat. Yakınlaş seni adi herif. Sol elimle ensesindeki saçları tuttum bu onu daha da heyecanlandırdı sağ elimle de belimdeki minik hançeri çıkardım. Parmağımın arkasına gizledim. Şimdi iki elimle de ensesini tutuyordum. Yerinde duramıyordu, arzudan gözleri parlıyordu. Göğsünden tuhaf hırıltılar yükselirken bir eliyle fermuarını indiriyordu. Aniden hançeri boynuna sapladım. Sanki zaman durmuştu. Bir anlığına gözleri açık öldüğünü düşündüm ama sonra göz bebekleri inanılmaz bir hızla büyüdü ve tüm gövdesi kapladı. Kalçamdaki tutuşu gevşemişti, hemen

öldüğünden kurtuldum ve iri bedenini sertçe ittim. Yere kapaklandığı an tozlar havaya kalktı. Sanki popomda bir çeşit veba varmış gibi delice silkeledim. "Seni adi piç. Seni lanet olası piç!" Yerde yatan hançersiz kurtadamı tekmeledim. Katze gölgelerden çıkip yanıma geldiğinde kurtadamı tekmelemeyi bıraktı ona baktım. Saçları dağılmıştı ama bunun dışında tek çizik almamıştı.

"Onu öldürdün mü?" Kurtadamı öldürüp öldürmediğini merak ediyordum. Öldürdüyse buna mutlu olacaktım çünkü o bir iblisti. Evet anlamında başını salladı. Yanıma gelip yerde yatan kurtadamın karnına güçlü bir tekme geçirdi. Birinin uyanınca bazı yerleri fena ağrıyacaktı. Birkaç dakikamız vardı. Üstümüzü başımızı düzelterip ana kapıya yollandık. Kapının iç kısmında başka nöbetçiler vardı. İki tarafta iki nöbetçi büyük geniş parmaklıkları bölmelerde duruyorlardı. İçlerinden biri tuhaf bir şekilde bir telefona kendini kaptırmıştı ve oynadığı oyunun müzik sesi etrafta yankılanıyordu. Telefonda oyun oynayan bir kurtadam. Sonunda kafayı sıyırmış olmalıydım.

"Neden o bölmelerin arkasındalar?" Nöbetçilerin kafeslerde ne işleri vardı? Katze bilmiyorum anlamında başını salladı. Biraz daha yaklaşınca telefonla oynamayan nöbetçi birden doğrulup havayı kokladı. Aniden durduk. Kıpırdamıyorduk eğer hareket ederssek rüzgâr kokumuzu onlara götürebilirdi.

"Kokuyu aldın mı?" Diğer kurtadam başını telefondan kaldırmadan ortalığı kokladı. "Hayır, her şey normal Eddie. Biraz rahatla olur mu?"

"Sen rahat olabilirsin ama ben acıktım." Eddie damarlı esmer kurtadam burnunu parmaklıkların arasına geçirip deli gibi koklamaya başladı.

"Katze. Sanırım orada olmalarının iyi bir sebebi var." Parmagımıyla çılgın gibi havayı koklayan Eddie'i gösterdim.

"Pekâlâ. Şu ikisini dövüşmeden geçemeyeceğiz. Sessizce halletmeliyiz. Ben büyük olanı alıyorum, telefonlu çocuğu sen al. İşini bitirdikten sonra hançerleri saplayacağız bu sayede yardım çağıramamış olacağız. Unutma birkaç dakikamız var Cassie." Ardından Eddie'nin olduğu tarafa doğru hızla yürüdü.

"Hey bu kokuyu aldın mı? Burada başka bir bölge var, sana diyorum!" Eddie bölmenin içinde hızla etrafı kolaçan ediyordu. Diğer nöbetçi oflayarak telefonunu kapattı. Gözleri gece karanlığı rengiydi. Bakışlarıyla usulca etrafı taradı. Nihayet bana geldiğinde duraksadı. Parmaklıklara yaklaştı. Siyah uzun saçlarını geriye atıp keyifle gülmeye başladı. Tüylerim diken diken olmuştu. Tereddütte biraz daha yaklaştım. Sağ taraftaki homurtuyu duyunca ikimiz de o yöne baktık. Katze hançerini aceleyle nişan alıp büyük Eddie'nin karnına sapladı. Devasa adam kurda dönüşmeden yere yığıldı. Başımı tekrar diğer bölmeye çevirdiğimde kurtadamın yüzünün uzadığını gördüm. Elim karnıcalanıyordu, hançeri kullanmam gerekiyordu eğer biraz daha beklersem. Çok geç olabilirdi. Kurtadam başını önüne eğdi. Koyu saçları kısalıp gürleşmeye başladı. Dizlerinin tuhaf açıda büküldüğünü görünce bir şok dalgası bedenimi sardı. İlk kez bir kurtadamın dönüşümünü görüyordum.

Göz ucuyla Katze'nin bana doğru koştuğunu gördüm. Elimi koparıncasına hançerimi çekip aldı. Kurtadam başını kaldırdı. Siyah gözleri tehlikeli bir parıltıyla parlıyordu. Katze doğru uzuyordu. Katze iki hançeri de havaya gibi öne doğru fırlatmıştı ve çenesi bir köpeğin kahrverengi kürküne, karşımızda tam bir kurt duruyordu. Sarı iki hançeri de fırlattı aynı anda yaratık parmaklıkları kıldığında, karşımızda siyah gözlü iri yarı bir kurt. Katze devirip dışarı fırlamıştı. Hançerlerden biri yaratığa çarpıp düştü diğeri ise Allah'a şükürler olsun ki- kürküne bedeni saptı. Yaratık bir an için öyle kaldı, ağzından kısıp acılı bir uluma duyuldu ve yan bir şekil de yere yığıldı. Katze kurdun yanına gidip çömeldi ve hançeri kürkünden çıkardı. Birini bana fırlattığında derin bir uykuda gibiydim. Elime değen soğuk gümüş hançer gerçekliğe dönmeme yardımcı oldu. Katze başını kaldırıp yukarı baktı. Hâlâ atlatmamız gereken nöbetçiler vardı.

Eğilerek ilerlemeye başladık. Katze uzun boylu bir kızdı. Eğildiğinde bile dikkat çekebilme tehlikesi vardı. Bense bir altmış beş santim boyla orta boylu bir kızdım ve eğilince dikkat çekmeden hareket edebilirdim. Duvarlara vardığımızda Katze dişlerinin arasından hançerini yerleştirdi ve duvara tırmanmaya başladı. Pekâlâ, benim de iyi olduğum birkaç konu vardı. Tırmanmakta çok fena sayılmazdım, hemen peşinden yukarı tırmandım. Dişlerimle hançerin bıçağını sıkıca tutuyordum. Her duvara sürünüşümde ter alımdan gözlerime akıp sulandırıyor. Antrenmanım yokken tırmanmak her zamankinden daha yorucuydu.

Duvarın daha yarısını tırmanabilmişken öyle bir ses çıktı ki kalakaldık.

En aşağı on farklı uluma aynı anda havaya kanyar. O iki salağın yokluğu elbette ki fark edilmmişti. Evi biliyordu. Ben ulumaları dinlerken Katze durmadan ilerlemişti. Sağ elimle alnımı silip tırmanmaya devam ettim.

İlk katta karşımıza iki nöbetçi çıktı. İkisi de bizden henüz haber almış olmalılar ki hızla değişime uğradılar. Bu açıktan faydalanıp hemen yanlarına uğradılar. Bu açıktan faydalanıp hemen yanlarına uğradılar. Bu açıktan faydalanıp hemen yanlarına uğradılar.

"Diğer kattakiler çoktan dönüşmüş bizi bekliyorlardır." Katze bir an olsun sevinmez miydi? Başın hiç görmediğim kadar iblis görmüştüm ve hâlâ yaşıyordum. Lanet olsun takdire ihtiyacım vardı! Oysa vampir hiçbir şey demeden ikinci kata tırmanmaya başladı.

Hançerimi ağzıma sokup peşinden yukarı çıktım. Uzun kaslı bir pençe Katze'i duvardan çekip aldı. Korkuyla pustum. Vampir şu an muhtemelen ikinci katın zemininde yerdeydi ve başında en az iki kurt vardı. Duvarda kalmak daha akıllıca gibiydi. Bedeni mi olabildiğince duvara yapıştırdım.

Katze'nin acı dolu çığlığını duyunca daha fazla duvarda bekleyemeyeceğime karar verdim. Tüm gücümü kullanıp kendimi yukarı çektim. Gördüğüm manzara oldukça sarsıcıydı. Katze'nin sırtından oluk

oluk kan akıyordu ve iki kurtla karşı vahşi bir şekilde hırlıyordu. Kurtlar da en az aşağıdakiler kadar iri yarı ve vahşiydi. Bir tanesi beni görünce hurlayıp koşmaya başladı. Ne yapacağımı bilemez halde geriledim. Benim donmuş gibiydi, hemen kendime gelmeliydin. Katze hayvana hançerini fırlattı. Hançer kurdun göğsünün yanına çarpıp yere düştü, hayvan hâlâ üstüme doğru geliyordu. Göz ucuyla diğer kurdun Katze'ye doğru çullandığını gördüm. Katze'nin hançeri me doğru geliyordu benimkiyse elimdeydi. Derin bir yerde duruyordum benimkiyse elimdeydi. Derin bir yerde duruyordum benimkiyse elimdeydi. Derin bir yerde duruyordum benimkiyse elimdeydi.

Katze'ye hâlâ üzerindeki kurtla savaş veriyordu. Hayvanın siyah tüyleri yapıp yapıp kana bulanmıştı. Vampir kız hayvanın başını iki eliyle tutmuş, boynunu kırmaya çalışıyordu. Kendi kurdumu tekmeleyip nefes nefese yanına vardığımda Katze kurdun cansız bedeninin altında kesik kesik soluyordu. Hayvanı üzerinden çekmek için eğildim. Tanrım! ne kadar da ağırdı. Nihayet hayvanı itip Katze'ye yardımcı olmak için elimi uzattığımda o çoktan kalkmıştı.

"Nasıl bu kadar hızlı hareket edebiliyorsun?"

"Eğer yavaş hareket etseydim ikimiz de ölmüş

olurduk." Doğru. Cesetten bulaşan yoğun yapışkan kanı üstüme sildim ve yukarı baktım. Son kat. Duvarımı tutup öne eğildim. Derin bir nefes alıp Katze'nin peşinden duvara tırmanmaya başladım.

Burada bir tane nöbetçi görmeyi bekliyorduk ama yoktu. Pekâlâ, aslında vardı ama kanlar içinde yata yatışına bakılırsa çoktan ölmüştü. Anlamıyordum, kim bizden başka bir kurtadamı kendi saraylarında öldürebilirdi ki.

"Gelmeniz neden bu kadar uzun sürdü?" Geniş be-rasın sonunda, açık olan odanın girişinde, üzeri kasa-bulanmış beyaz bir gecelikte ufak bir kız çocuğu du-ruyordu. Onu fotoğraftan tanımıştım bu Lnn idi. Katze hemen kızın yanına koşup sıkıca sarıldı. Kız minik ellerini Katze'nin boynuna sardı. İblisler için fazlasıyla duygusal bir andı.

"O kim? Bana yemek mi getirdin?" Minik parmağıyla beni işaret ediyordu. Yemek kelimesini kullanırken gözleri ışıldamıştı.

"Hayır Lnn. O bizim arkadaşımız. Seni kurtarmaya yardım etti." Kız hoşnutsuzlukla mırıldandı be-men sonra bana bakışı beni kabullenir gibiydi. "Teşekkür ederim." Yanıt olarak ona gülümsedim. Şimdi sırada benim görevim vardı.

"Katze benim kralın odasına gitmem lazım." Katze'nin göz bebekleri kocaman oldu. Bunu ona anlatmak zor olacaktı ve vaktimiz de yoktu.

"Aradığım kişiyi orada bulabilirim beki. Üstelik melek oraya gitmemi söyledi."

"Gerçekten meleklerle çalışıyorsun değil mi?" dedi hoşnutsuzca.

"Hayır, meleklerle çalıştığım falan yok. Hem unut-nun mu, bu hançerleri onlar bize verdi." Elimle hançe-rimi havaya kaldırdım. Bir adım geriledi. Of olamaz.

"Katze, ben kimse için çalışmıyorum kendim için yaşıyorum ve çok uzun süre de yaşayamayabilirim. Olüm meleği benim için gelecek, belki bunu geciktirebilir ya da engelleyebilirim. Bunu bilmenin tek yolu denemek. Hayatım için hâlâ bir şans varsa o da orada. Bunu denemem lazım." Alt katlar-dan gelen ulumaların şiddeti her geçen saniye artıyor-du. Yaklaşıyorlardı. Katze kardeşine baktı, ufak kızın yüzü ifadesizdi. Pekâlâ, artık zaman yoktu anlaşıl-an tek başınaydım. Arkamı dönüp odayı geçmeye hazır-landım. Uzun parmaklı zarif bir el beni durdurdu.

"Pekâlâ Cassie. Sana yardım edeceğim. Ama bana sonra her şeyi anlatacaksın." Katze'nin bileğimdeki elinin üstüne elimi koydum. İçim umut dolmuştu, buradan hâlâ sağ çıkabilirdim. "Anlatacağım." Oda-ya adımımı attım.

Küçük Lnn'nin tutulduğu oda bu olmalıydı. Yerle-re saçılmış oyuncaklardan zar zor ilerleyebiliyorduk. Odada zarif beyaz bir masanın üstünde içi kırmızı sı-vıyla dolu bir şişe vardı. Yanında da rengârenk bar-daklar ve çizgi film karakterlerinin olduğu pipetler. Vampir de olsa çocuk, çocuktu işte. Kapıya vardığı-mızda kulağımı kapıya yasladım. Ses gelip gelmedi-gine baktım, aslında bir sürü hırıltı duymayı beкли-yordum ama hiç ses yoktu. Kapıyı açıp geri çekildim. Kimse içeri girmeye filan kalkışmadı. Temkinli bir şe-kilde vücudumun yarısını kapıdan çıkardım. Karan-lık koridorda kimseler yoktu. Koridor sadece sağ ta-

rafa uzanıyordu, solda kulenin pencereleri vardı. Sağ, tarafa doğru ilerledik, koridorun sonuna vardığımızda gittikçe daralan karanlık merdivenlerden indik. En önde ben arkamda Katze ve en arkada da Lnn vardı. Keskin bir kahkaha sesiyle aniden durdum ve dökm kesildim.

"Hadi kızlar çıkın oradan." Zarif bir erkek sesi karanlık koridoru doldurmuştu. Kızlar diye anladım bize hitap etmişti. Katze'ye dönüp baktım ama karanlıkta yüz ifadesinden hiçbir şey anlamamıştım.

"Hadi ama fazla zamanımız yok, yardım etmek istiyorum." Yardım mu etmek istiyordu? Kim bize yardım etmek istesin ki. "Kolla beni." Katze karanlıkta kendimi açık ettim.

"Ah sonunda." Ellerini iki yana açıp keyifle sardı. Onu tanııyordum. Keşif gezimizde gördüğümüz nöbetçilerden biri değildi. Omuzlarına kadar gelen sarı saçları olan karanlık gözlü kurtadam silahsızın dercesine ellerini kaldırıp kendi çevresinde döndü.

"Sanırım bu odaya girecektiniz?"

"Neden bu odaya girmek isteyelim ki?" Katze de karanlıktan çıkıp hemen yanıma gelmişti, elindeki hançerle tetikteydi.

"Çünkü bu oda kralın odası, onu öldürmeye geldiniz mi?"

"Öyle bile olsa, sen de kurtadamsın neden bize yardım edesin ki? Sonuçta o senin kralın." Katze de benim gibi anlamaya çalışıyordu. Sanırım kaçık bir kurda denk gelmiştik.

"Ben de kurtadamım evet. Fakat bu yönetimden memnun olduğumu mu gösterir?" Ellerini göğsünde birleştirdi. Sabırsızca karar vermemizi bekliyordu. Katze ile birbirimize baktık.

"O kaçık."

"Hayır, o bir asi. Kralı öldürmek istiyor."

"İyi de ben kralı öldürmek istemiyorum, yani bilmiyorum." Kralı öldürmek isteyen Aidanhell'di ama Katze Aidan'ı tanııyordu ve kehanetten haberi yoktu.

"Sana söylüyorum Katze, o bir kaçık."

"Hanımlar bir kaçık ya da değilim, sorun şu ki siz bunu tartışırken bu kata birazdan avcılar dolacak." Haklıydı ama züppeydi. Rahatsızca çevresine bakarken bir an durdu. Pişkince sırtıp göz kırptı. Her gördüğüm kurtadam sapık mıydı?

"Zaman yok, dediğini yapalım." Katze temkinli bir şekilde kurtadamın yanına yaklaştı.

"Eğer bize zarar verirsen kurt, hayalarını kesip sana yediririm." Katze bunu yapardı bundan hiç kuşanmazdım ama kurt sadece daha parlak bir şekilde kumuz yoktu ama kurt sadece daha parlak bir şekilde gülünce Katze de yanıt olarak saldırı pozisyonu aldı. Uluma kapının diğer tarafından geliyordu. Sarışın kurtadam bile şimdi daha ciddi görünüyordu. Önden benim gitmem gerekiyordu çünkü odayı deli gibi görmek isteyen bendim. Ürkekçe kapıya dokundum. İki taraflı açılan kapılardandı. Hançerimi dişlerimin arasına alıp kollarımla kapıyı sertçe açtım.

Karşımdaki manzara tüm senaryolar arasında en kabul edilemez olanıydı. Büyük iri ve ihtişamlı bir

kurt dam yerde çırpınıyor, her geçen saniye bedenimden daha fazla kan fışkırıyordu. Hemen yanımda iki yarı bir silüet ellerine bulaşmış kanı yalıyordu. Söğüt bizi görünce başını kaldırdı ve ay ışığı yüzüne yansıdı. Kana bulanmış yakışıklı yüz hatlarını görünce kalbim hop etti. Aidanhell.

Neden bilmiyorum ama ona yaklaşmak için bir adım ileri gittim ve sarışın kurtadam beni kolumdan tuttu. Sanırım bilinmeyen düşmana yaklaşmamın pek güvenli olmadığını düşünüyordu. Tekrar Aidanhell'e baktığımda gözleri kan kırmızısıydı, kaşları çatılmış bir halde kurtadamın kolumdaki parmaklarına basıyordu. Bakışları tekrar bakışlarımla buluştuğunda kaşları daha da çatıldı tekrar kurtadamın eline baktım. Ah Tanrım! Elimi kurttan çektim ama laf anlamaz şey tekrar tuttu.

"Ne yaptığını sanıyorsun geri çekil." Beni bir adım geriye çekti. Onu anlayabiliyordum karşımızda kanlar içinde iblis çocuğu duruyordu, birlik olmalydık geride durmalıydık. Deli gibi titriyordum. Her şey çok ağır gelmişti. Titremem insanüstü bir hal almıştı. Katze saldırı pozisyonuna geçti fakat bir adım gerilemesi gözümde kaçmamıştı, ondan korkuyordum. Deli vampir kız ve asi kurt çocuk bile ondan korkuyordu.

Dişlerim kontrolsüz bir şekilde çarpıyordu, bir çeşit kriz geçiriyordum. Ellerimi ve dişlerimi sabit tutmaya çalıştım fakat olmadı, bedenim söz dinlemiyordu. Kurt iri sıcak elleriyle iki kolumu da sıkıca kavradı. Beni ortamdan biraz daha uzaklaştırdı. Son bir irade

karantısıyla ellerinden kurtulmaya çalıştım, anlamıyordlardı. Aidan ile çok geç olmadan konuşmalıydım. Kurt tekrar kollarımdan yakalayıp beni kendine bastırdı. Aidanhell kurtadamın tekrar kolumu tutması üzerine gözlerini kapatıp başını geriye attı. Sakinleşmeye çalışır gibiydi. Tekrar gözlerini açıp bana baktığında bakışları hayal kırıklığı doluydu. Yavaşça arkasını döndü ve pencereye koştu. Kolumu kurtadamın elinden kurtarıp karmakarışık duygularla sendeleyerek peşinden koştu ama geç kalmıştım Aidanhell kendini pencereden dışarı atmıştı. Hemen arkasından baktığımda başta, aşağı doğru dalışa geçip sonra siyah kanatlarını açıp tekrar yükseldiğini gördüm.

Gecenin karanlığında gözden kayboluyordu. Bana öyle bir bakmıştı ki, o son bakışı uzun süre unutamayacaktım. Pencerenin önünde dizlerimin üzerine yığıldım. Katze yanıma koştu endişeli gözlerle bana bakıyordu. Titrememem daha da artmıştı, yerden kalkmaya çalışırken Katze beni durdurdu, kurt yanıma geldi gömleğini yırtıp iri bir kumaş parçasını elinde yuvarladı. Göğsümde bir ıslaklık hissettiğimde bakışlarımı aşağıya çevirdim ağızdan sular damlıyordu. Daha açık söylemek gerekirse köpükler çıkıyordu. Daha açık söylemek gerekirse köpükler çıkıyordu tekrar yukarı bakmaya çalıştım ama her yer karmaya başladı artık başımı kaldıramıyordum.

Katze çenemi sıkıca kavramış olmalıydı, gözlerim açıldı ama göremiyordum her yer karanlıktı. İçimde her saniye şiddetlenen depremler vardı. Bir sarsıntının daha geldiğini hissederek öğürünce midemdeki asitli sıvı boğazımı yaktı. Ardından dişlerimin arasına

bir kumaş yerleştirdiler. Ağzımdaki metalik tat azaldı. Ken farkındalığım artıyordu. O ana kadar dilimi ağzımın farkında değildim.

İlk kanlı görümle böyle tanışmışım ve gördükten beri uzun süre unutamayacaktım.

BÖLÜM 10,5

"Beni tanıdın mı?" dedi ölümcül derinden bir ses. Cassie avcı gözlerini yavaşça açıp çevresine bakındı. Alabildiğine boğucu bir karanlık dışında hiçbir şey göremeyen gözlerini bir kaç kez kırıp endişe ile kıpırdadı. Onunkilerin aksine karanlıkta görebilen gözleri karşısında açıkta ve savunmasızdı. Ürkekçe ellerini kaldırıp karanlığı dövdü. Şu an için anlayabildiği kadarıyla yarım metre yakınında kimse yoktu. Rahatlayarak terden sıırıslam olan alnını sildi. Nihayet karanlığa alıştığında sesin sahibi olan etkileyici adamı fark edebilmişti.

Karşısındaki adam sivri çenesi ve normalden daha çıkık elmacık kemikleriyle sıra dışı bir görünüme sahipti. Cassie adama daha dikkatli bakınca gölgelerde kalan kırmızı uzun kanatlarını gördü. Korkuyla yutkunup adımlarını olabildiğince geniş tutarak geri geri yürüdü. Adam korkunç kanatlarını oynatınca Cassandra elleriyle gözleri kapadı. Bu varlığa bu kadar yakından bakmak ona tanımlayamayacağı şekilde

günah gibi hissettiriyordu. Ürkütücü adam günahın beden bulmuş haliydi.

Genç avcı artık yolun sonuna geldiğini biliyordu. Yaşam bir yolculuktu ve Cassandra geldiğini biliyordu. rakta inecekti. Adam zarıfçe başını kaldırıp avcının sandra acıyan kalbi ve korkudan uzaklara baktı. Cassie'ye rağmen adamın şu ana kadar düğümlemiş kanleyici erkek olduğunu düşündü. Daha önce çevresine bu kadar güç akıtan bir şey görmemişti. Bunun gibi varlıkların sadece efsanelerde olduğunu düşünürdü. Bakışlarını birazcık kıskarak adama daha dikkatli baktı. Adam uzun sivri parmaklarını saçlarının arasından geçirerek hafifçe gerindi. "Beni tanımadın, arasından sesi hüzne boğulmuştu. Cassie tuhaf bir şekilde kendini suçlu hissetti. Aşına olduğu bir görüntüye bakıgibiymiş ama bu adamı daha önce görseydi bunu bilmez miydi?

"Siz farklısınız. İnanın sizi daha önce görseydim bunu hatırlardım." Avcı yalan söylemiyordu. Ürkemaya çalıştı. İblis kırmızı geniş kanatlarını oynatma avcının bakışları yeniden ona kaydı. Buradan canlı çıkamayacağını biliyordu.

"Katze nerede ya da Aidan?" Kontrollü çıkarmaya zorladığı sesi ona ihanet etmişti. Bu adamda onu rahatsız eden birden fazla şey vardı. Bir şekilde onun iblis olduğuna emindi ama şu ana kadar gördüğü iblisleri düşünürse bu adam bir şekilde iblisten daha fazlasıydı. Hiçbir iblisin inanılmaz kalın ve şekilli

boyunu olmazdı daha doğrusu Cassandra böyle öğrenmişti.

Adam tok derin bir kahkaha attı. "Onlar şu an buradadıgiller. Ayrıca oğluma ilk adıyla hitap ediyorsun, öyle mi?" Zeki varlık bakışlarını avcının üstüne sabitledi. Avcı adamın Aidan'ın babası olduğunu duyunca dehşete kapılıp bir adım daha geriledi. Karşısında büyük iblis vardı. İblislerin iblisi. Çoğu insan ona sadece şeytan der ama tarihte başka isimleri de var. Diablo, Lucifer... Namı diğer ilk şeytan.

Şeytan lacivert gölgeli gözlerini kapatıp başını hafifçe geriye attı. Karnındaki kaslar kasılıp vücudundaki sayısız izi ortaya çıkardı. Bedeninde hiçbir insanın oluşumuna dayanamayacağı kadar yara izi vardı. Şeytan çok mücadele atlatmış, yenilmez bir varlıktı. Cassie yanaklarının ıslandığını o an fark edebilmişti. Şeytan onu çaresiz hissettiriyordu. Elinin tersiyle göz yaşlarını sildi.

"Senden yapmanı isteyeceğim şeyleri anlamamı beklemiyorum," dedi kendinden emin kibirli bir sesle. Cassie o an onun Aidan'ın babası olduğuna emin oldu. Aralarındaki benzerlik su götürmezdi. Aidan da babası gibi bir kibir prensiydi. Şeytan günahkâr gözlerini Cassie'e daktı. "Şimdi oraya otur ve sevdiğinin hayatı buna bağlıymış gibi dinle beni."

BÖLÜM 11

Katze'nin ve adını bilmediğimiz kurtadının sayısız seslenmeleriyle yavaş yavaş gerçekliğe döndüm. Az önce öğrendiklerimin ne işime yarayacağını bilmiyordum. Draza'nın sürgün edilmesini görmüştüm, neden sürgün edildiğini öğrenmiştim ayrıca şeytan bana ayın bir aylık döngüsünden bahsetmiş hatta tam olarak şöyle demişti: "Dolunayda başladı, Dolunayda sonlanacak." İyi de ben bundan ne çıkarabilirdim ki ayrıca görü bana neden gelmişti? Bilgi güç demekti belki ama hangi bilgi bu kadar zor yollardan edinilebilirdi ki? Az önce az daha ölüyordum!

Konuştuğumuz her şey bu kadar belirsiz değildi tabii ki. Şeytan benimle karanlık bir anlaşma yapmıştı. Daha doğrusu ben bu anlaşmayı yapmaya zorlanmıştım. Tüm konuşma boyunca çenemi kapalı tutup iblisin tüm söylediklerini onaylamıştım. Bazen tüm bu coşkuma rağmen tam bir ödlele olabiliyorum. Ama karşısında şeytan varken kim çok cesur olabilir ki?

Gözlerimi yavaşça açarken zihnim Aidan'a kayıyor-
da.

Aidan... Beni gerçekten de kıskanmış mıydı? O il-
kel şey beni kıskanmış mıydı? Dünyadaki en muhte-
şem erkekle az önce aynı odadaydım ve o ona ihanet
etdiğimi düşünüyordu. İnatçı bir iblisin düşünceleri
de kolay kolay değişmezdi hani. Düşünecek o kadar
çok şey, alınması gereken o kadar çok karar var ki. El-
lerimle yüzümü örttüm, çevremde olan biten her şeye
rağmen karanlığın hâlâ benim için yatıştırıcı olduğu-
nu düşündüm. Eskiden olsa gözlerimi kapatıp uzun
bir uykuya dalmak isterdim ama az önceki tuhaf görü
tecrübemden sonra artık uyurken de güvende olma-
yacağımı biliyordum.

"İyi misin?" Katze'nin meraklı sesi bir kez daha
düşüncelerimi böldü. Ellerimi istemeyerek yüzüm-
den çektim. Kurdun yanında hafifçe üzerime eğilmiş,
şaşkınca bana bakıyordu. Başımı çevirip Lnn'e bak-
tım, ölen kralın yanında cesedi inceliyordu. Kurt an-
laşılmaz gözlerle bir süre daha bana bakıp ardından
hızlı adımlarla kapıya yürüdü
"İyiyim." Bu bir yalandı ki Katze de bunu biliyor-
du.

"Az önce bir görü geldi değil mi? Sen onlardan mı-
sın Cassie?" Katze bir eliyle terli saçlarımı alnımdan
geriye itti, diğer eliyle sırtımı tutup beni oturur pozis-
yona getirdi.

"Bir yıkım getiren olsa, insan gibi kokmaz. Bu kız-
da zerre kadar büyü yok. Siz vampirler gerçekten ap-
talsınız. Kızın kanının kokusunu almıyor musun? Su

katılmamış insan tohumu gibi kokuyor." Kurt abartılı hareketlerle tekrar yanımıza geldi. Parmagını kaldırıp kibirli bir ifadeyle "Sen, insan eğer dişlerinin arasına gömleğimi koymasaydım az önce dilini ısıarak ko-
parmıştın," dedi.

"Teşekkürler," dedim çatlak bir sesle. Kurt muhtemelen haklıydı, ağzımda hâlâ metalik kan tadı vardı. Onlara fena halde borçluydum.

"O iblis çocuğunu nereden tanıyordun?" Neden bize yardım ettiği belli olmayan kurdun gözleri meseveceğim anlamına gelmiyordu. Şimdiden ondan bıkmıştım bir an önce onu burada bırakıp gitmek istiyordum.

"O ve ben bir iş üzerinde çalışıyorduk fakat ızmm yürümedi diyebiliriz," daha fazla konuşmak istemedim. Katze bunu hissetmiş olacak ki hiç üstelemedi. Kurt gözlerini şüpheli bir tavırla daha da kısarak yüzüme uzun uzun baktı. Bu kurdun her geçen saniye daha az sevmeye başlıyordum. Gözlerimi devirmeye çalıştığımda başıma inanılmaz bir ağrı girdi, iki elimle kulaklarımı tutup öne eğildim. Lanet sesler kesilmek bilmiyordu sanki. Belki de şeytanla görüşmek, bana geri dönülemez bir hasar vermişti.

Zamanımız hiç olmadığı kadar kısıtlıydı. Krallın cesedi yerdeydi ve biz de üzerimizdeki kanlarla potansiyel katillerdik tabii bir de buna aşağıdaki kızgın kurtadam topluluğunu -Katze sağ olsun- birkaç tane de ölü kurtadamı eklersek pek de turiste benzemiyorduk hani.

"Ne kadardır yatıyorum?" dedim başımı kaldırmadan.

"Bir dakika kadar." Katze gözlerini kıstı. "Neden sana daha mı uzun gibi geldi?" Cevap vermek için ağzımı açıyordum ki kurt beni susturdu.

"Hâlâ bir görü gördüğünü düşünüyorsun ama o onlardan değil, görüler insanlara gelmez." Aslında evet bir görü görmüştüm. Bunu onlara söyleyecektim ama artık bundan o kadar da emin değildim. Onlar derken pek de arkadaşça söylemiyordu kurt bunu. Katze'nin şüpheli bakışları eşliğinde ayağa kalktım. Bir dakikayı zaten kaybetmiştim kaybedecek bir başka dakikam daha yoktu.

"Burada işimiz kalmadı, gitmemiz gerek." Cesedin üzerinden dikkatlice atlayıp kapıya doğru sallanarak ilerledim.

"Dur bir dakika Cassie. Planımız yok." Katze bana durmamı söylüyordu ama sesi, şu lanet yerden defolup gidelim diyordu. Plan kurucumuz bendim ve bir planımız yoktu, başımız gerçekten beladaydı.

Len Katze'nin elinden tutup cesedin üzerinden atladı, iki kardeş insana benzemeyen akıcı hareketlerle hızla yanıma geldiler. Sarışın kurtadam kapının dışındayken dikilmiş sabırsızca ayağını yere vuruyor, bize pek de kaçamak olmayan bakışlar atıyordu. Lanet olası bir davet bekliyor gibiydi.

"Pekâlâ, eğer gelmek istersen..." dedim isteksiz bir mırıltıyla.

"Ah evet, bende sormanızı bekliyordum. Doğu kapısından çıkacağız, beni takip edin." Biz kapıdan

çıkmasını beklerken hızla odaya girip cesedin yanına gitti. Krala doğru başını eğip bir saniyelğine camdan kanlar içindeki adama baktı, kaşları hafifçe çatıldı. Tekrar başını kaldırdığında gözlerinde iki damla yaş görmüştüm daha dikkatli baktığımda yaş falan anlamadığını anladım, bana öyle gelmiş olmalıydı. Bize doğru hızlı adımlarla gelirken ben kaçık kurdun ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordum. Katze kurdun bu kibirli ve oyunbaz haline gözlerini deviriyordu, ben ise çıkış yolunu gösterdiği sürece ona saygı duyacaktım.

Doğu kanadına gelmemiz sandığımızdan daha kolay olmuştu. Bu kanatta sadece yataklar ve yemekhaneye vardı. Günün bu saatinde iki aktiviteyi de yapmak için hiçbir kurt buraya uğramamıştı. Asıl zor olanlar ise alarmlardı. Her koridora girişimizde alarmı duyardık, biz geçtikten hemen sonra arkamıza inen ağır demir kapılar, yabancıların buralarda pek hoş karşılanmadığının kanıtıydı. Biraz yavaş olursak o demir kapılardan biri üzerimize düşebilirdi. Bu sayede hayatımızın belki de son dakikalarını ölümcül bir labirentte geçiriyorduk. Sırtıma teğet geçen duvarları üçten sonra saymayı bırakmıştım. Tek yaptığım arkama bakmadan koşmak ve atkuyruğumu da başımın yanına tutmaktı. İlerdeki koridordan sağa döndük. Yol bittiğinde kurtadam hemen önümüzde duran daha önce fark etmediğim ufak kapıya üç kez vurdu. Sabırsızca çevreme bakındım. Tepemize nereden duvar yağacağını bilemez haldeydik. Elim belimdeki kanlı hançere gitti. Ona güvenmiyordum, en iyi şansımız olsa bile ona yinede güvenmiyordum. Kapının hemen

dişindeki nöbetçiye yerimizi bildirecek olabilirdi. İşin
sana bırakamazdım, hızla arkasına geçip hançerimi
hafifçe bastırdım. Tenini kesmeyecek şekilde hançeri
de bir tehditti. Başını yan çevirip elime bakmaya ça-
lıştı, ciddi misin dercesine gözlerini devirdi. "Sert
kızlardansın, öyle mi?" dedi keyifli karanlık bir ses
tonuyla. Silkinip hançerin ucunu biraz daha batırdım
normalde bu kadar pislik değilimdir yani önüme ge-
lene bıçak batırmam ama bu saçma şakasından hiç mi
hiç hoşlanmadım. Kurt bir küfür savurup yüzünü ek-
şitince hançeri tutan parmaklarımı gevşettim, bayılır-
sa bir işimize yaramazdı.

Kapı ağır gıcırtılar çıkararak açılmaya başladı. Kurt
hariç hepimiz tetikteydik. Ağır ağır inen demir kapı-
nın ardından güleç genç bir çocuk çıktı. Bizim kurt
kadar büyük değildi ama sergilediği tavırlar tıpa tıp
aynıydı. Kraliyet ailesindenmiş gibi yaldızlı beyaz
bir gömlek ve altına parlak beyaz bir pantolon giy-
mişti. İri gri gözlerini yavaşça üzerimizde gezdirdi ve
eliyle abisinininki gibi dalgalı olan saçlarını karıştırdı.
Birbirlerine sarılınca bir adım gerilemek zorunda kal-
dım kimseye durduk yere hançeri saplamak istemi-
yordum, hele tam da kurtarılırken. Yaşça daha genç
olan bizim kurdun kulağına bir şeyler deyip keskin
bakışlarını üzerime dikti. Bir süre inceledikten sonra
kaşlarını çatıp abisine öfkeyle baktı. İkisi son bir kez
tokalaştılar. Çocuk etrafa kaçamak bakışlar atarak
gözden kayboldu.

"Az önce hayatınızı kurtardım, sizi buradan çıka-
nyorum eğer biraz canınıza değer veriyorsanız beni

takep edip hızla buradan uzaklaşırsınız." Hızlı adımlarla karanlığa daldı. Hemen peşinden gidiyorduk. Lnn'nin bize yetişmesinin zor olacağını düşünmüştüm oysa küçük vampir kız benden bile hızlı gidiyordu, aramızda kurda en fazla yaklaşabilen o oldu. Kurt kapıyla aramıza yeterli mesafeyi koymuş olduğumuzu düşünmüştü ki aniden durup bize döndü. Onun bu ani hareketiyle bizler de yürümeyi bıraktık.

"Şimdi ne yapıyoruz?" Sözlerinden heyecan damıliyordu.

"Biz mi? Ben gidiyorum, sizin ne yapacağınız sizi ilgilendirir. Katze sen kardeşini buldun artık evinize dönün ve sende kurt ne yapmak istersen onu yap."

"Ev mi? O lanet yere ev mi diyorsun. Evim falan yok benim, ben ve Lnn artık orada yaşayamayız."

"Ben de oraya geri dönemem." Kurdun sesindeki heyecanın yerini öfke almıştı. Tabii ki oraya dönemezdi çünkü az önce gayet bariz bir şekilde halkın ihanet etmişti. "Büyülü hançerlerinizle çıkıp ortalağı birbirinize kattığınızda daha zeki bir ekip olduğunuzuz düşünmüştüm," dedi hiddetle.

"Nesin sen beş yaşında bir çocuk mu? Eğlenceli ekip falan yok, Katze'nin kız kardeşini kurtardık ve görev tamamlandı." Bıkkınlıkla ellerimi başıma götürdüm, ağrılar dayanılmaz bir hal almıştı.

"Peki Marcus ne olacak?" Kurdun soruları lanet baş ağrımı arttırıyordu.

"Marcus da kim?"

"Benim. Sizin kıcınızı kurtaran kurtadamım ben!" Kollarını göğsünde birleştirmiş kibirli bir ifadeyle bize

bakıyordu. Haklıydı hayatımızı kurtarmıştı ve Katze de haklıydı artık vampir hanedanlığına dönemezdi. Yine de bunları şu an düşünemezdim başım ve kalbim ağrıyordu. Kalbim Aidan'ın bakışları ile ezilmişti başım ise, bilemiyorum her şey çok fazla gelmiş olmalıydı. Döndüm ve yeni arkadaşlarıma baktım hepsi de ağzından çıkacak olan kelimeyi bekliyordu. Beni teke tek her türlü dövüšte yenerlerdi ama yine de tuhaf bir şekilde bu gülünç ekibin lideri bendim.

"Bir şeyler yemem lazım. Sende normal yemekler yiyorsun değil mi?" dedim Marcus'a bakarak. Aceleyle başını salladı. Katze ve kardeşinin tek eksikleri kan iken biz su ve yemeğe ihtiyaç duyuyorduk. "Kuş avlayabilirim, siz gidin ben sizi bulurum." Elbette ki bizi bulurdu, kurtların koku algıları korkutucu şekilde gelişmişti.

Marcus yarım saat içinde elinde sayısız ölü kuşla geri döndü. Ben kıymetli çakmağımın ateşi yakarken o tüylerini yormaya başladı. Katze ve Lnn bizden uzakta bir ağacın altında oturuyor, zaman zaman bize bakıyorlardı. Tüm suyumu tüketip yemeğimi yedikten sonra ekibe döndüm "Biraz dinlenelim olur mu?" Belimin etrafına sardığım Katze'nin karanlık saraya girmeden önce yırttığı gömleğimi çıkardım ve yere serdim. Başımı üstüne koyduğumda ekiptekilerin de benzer şeyler yaptığını gördüm. Bir görüş gelmişti ve bu görüş en çok da Aidan'ın lanet abisiyle ilgiliydi.

Marcus nöbeti ben tutarım gibilerinden bir şeyler söy-
lüyordu ne söylediğini tam anlayamıyordum çünkü
uyku çoktan beni esir almıştı.

Uyuyamıyordum. Gözlerimi ne zaman kapasam
Cassie'i öldürdüğümü görüyordum. Rüya ve hayal
arası bu görüler tuhaf biçimde beni dinç tutuyordu.
Onu gerçekten de öldürmek istiyordum. En sonunda
uykudan vazgeçip sırt üstü uzandım. Bir süre yukarı-
lara baktım. Karanlık gökyüzünde irili ufaklı birçok
figür vardı bazılarının ne anlama geldiğini biliyor-
dum fakat bu uçsuz bucaksız yerde her şeyi bilemem.
Tek bildiğim yıldızlar bile benim kadar yalnız değil-
mi görüyordum. Ahmak avcı kız rüyalarda bile rahat
vermiyordu.

Gözlerimi istemeyerek tekrar açtım, burada boş
boş uzanıp Cassie'i öldürdüğüm fanteziler kurmak
boşa giden zamandı. Uzandığım yerden kalkıp çan-
tamı aldım. Bir sonraki durağım cadılardı. Bu biraz
diğerlerinden farklı olacaktı çünkü cadıların bir kralı
yoktu onlar anaerki bir topluluktu. Kraliçelerini öl-
dürmem gerekiyordu ki bunu seve seve yapacaktım.

Babamın isteğiyle kardeşimi Kara Elf'e dönüştüren
büyüyü kraliçe Meredith yapmıştı. O gün de canımı
almak istemiştim bugün de istiyordum, hem artık in-
tikamum daha yüce bir amaca hizmet edecekti. Cade-
nın ölümü krallığım için sağlam bir basamak olacaktı.

Ellerimdeki sızlayan uzun yara izlerine baktım, kurt kral ölmeden önce bana oldukça zarar verdi. Kendini hızlı iyileştirebilmem için cehenneme daha yakın olmalıydım, bu yüzden evime dönmem gerekmişti. Bu da bana birkaç günlük kayıp demekti. Evimde oldukça hoş karşılanmışım. İblisçeler orada kaldığım günler boyunca çevremde gezinip bana taktikler vermişlerdi. Yemek yerken, uyurken bir an olsun bırakmadılar bile. Nehirde yıkanırken bile yaşlı iblisçe bana politik tavsiyeler veriyordu. Genç olan dövüş üzerine antrenman yapmama yardımcı olurken diğerleri savaş stratejisini öğretiyorlardı. Onlara buna ihtiyacım olmadığını, kehanetteki gibi savaşı başlandıktan bitireceğimi söyledim lakin böyle dediğim zamanlarda birbirlerine sessizce bakış atıp kaldıkları yerden devam ediyorlardı. Giderken üç iblisçemin birer birer sırt çantası almam konusunda yoğun ısrarla da dayanamamışım. Sırt çantası beni yavaşlatırdı ama aslında gerekliydi de. Hanedanlıklara giderken araf ormanından geçmem gerekiyordu ki bu orman gökyüzüne yakın bir noktadaydı. Güçlerim minimum seviyedeysen her türlü takviyeye ihtiyacım olabilirdi. Sadece hanedanlıklara inmem gerektiğinde sırt çantamı ormana bırakıyordum. Ayrıca hayatımda ilk kez kot pantolon ve tişört giydim ki bir yanım bunu Cassie için yaptığımı söylüyordu. Şapşal avcının canı cehenneme! Sırf kendim istediğim için giydim bu kumaş parçalarını.

Cadıların ini Periotrus tarafsız-ormana en yakın olan hanedanlıktı. Cadılar kurnaz yaratıklardı, bir ib-

lis buraya geldiğinde güçleri azalmış olurdu çünkü burası gökyüzüne yakın ve eve uzaktı. Adı sürüklen Ormanın içinde daireler çizdiğimi fark etmem çok uzun sürmedi. Bu zaten beklediğim bir şeydi. Eğer yolumu kaybetmeye başlamışsam şu an bulunduğum orman tarafsız orman değildi. Periotrus'un içindeydim.

İnlerini bulabilmem için çok akıllı olmalıydım ama şu an akıllımı kullanabilir miydim bilmiyordum. Ne zaman akıllıca düşünmek için yoğunlaşsam ya Cassie'yi öldürdüğümü görüyordum ya da onunla seviştiğimi. İlkiyle baş etmek daha kolaydı ama ikinci düşünceyle başım beladaydı. O kızı ilk gördüğüm gün ölüm meleğine vermeliydim, kehanetlerin canı cehenneme. Buradayım ve tek başınayım, kehanetlerdeki gibi yanımda bir avcı kızla cehennemi kurtardığım falan yok. Zaten iblis avcısı bir kız neden cehennemi kurtarsın ki. Kehanetler ve anlamsızlıkları. . .

"Burada istenmiyorsun." Hişirtili kalın bir ses ormanda yankılandı. Cadılar burada olduğumu biliyorlardı ve tabi ki beni burada istemiyorlardı. Çevreme bakındım fakat herhangi bir cadı ya da hizmetkâr göremedim.

"Git iblis, yoksa pişman olursun." Arkamdaki hişirtili hızlıca dönmeme sebep oldu Yıllanmış bir meşe ağacı karşımdaydı, hiç kıpırdamıyordu evet ağaçlar kıpırdamaz ama Periotrustakiler mutlaka konuşuyordur. Sesin ondan geldiğini biliyordum. Belimdeki hançeri çıkardım, bir daha konuşursa bunu gövdesine saplayacaktım. Eğilip tetikte beklemeye başladım.

Canlayan uyuz bir kahkaha dikkatimi dağıttı. Durumumu değiştirdim. Lanet olası gıcık bir sestir ve nere-
den geldiği de belli değildi.

"Ağaçlar konuşamaz Aidanhell, bu sadece kitap-
larda olur." Tekrar bir kahkaha duyuldu. Bu sesi tanı-
yordum ve lanet olası kahkahayı defalarca duymuş-
tum, en son bu sesi duyduğumda kardeşim Kara Elf'e
dönüşmüştü.

"Ah sevgili Meredith, bizzat beni karşılayan ne
boş!" Saldırı pozisyonumu bırakıp hançeri belime
yerleştirdim. Onu öldürecektim ama şimdi değil, he-
yerleşmez. Hançeri belime koyduğum an havada ılık
bir rüzgâr esti, Meredith melekler gibi dramatik giriş-
leri hep severdi. Tanrının meleklerini kışkandığı bir
şey değildi. Onların yapabildiklerini yapmak istiyor-
du en çok da Tanrıyı koşulsuz sevmek istiyordu fakat
içindeki bu sevgi açlığı Tanrıya değil de kendine yö-
nelikti. Meredith cadıların kadını, kimseyi sevemezdi.

Karşımda beliren silüeti yavaş yavaş somutlaşma-
ya başladı. Uzun turuncu saçları görünce tanıdık bir
hisse kapıldım, bu kızdan nefret ediyordum. Oyun-
baz sürtük. Üzerinde parlak gri bir elbise vardı. Me-
redith bedenini göstermekten büyük zevk alırdı. Gri
elbisesi transparandı ve iri göğüslerini cömertçe göz-
ler önüne seriyordu. Kuvvetli burnu, kıvrımlı çene
yapısıyla alışılmadık bir dişiydi. Çoğu erkek onu di-
ğerlerinden farklı olduğu için arzulardı birçok erkek
de büyük göğüs hastasıydı ama aslında Meredith'in
esas arzulama sebebi güçlü olmasıydı. Erkekler güç-
lü kadınlara sahip olmak istiyordu anlaşılan ama ben

Meredith'i arzulamayacak kadar yakından tanıyor-
dum. Ona olan nefretim çıplak elle tutulacak kadar
somuttu. Meredith de bunu biliyordu yine de yama-
ma gelmeyi tercih etmişti. Sürtük şu an bambaşka bir
oyun oynuyordu ama artık benim de bildiğim bir ka-
yeni numara vardı.

Nihayet tüm ihtişamıyla karşımda dikiliyordun.
Draza çok ama çok büyük bir hata yapmıştı ve ben-
onu bu hatadan korumam gerekirken ortalıkta yok-
tum. Onun gözlerini açıp bundan koruyamamıştım.
Karşımdaki kibirli cadı gözlerini kısarak bana baka-
ve zorla da olsa abimi aklımdan çıkardım.

Kıvrak bir yılan gibi yanıma gelip uzun siyaha bo-
yalı tırnaklarını yavaşça çeneme sürttü. Aslında ayrı-
anda göğüslerini de göğüslerime sürüyordu benim-
se tek düşünebildiğim göğüslerinden yılanbaşı çıkıp
çıkmayacağıydı. Meredith bin yaşından daha yaşlıydı
hâlâ bir insan bedenini zapt edebiliyorsa bunu türlü-
tür türlü büyüyle yapıyor olmalıydı. Muhafaza edebil-
mek için yoğun karanlık büyüler yaptığı bu iri gö-
ğüslerin içi muhtemelen cehennem katranı doluydu,
zaten göğsüme sürerken içinin sallandığını hisset-
miştim. Nefesi de çürümüş et mi kokuyordu yoksa?
Bin yaşından büyükse geçekten de çürümüş olmalıydı.
Tiksintiyle yüzümü buruşturmamak için kendimi
sıkıyordum her zamanki rahat Aidan olmak istiyor-
dum.

"Benden hâlâ tiksiniyorsun." Ondan tiksindiğimi
biliyordu. İşin ilginç tarafı buna bozulmuyordu. Ger-
çekten de yüzüzdü, benden bile çok daha fazla. Bir

adım geriledi ve nihayet rahat nefes alabildim. Biraz daha bana sürtünseydi bir daha asla kadınlara yaklaşıpamazdım. Cassie'e yaklaşabilir miydim? Ah evet ona kesinlikle yaklaşacaktım hatta bunu buradan çıkınca hemen yapacaktım. Onu güzelce cezalandıracaktım. Cassie'i düşündüğümde bedenimde oluşan tepkiyi beniz kontrol edemiyordum, belimin aşağı taraflarında bir hareketlenme olmuştu ki Meredith'in bunu görmesine gerek yoktu. O zaten arzusun kokusunu alabiliyordu.

"Ah belki de düşündüğüm kadar tiksiniyorsundur." Gözleri neşeyle ışıldadı. Ona arzu beslediğimi sanmıştı oysa ben bambaşka bir dişi düşünüyordum. Her neyse ahmağı bununla oyalayabilirdim. En seksi gülücüğümü yüzüme kondurdum, ayartılması gereken pis bir cadı vardı.

"Sana söyledim, ona güvenemeyiz." Milyonuncu defa belki de fikrini değiştirir diye Katze'ye yavru köpek bakışıyla bakıyordum ama inatçı vampirin düşüncelerinin değişeceği yoktu.

"Bunu bilmek onun hakkı." Katze'nin ses tonunda minicik bir endişe kırıntısı mı görmüştüm? Lnn'e baktım yeterince uzakta elinde iki tane keskin camla bir şeyler yapıyordu. Ablasının rahat tavırlarından anladığım kadarıyla bu vampir kızların olağan oyunlarından biri olmalıydı omuz silkip Katze'ye döndüm.

"Ne zamandan beri ona Marcus diyorsun ve ona güveniyorsun üstelik onun için endişeleniyorsun?"

Sorum karşısında şaşkınlıktan dili tutulmuş gibiydi.
Bakışlarını kaçırdı.
Ah lanet olsun! Sadece bir gece uyudum! Ne kaç-
dım ne oldu?"

"Şşt! Sessiz ol Cas." Kaçamak bakışlarla çevreni-
bakındı. Bu iş gitgide kötüleşiyordu.
"Dün çok dövuştük, biliyorsun." Ellerini kucakları-
da birleştirip parmaklarıyla oynamaya başladı. Bu ol-
dukça tuhaftı. Katze dün bir dolu kurt öldürmüştü ve
şu an hiç olmadığı kadar endişeliydi aslında utanıyor
da olabiliirdi. Ama vampir bir kız neyden utanırdı ki?

"Çok güçsüzdüm. Çok fazla enerji harcadım, benim
nasıl beslenmen gerekiyorsa benim de beslenmem
gerekıyor." Bakışları hâlâ kucagındaydı. Anlamıyor-
dum Katze bir kaç tane cehennem tavşanı hakladığına
bunun Marcusla ne ilgisi vardı. Aman Tanrım!

"Marcustan beslendin!" Şaşkınlıktan sesime hâkim
olamamıştım.

"Sessiz ol. Lnn'nin bilmemesi lazım." İkimiz dönüp
birkaç saniye Lnn'e baktık. Hâlâ kucagındaki camlar-
la oynuyordu. Nihayet bana döndüğünde gözlerinde-
ki utancın yerini heyecan almıştı. Vampir kız benimle
erkek arkadaş durumlarını konuşmak istiyordu. Ar-
tik resmen arkadaş olmuştuk.

"Pekâlâ, anlat bana ama her şeyi." Her şey kelime-
sinin altını çizmiştim. Gözleri ışıldadı, anlaşılan zaten
bana her şeyi uzun uzun anlatacaktı.

"Sen uyuduktan sonra. Lnn'i uyuttum daha son-
ra Marcus doğru düzgün nöbet tutabiliyor mu diye
kontrol etmeye gittim," dedi birden anlattığı yeri bı-
rakıp gözlerime daha dikkatli bakarak."Gerçekten,

sadece kontrol için gittim. Ağacın altında üstü çıplak bir şekilde oturuyordu. Gömleğini yırtıp senin ağzına koymuştu hani dilini koparıp ölme diye." Dilini çıkarıp koparma işareti yapmıştı ki buna gerek yoktu, zaten çok net hatırladığım bir şeydi. Dilim hâlâ sızıyordu. "Her neyse, yanına gittiğimde gülümsedi. Kaygısız hali sinirlerimi tuhaf biçimde yatıştırdı hani nasıl denir Cas, beni daha katlanılabilir kıldı."

"Dur bir dakika, böyle bir kelime yok. Bunu sen uydurdun."

"Önemli olan bu değil, sen beni dinliyor musun?" Kızgın bakışları beni yere mıhladı. Elimle ağzım kilitli işareti yaptım o bitirene kadar sözünü kesmeyecektim. Tekrar çevresine bakındı, Marcus ortalarda yoktu.

"Beni sakinleştirdi. Yanına oturdum ve o zaman ne kadar acıktığımı fark ettim. Yan yana sessizce otururken dayanamayıp elimi çıplak göğsüne götürdüm. Sıcaktı. Milyonlarca damar kan pompalıyordu. Çok güçsüzdüm, kan kaybetmiş tüm gün savaşmış ve hiç beslenmemiştim. Göğsüne hipnoz olmuş gibi bakıyordum. Eliyle nazikçe çenemi tutup gözlerime baktı ve dedi ki *Benden beslenebilirsin.*" Katze birkaç saniyeliğine gözlerine kapadı. Hâlâ anılarının etkisindeydi. Yediği muhteşem bir yemeği mi hatırlamaya çalışıyordu yoksa bir erkekle geçirdiği özel anlarını mı, ayırt edemiyordum. Gözlerini tekrar açtığında göz bebekleri küçülmüştü.

"Göğsüne dişlerimi geçirdim. Kanı çok farklıydı Cas." Gözlerini kapattı arkadaşım yeniden anılara gömülmüştü.

"Kan ne kadar farklı olabilir ki?" dedim bir yandan da içine böcek kaçmış olma ihtimaline karşı botlarımı ters çevirip sallıyordum.

"Kan metalik tadı olan lezzetli besleyici bir besin kaynağı, yani en azından insan kanları böyle. Hayvan kanları ise besleyici fakat lezzetli değil. Hayvan can's'un tadı çok farklıydı. Beni sarhoş etti." Utançla başını eğdi. Gözlerine bir kez daha inanamıyordum. Vampir kız utanıyordu, çılgın dünyamızın çivisi çıkmıştı.

"Sarhoş gibiydim. Dişlerim yumuşak etine gömüldüğü an kanı ağzıma doldu. Kanı dilime değer değmez sıçradım sanki dilimi yakmış gibiydi ama ardından öyle tatlı bir haz geldi ki her şeyi boş verdim. Kan damarında duramıyor dudaklarıma akmak istiyor gibiydi. Zevkten ölüyordum, bedenim kavruluyordu. Cas bu harika bir tecrübeydi!"

"Bana yaptığın seksi anlatıyormuşsun gibi hissediyorum ve bu oldukça rahatsız edici," dedim fakat o umursamadı. Heyecandan deliye dönmüştü.

"Dişlerimi güçlükle göğsünden kaldırdığımda, gözlerinin sarıya döndüğünü burnunun ve çenesinin öne doğru uzadığını fark ettim. Hırliyordu. Gözlerimin sabit kalması için büyük bir çaba sarf ederek yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar başımı kaldırdım. Tahrik olmuştu! Tüm bedeni nefes nefeseydi o da benim kadar bu şeyden hoşlanmıştı. İhtiyacım olan kanı almıştım ama bedenim daha fazlasını istiyordu. Dönüşüm geçirmek üzere gibiydi ama ben rüyadaydım Cas. Hani evet o bir düşman ve karşımda en ürkünç haline dönüşmek üzereydi ama elinde değil gibiydi

senki ondan beslenmem bir şeyleri tetiklemişti. İkinci defa bedenine eğildim ve sivri dişlerimi boynuna geçirdim. Kükredti! Elini belimde hissettiğimde gerçekten kopmak üzereydim Cas ama birden durdu ve beni güclükle de olsa uzaklaştırdı. Arzudan parlayan gözleri gözlerimdeydi sorunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordum ama o an için fazlasıyla uyarılmışım sorunlarla değil ihtiyaçlarla ilgileniyordum. Tekrar ısırarak için umutsuzca ona atıldığımda *Sen sarhoşsun* dedi ve beni orada öylece bırakıp gitti. O gittikten ancak birkaç dakika sonra uyuyabildim."

Pekâlâ, tüm ön yargıların canı cehenneme. "Aman Tanrım bu nasıl mümkün olur bilmiyorum ama çok romantik." Ayakkabılarımı çoktan bağlamış bağdaş kurup oturmıştım.

"Nasıl romantik?" dedi şaşırırçasına. Romantik kelimesini ilk kez duymuş gibi bir hali vardı. "Katze bana sakın fark etmediğini söyleme. Marcus istese sen sarhoşken senden faydalanabilirdi ama bunu yapmadı bu onu düşünceli biri yapar. Ve bu romantik oluyor."

"Saçmalama. Üstünde bu kadar düşündüğünü sanmıyorum belki de bedeninin üzerine eğilmiş karnı emerken çok itici görünmüşümdür ve bu yüzden kaçmıştır. O bir kurtadam ve ben bir vampirim nasıl yürüyecekti ki zaten?" Son soruyu kendine sorarcasına söylemişti.

"Ne nasıl yürüyecekti? İlişkiden mi bahsediyorsun? Burada bir tuhaflık var Katze aranızda sadece birkaç saniye bir şeyler olmuş biriyle ne ilişkisinden bahsediyorsun?" Sözlerim biraz ağır olabilirdi ama

arkadaşımın silkelenmeye ihtiyacı vardı. Huzursuzca oturduğu yerde kıpırdadı.

"Bilmiyorum. Tek bildiğim kanını bir daha içmek istediğim." Gözlerimi devirdim. Tanrı aşkına oburluşun sırası mıydı şimdi?

"Neden kanını içtiğinde sarhoş oldun?"

"Bilmiyorum. Bu çok tuhaftı. Ben bambaşka hissettirdim. Bunu tanımlayabileceğim kelime dağarcığıma sahip olduğumu sanmıyorum. Aslında diğer kaseler bize yasak." Son cümle dudaklarından bir fısıltı halinde çıkmıştı.

"Diğer iblislerden neden beslenmiyorsunuz?"

"Çünkü bu yasak. Barış için gerekli kurallardan biri. Ama gördüğün üzere savaştayız ve saçma sapan kuralları artık kimse takmıyor üstelik çok açtım."

"Ya zehirlenseydin? Senin için zararlı olabilir. Hâlâ olabilir. Tuhaf davranıyorsun kendine bir bak sana." Arkadaşım bir an için gerçekten de kendine bakıştı. Tekrar bana baktığında olağandışı bir şey bulamamış gibiydi. Dakikada ikinci kez gözlerimi devirmeme sebep oluyordu. Görüşümü kısmen kapatan kâhkülü mü kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Ya o kan sana bir şey yaptıysa? Yirmi dört saatten kısa bir süre önce beslendin ama hâlâ açsın. Bu normal değil."

"Aç değilim, sadece onun kanını içmek istiyordum ikisi arasında fark var. Sen çikolatayı aç olduğunda mı yiyorsun?" Bir kez daha gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Marcusla çikolatayı kıyaslamak tam da çılgın vampir Katze'ye göre bir şeydi.

reye bakındı. Hepimiz tetikteydik. Çığlık bir kez daha duyulunca dayanamayıp hızlı adımlarla Marcus'un yanına gittim. Herhangi bir şeyin böyle bir çığlık tiktan sonra yaşaması imkânsızdı.

"Lütfen aklımdaki olmasın."

"Ne diyorsun Marcus? Aklımdaki ne? Aman Tanrım bir şey nasıl böyle çığlık atabil..." Başka bir çığlık cümlemi bitirmeme fırsat vermedi. Marcus'un alnı em-dişeden kırıştı. Bir kurtadamı bu kadar korkutabilen şey neydi? Katze'ye baktığımda onun da durumunun Marcus'tan farksız olduğunu gördüm. Esmer yüzu kireç gibi bembeyaz olmuştu.

"Bu sesler nereden geliyor?"

"Vanelia'dan." Katze bunu söyler söylemez gözlerine kan doldu. Ona bakakaldım. Güzel mavi gözleri kıpkırmızı kandan görülmüyordu bile.

"Katze iyi misin? Neler oluyor?" Hemen yanına gittim ve elimi saçlarına koydum. Gözlerini kaçırdı. İki damla kan gözlerinden akınca ağladığını nihayet anlayabildim. Bazen cehaletimin boyutundan korkuyordum. Elinin tersiyle gözlerindeki kanı silip haçkırdı. Marcus'a dönüp baktığımda gözlerinde derin bir anlayışla Katze'ye bakmakta olduğunu gördüm. Ufak Lnn bile bacaklarını birleştirip kafasını dizlerine yaslamış düşüncelere dalmış gibiydi. Arkamızdan bir çığlık daha geldi ve Katze bir kez daha hıçkırdı.

"Bu sesler ağıt," dedi kısık bir sesle. Ağıt mı? Daha melodili olması gerekmez miydi? Hem kim ne için ağıt yakıyordu?

"Vanelia'da kraliyet ailesinden biri öldüğünde ağıt yakılır ya da...." Aniden bir şey hatırlamışçasına sus-

na. Tekrar konuştuğunda gözlerindeki hüznün yerini
bereddüt almıştı. "Ya da savaş başladığında." Hemen
yerden kalkıp Lnn'in elini tuttu. Küçük kız savrulan
bir yaprakmışçasına ablasının arkasından sürükle-
niyordu. Marcusla ben hemen derece tanıdık geliyordu.
küpneydik. Vanelia bana son derece tanıdık geliyordu.
Daha önce bir yerde duyduğuma yemin edebilirdim.
"Vanelia?" Marcus'a bunu sorarcasına söylemiş-
tim, bana az da olsa bir bilgi vermesini umuyordum.
Fakat o anlamadı. Kaşlarını çatıp bana baktı. Koşmak-
ta olduğumuzdan bir kez daha soru sorup nefesimi
harcamak istemedim.

"Vanelia'da vampirler sadece kraliyetten biri öl-
düğünde ya da savaş olduğunda ağıt yakarmış Cas-
sie. Bu benim için de yeni bir bilgi." Hâlâ koşuyor-
duk ama anlamıştım. Vanelia vampir hanedanlığıydı.
Bunu bilmem gerekiyordu ama derslerine pek de
bayılmayan bir avcıydım. Önümde koşan Katze'nin
hüznü sanki her adımda bana geçiyor gibiydi. Vam-
pirler ağıt yakıyorsa bu durumda olabilecek üç şey
vardı ya Katze'nin annesi ya babası ölmüştü ya da sa-
vaş sonunda Vanelia'ya da gelmişti. Başımı kaldırıp
baktığımda güneşin daha yeni yeni tepeye çıkmak-
ta olduğunu gördüm. Efsaneler ne kadar çarpıtılır-
sa çarpıtılsın bazı şeyler az da olsa doğru olabiliyor.
Birazdan güneş tam tepeye vardığında Lnn ve Katze
güçsüz düşeceklerdi. Bu onları öldürmese bile yavaş-
latacaktı. Marcus da bunu biliyordu bu yüzden Lnn'i
kucağına alarak Katze'nin yükünü hafifletti. Kurtlar
için güneşin tepede olup olmaması çok fark etmezdi.

Onlar her zaman güçlüydü tabii ki dolunayda daha güçlü oluyorlardı. Aslında daha önce hiç dolunayda bir kurt görmemiştim açıkçası pek görmek de istemiyordum.

Bir an önce Vanelia'ya varmazsak ölecektim arada dizlerim beni taşımamaya başlamıştı. Soluklanırmadım o kadar uzun mesafe koşmaya alışkın değildim. Kendimden geçip bayılmamak için yavaşımın içini tutuyordum.

Kafilemizin en arkasında nefes nefese perişan bir haldeydim. Biraz ilerde Marcus durup eliyle işaret verdi. Enerjimin tükenmek üzere olduğunun bilincinde olarak memnuniyetle yanına koştum. Gözlerime inanamadım. Dördümüz bir harabeye bakıyorduk. Yani ben karşımda bir harabe görüyordum ama Lnn ve Katze için karşılarındaki gördükleri şey daha yıkıcı olmalıydı. Lnn tepinerek Marcus'un kucağından yere indi. Pembe tombul yanaklarına iki damla koyu kan damlası süzüldü. Katze'ye bakmama gerek yoktu, o daha beter haldeydi.

Çevrede deli gibi koşan vampirler dışında şehirde hareket eden tek şey dumandı. Tüm evlerin çatıları çökmüş ve alev almıştı. Her yerde yangın ve beraberinde getirdiği zehirli duman vardı. Elimi ağzıma ve burnuma yetecek şekilde yüzüme kapattım. Marcus Katze'nin yanına gidip elini omzuna koydu ve sesini duyurmak istercesine bağırdı. "Aileni nerede bulabiliriz?" Yanıt olarak Katze eliyle daha büyük dumanların çıktığı başka bir harabeyi gösterdi. Gösterdikleri yere daha dikkatli bakmaya çalıştım ama duman gözlerimi yaşartıyor, gerçeklere flu bir perde gibi iniyor.

du. Duman bir an için çekilir gibi oldu ve ben niha-
yet şatoyu görebildim. Karşımdaki yarı harabe şato
yıkama dayanabildiği kadar dayanmıştı. Duvarları
çivarları yıkmak için epey uğraşmıştı. Karanlık, ür-
kütücü dev şatoya zarar verebilen tek şey ateşti. Her
yer yanıyordu. Arkadaşlarım ve ben umutsuzca çev-
remize bakındık. Önümüzdeki birkaç saat bu büyük
şehri araştıracaktık. Katze Lnn'nin elini bırakıp uzağa
gitmemesi için onu tembihledi. Küçük kız hüznün için-
de ablasının elinden elini çekti. O da anlıyordu, ufak-
tı ama zekiydi. Burada canlı kalanları bulmak zordu.
Katze'nin ailesine ne olmuştu? Onun derin hüznü
beni de sarsmıştı, şu an ailemi hiç olmadığı kadar öz-
lüyordum.

BÖLÜM 12

"Seneler geçti ve sen hiç değişmedin, hâlâ beni kandırabileceğini düşünüyorsun," dedi sürtük saçlarını savurarak yanımdan geçerken. Meredith'i kandırabildiğimi sanmıştım ama tek yaptığım kendimi rezil ve küçük düşürücü bir konuma sokmak oldu. Şimdi Periotrus'un kalelerinden birinde en alttaki zindanlardaydım. Yani güzel bir gündü, aslında elim gümüş zincirlerle parmaklıklara bağlanmamış olsa daha çok eğlenebilirdim.

"Sizin gümüşle ne derdiniz var? Bizi etkilemiyor bile." Gümüş bazı iblis kastlarına etki ederdi ama ben düşük bir kast değildim. Tanrı aşkına gümüşü sevdim! Mutfağımdaki parlak gümüş çatalları seviyordum.

"Son kez soruyorum Aidanhell. Cevap versen iyi edersin." Sivri uzun parmaklarını çeneme değirdi. Yavaşça okşarken tırnaklarından bir kaçıncı tenime geçirmeyi de ihmal etmedi.

"Seni öldürmeye geldim. Sorunun cevabını sana zaten veriyorum. Buraya seni öldürmeye geldim." Ona bunu defalarca söylemiştim ama cadı akıllıydı, daha fazlasını öğrenmek istiyordu. İri yeşil gözlerini kısarak başını hafifçe yana yatırdı.

"Beni neden öldürmek isteyesin?" "Yaşamamı istemem için bir sebebim var mı?" Düşünüyor muydu gibi yaptı. "Ah evet buldum yaşamam için hiçbir sebep yok cadı." Şimdi de o düşünüyor muydu gibi yaptı, arkasını dönüp karanlık hücrede ilerledi. İki gibiydi, arkasını dönüp karanlık koridorda sadece faremiz de bir süre konuşmadık koridorda sadece farelerin ayak sesleri vardı, aklımın bir köşesi geri kalan mahkûmlara ne olduğunu merak etti, hiç sesleri çıkmıyordu biraz asi olmaları gerekmez miydi? Benim sarayında mahkûmlar sabahlara kadar bağırdı.

"İntikam için beni öldürmek isteseydin bunu şimdiye bırakmazdın, çok daha önce hesaplaşabilirdik." Düşünceli gözlerini gözlerime dikti. Tabii ki onu intikam için öldürmek istiyordum ama şu an için onu öldürmek istememin sebebi çok daha farklıydı. Kehaneti uygulayarak tahta uygun yollarla geçmek istiyordum. Babam da böyle isterdi. Ondan geçmiş zaman kullanarak bahsetmek tuhaftı çünkü onun öldüğünü düşünmüyordum. Onun ölmesi imkânsızdı, tıpkı benim gibi.

"Evet, seni intikam için öldürmeyecektim," dedim bir yandan da beynimdeki yeni planımı tartıyordum. Beni zindana kapattığı andan beri bu planı geliştirmeye çalışmışım. Onu öldürmem artık eskisinden daha zor olacaktı. Koşu parkurundaki engelleri daha

da yükseğe taşımış gibiydim. Onu öldüremiyorsam kendi tarafıma çekecektim.

"Kehaneti biliyorsun." Aslında kehaneti bilip bilmediğini bilmiyordum. Nedense bana her şeyden haberdar oluyormuş gibi geliyordu. Aniden bana dönmüş dudakları şaşkınlıkla aralanınca kehanetten haberi olmadığını anladım. Bilmediği bir şey biliyordum. Şaşkın ifadesini bir yere kaldırarak kontrollü ifadesini taşıya ama bundan hoşlanmamıştı. Bıkkınlıkla kafama sağa sola salladım.

"Ah bu anlatılması uzun bir hikâye ve ben burada çok yoruldum." Sözlerim oldukça açıldı yine de hareketlerimle desteklemek istercesine zincirli ellerimi öne arkaya hareket ettirdim. Zincirlerimi çıkardığımda onu öldürmeyecektim o kadar aptal değilim. Bir süre şüpheli bakışları üzerimde gezindi. Nihayet yarıma geldi ve zincirlerimi tuttu. Latince birkaç kelime ve yeşilden beyaza dönüşen gözler eşliğinde özgür bırakıldım. Zincir sertçe yere düştüğünde ikimiz de geri çekilmedik. Bileklerim deli gibi kaşınıyordu ama onları ovalamayacaktım, en azından onun önünde.

"Pekâlâ. Öncelikle kendine bir vasi bulacaksın ve ben onu öldüreceğim," dedim. Meredith yüzyıllardır yaşayan karanlık bir cadıydı. Her gün birbirinden çılgınca şeyler dinliyor ve yapıyordu. Yine de söylediklerim onu şaşırtmıştı. Zeki beynindeki çalışan çarkların tıkırtılarını duyabiliyordum, iç çekerek ona hikâyeyi anlatmaya başladım. Kaltağa tabii ki de her şeyi söylemedim hatta gerçeği birazcık çarpıtmış da olabilirim ama bir ittifak kazanmak önemliydi ayrıca

duğumumu yakın tutmak benim için daha hayırlı olabileirdi.

Ağzımı kapatan güçlü el ile nefesim kesildi ve çırpınarak uyandım. Gözlerimi açar açmaz karşımda Aidan'ı görürce göğsüm sıkıştı. Boşta kalan elini dudaklarına götürerek bana sus işareti yaptı. Yaşadığım sokla dilimin tutulduğunu göremiyor muydu? Zaten istesem de herhangi bir kelime çıkaramazdım dudaklarımdan. Elini yavaşça ağzımdan çekerken hâlâ bülünmüşçesine ona bakıyordum. Burada olduğu için o kadar mutluydum ki neden burada olduğunun bir önemi yoktu. Başımı sağa sola çevirip kamp arkadaşlarıma baktım. Ortalıkta görünmüyorlardı, küçük Lnn hariç. Bir köşede kıvrılmış sessizce uyuyor gibiydi.

"Neredeler?" derken sesim fısıltı halindeydi. Telaşla Lnn'e bakıp bana tekrar susmamı işaret etti. Tekrar bana döndüğünde elimi tuttu ve gür kirpikleri gözlerinin üstüne indi. Elimin tutan eline anlamsızca bakakaldım. Karnımdaki kelebek sürüsüne tam sırtacakken beynimdeki acı verici kasılmayla öne doğru büküldüm. Aidan elimi daha sıkı tuttu.

Sakin ol. Benim. Vampir kız uyuyor, uyandırmak istemiyorum.

Aidan?

Sana benim dedim ya. Ah lanet olası kız, kapa gözlerini telepatiyi bozuyorsun!

Şu an kafamda mısın?

Sence?

Aman Tanrım, düşüncelerimi okumayacağını söylemiş-
tin!

Sen de benim düşüncelerimi okuyorsun avcı.
Kendi isteğimle değil.

Bir süre beynimde hiç bir ses duyamayınca gözleri-
mi açmaya hazırlandım. Aidan elimi sertçe sıkı.
Bunu yapmana gerek yok, zaten gözlerimi açmayaca-
tım.

Neyim ben aptal mı?

Bilmem sen söyle. Beni bırakıp gittin. Ölebilirdim.
Ama ölmedin ve eskisinden de taş görünüyorsun.

Ateş basan yüzümü görmediği için memnundum.
Ahmak herif. En son onu gördüğümde ondan nefret
ettiğimi düşünmüştüm ama hayır, bir şekilde ona
daha çok bağlanmıştım.

Dövüş çok sağlam kas yapıyor Aidan. Sen yokken baş-
ma neler geldi biliyor musun? Kaç kişiyi hakladığım hak-
kında en ufak bir fikrin bile yok.

Hayır var. Hepsini biliyorum. Seni izliyordum.

Aniden elimi elinden çekip suratına okkalı bir tokat
attım. Şaşırmış gözlerle bana baktı. Sinirlenmemişi
sadece çok ama çok şaşırmıştı. "Az kalsın tecavüze
uğruyordum seni ahmak. Beni kurtarabilirdin ama
bunu yapmak yerine izledin!" Sesim kontrolsüz bir
şekilde artarak bağırma seviyesine varmıştı. Ahmak
herif beni kurtarmak yerine sadece izlemişti. Hiddetle
bir sonraki tokat için elimi kaldırdım fakat bileklerim-
den tuttu.

"Lanet çeneni kapa. Buradan gidiyoruz kalk he-

"Yavaşça çömeldiği yerden doğruldu. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum ayrıca arkadaşlarıma bana ihtiyacı var." Bileğini güçlü ellerinden kurtarıp oturduğum yerde rahatsızca kıpırdadım.

Aidan kaşlarını çatarak üzerime eğildi. "Sanırım iyi anlatamadım. Cassie, gidelim mi demedim gidiyoruz dedim." Tekrar bileklerini kavradı ve beni kendisine çekti. Aşına olduğum vücut sıcaklığı ve baharat kokusu başımı döndürdü.

"Seninle gelmiyorum. Bana açıklama yapmadan olmaz." Ellerimi göğsüne koyup çaresizce onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Onu istemediğimden değil, sadece bana bu kadar yakinken mantıklı düşünemiyordum. "Neyi bilmek istiyorsun?" Bileklerini daha sıkı kavrayıp göğsümde bir kelepçe gibi birleştirmişti. Huzursuzca ayağımı yere vurdum.

"Bir zorbasın. Bana böyle davranamazsın."

"Nasil istersem öyle davranırım prensim ben!"

Derin ve tehlikeli bakışları dizlerimin bağını çözme-ye yetmişti. Sadece bakarak bile tehlikeli görünen bir adamın kollarındaydım.

"Bir prens olman bana böyle davranmanı haklı çıkarmıyor," dedim ama kalbim gümbür gümbür atmaya başlamıştı. Bedeninin tehlikeli sıcaklığı bana, son geçirdiğimiz geceyi hatırlatıyordu. Başını hafifçe eğip dudaklarını kulağıma sürttü. "Sana her şeyi anlatacağım, tamam mı? Sadece şimdi benimle gel."

Transa girmiş halde fısıldayarak "Her şeyi mi?" dedim. Yavaşça başını salladı. Nihayet kollarından kurtulup küçük Lnn'e baktım. Bizi duyduysa bile her-

hangı bir tepkı vermemişti. Zeki kız. İblis öldürenler-
den birini cebime atıp diğeri yattığım yere bıraktım.
Katze'ye bir mektup yazmak isterdim ama ne ka-
lâmım ne de kâğıdım vardı. Ayrıca Katze'ye ne yazabil-
irdim ki? Yavaşça yerimden kalkıp yakışıklı iblisimin
elini tuttum.

"Seni bir cadiya götüreceğim." Nihayet kamp alan-
ından olabildiğince uzaklaşmış, bir açıklık bulmuş-
tuk kendimize. Uçuşun etkisinden zar zor kurtulmuş
darmadağın saçlarla ona bakıyordum. "Ne cadısı?"

"Eski bir cadı ve oldukça da güçlü. Senin hakkında
ikimizi de aydınlatacak. Onu bir ittifak olarak düşü-
nebilirsin."

"En son baktığımda kendimi yeterince tanıyor-
dum. Aydınlanmaya falan ihtiyacım yok," dedim ve
bıkkınlıkla gözlerimi devirdim.

"Cassie, efsanedeki avcı olup olmadığını bilmem
lazım. Bu savaş bir an önce sonlansın ki ben de hak et-
tiğim tahtıma oturabileyim. Sen eğer o avcı değilsen.
O zaman ne yaparız bilmiyorum." Uzun, zarif par-
maklarını saçlarının arasından geçirdi. Bu düşünceli
hali beni korkutuyordu ama ona bunu söylemeyecek-
tim. "Geriye sadece iki hanedanlık kaldı. Sona yak-
laştık, bunu anlıyor musun? Cadı kraliçeyi ve vampir
kralı öldürdüğüm an... Kehanet tamamlanacak. Yani
kısmen."

"Dur bir dakika. Vampir kralı henüz öldürmedin
mi?" Kalbim eskisinden de şiddetli atmaya başlamış-
tı. Katze'nin babası yaşıyordu.

"Hayır." Sorgulayan bakışları bakışlarımla karşı-
laştı. "Cassie, bilmediğim ne varsa söyle bana."

"Katze. Ailesini her yerde aradık ama yoklardı. Vampir şehir yerle bir olmuştu."

"Katze'nin ailesi ile bu konunun ilgisi ne?"
"Çünkü o prenses." Gözlerimi kocaman açıp anlamasını sağladım. "O küçük kız mıydı?" dedi endişeli bakışları yüzümde gezinirken.

"Evet, o Lnn'di ablası da Katze. Tanrım! Aidan, biri onları ya öldürdü ya da kaçırdı." Aidan ise düşünce-lere dalmış bir halde cevap vermeye tenezzül bile etmeden arkasını dönüp yürümeye başladı. Tam peşine takılacaktım ki durup tekrar bana doğru geldi. Volta atıyordu.

"Geri dönüp o kızı öldürmem gerekecek."

"Ne?"

"Ailesi öldürülmüşse, teknik olarak kraliçe artık o. Benim kehanete göre hepsini öldürmem lazım," dedi buz gibi bir sesle. Deli gibi arzuladığım adamın bir katil olduğunu her zaman unutuyordum. O şeytandı. Ve şeytan öldürürdü. İyi ya da kötü gözetmeksizin öldürürdü. Derin bir nefes alıp sakın olmaya çalıştım.

"Ya öldürülmemişlerse Aidan? Ya hâlâ yaşıyorlar-sa?"

"O zaman onları bulup öldürürüm," dedi ve umursamaz bakışlarını gözlerime dikti.

"Kimseyi öldürmüyorsun tamam mı? Lanet olası cadiya gidelim. Kehaneti tüm ayrıntılarıyla dinlemek istiyorum," dedim. Kalbime binlerce kıymık batıyormuş gibi hissediyordum. Aşık olduğum canavara baktım. O da bana baktı ve az önceki umursamaz hali bir anda kayboldu. Hızla yanıma gelip belimi kavradı ve beni kucağına aldı. Dudakları dudaklarıma

değdiği an tüm dünyam yine o olmuştı. Bacaklarımı kalçasına sarıp onu yiyecekmiş gibi öpüşüne karşılık verdim. O bir katildi. Beynim bunu her söylediğinde Aidan usta bir dil darbesiyle düşüncelerimi dağıtıyordu. O çok ama çok tehlikeliydi. Bir elini belimden çekip atleminin içine daldırdı. Hedefine doğrudan vatanılmaz derecede tahrik olmuş halde inledim. İstememe karşılık cayıır cayıır yanan parmaklarıyla göğsümü de avuçlayıp hafifçe hırladı.

Dudaklarımı çekip derin bir nefes aldım. "Ne olsun sa olsun beni hep böyle arzulayacak mısın?" Soruma cevap vermek yerine dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı. *Ah Aidan, beni affedebilecek misin?* Lütfen beni affet. Sert güçlü elini göğsümden çekip aşağı indirdi. Hırçınca inleyerek alt dudakımı ısırıldı. Göğsümden gelen derin hoş bir kahkaha bacaklarımla arasımı daha fazla ısınmasına sebep oldu.

"Bana bir daha öyle bakma lütfen," dedi Aidan kulaklarına doğru nefesini verirken. Neyden bahsettiğini biliyordum. Ona katil olduğunun bilincinde bakmıştım, buna hakkım yoktu ben de çok farklı değildim. Yakında onun gibi olacaktım. "Biraz konuşmamız lazım," dedi ve istemeyerek elini belimden çekti. Yutkunup üstümdeki kıyafetleri çıkıştırdım. Tanrım darmadağındım.

"Kâhin yeteneğine sahip olabilmek için zamanında pek çok kötü şeyler yapmış olan bir cadiya gideceğiz. Kendisi cadıların kraliçesidir. Yani kehanete göre onu öldürmem gerekiyordu fakat kendisine bir vasi seç-

mesini ve kraliçeliği bırakmasını söyledim. Böylece yeni kraliçeyi öldürürüm ve Meredith yani eski kraliçe yaşar."

"Ölümü neden bu kadar umurunda?"

"Umurunda mı sanıyorsun? Meredith'i öldürmek mümkün olamayacak kadar zor. Üstelik yeni krallıkta onun iğrenç büyülerine ihtiyacım olacak."

"Yine mi politika," dedim gözlerimi devirerek. Aidan, ses tonuna bakılırsa Meredith denilen cadıdan nefret ediyordu ama onu öldürmeyip krallığında ona da yer ayıracaktı. O da diğer tüm erkekler gibi politikanın ve gücün kurbanıydı. Sıkıntı kalbime somut bir şekilde oturdu.

"Meredith sana neden yardım etsin?"

"Onu bir ihtimal öldürebileceğime inanıyor," dedi ve keyifle kollarını kavuşturup bana döndü. "Aslında bunu yapıp yapamayacağımı bilmiyorum ama o kaltağın benden biraz korkması işime geliyor."

"Peki nerede bu kaltak?" dedim onu taklit ederek. İçinden bir ses kâhinden olabildiğince uzakta olmayı diliyordu. Aidan tedirgin bir şekilde çevresine bakıyordu. "Sanırım şu an tam üzerindeyiz," dedi. Gözlerimi kocaman açıp panik dolu bir sesle yere baktım. "Nasıl? Cadının mı?"

Derinden gelen içimi bir hoş eden kahkahası çevremde yankılandı. "Hayır, avcı tabii ki cadının üzerinde falan değiliz. İnlerinin üzerindeyiz. Görünmez bir büyüyle gizleniyorlar." Dudakları keyifle kıvrıldı. "Bunu söyleyebilirdin," dedim ve hoşnutsuzlukla kaşlarımı çatıttım.

"Beni izle." Ona yetişmemi beklemeden ormana daldı. Bir çeşit giriş kapısı aradığını farz ederek peşinden gittim. İri ağaçların yanından geçerken ikimizde konuşmuyorduk. Zaten çevremdeki ormanla da pek fazla ilgilenmiyordum, daha çok Aidan'ın güzel şekilli sırtına bakıyordum. Aramızdaki ilişkinin herhangi bir adı yoktu. Aslında aramızda herhangi bir ilişki olduğu da şüpheliydi. Ama bir çekim olduğu gerçektir. Beynim bunu reddetse bile bedenim reddedemezdi. Aidan yanıma iki metreden fazla yaklaşınca bedenimde tuhaf tepkiler oluşuyordu. Her yerim deli gibi yanıyor ve beynim tatile ayrılıp komutayı bedenime veriyordu.

Aidan aniden durunca şehvet dolu düşüncelerimden zink diye uyandım. Kolunu havaya kaldırıp havayı avuçladı. Gözümün birini kısıp ne yaptığını anlamaya çalışmışçasına dikkatle ona baktım. Diğer kolunu da kaldırıp havaya daldırdı. Pekâlâ, bu gittikçe ilginçleşiyordu. Aidan tuhaf hareketler yapıp elleleriyle havayı yarıyordu.

"Yardım lazım mı?" dedim alaycı bir sesle. Gülmemek için yanağımın içini ısırardım, gerçekten de aptalca şeyler yapıyordu. "Kes sesini," dedi bir yandan da homurdanarak. Az sonra "Ah işte burada!" dedi ve dönüp zafer kazanmış bir edayla gözlerime baktı. Hemen koşup kucağına atlayıp o aydınlanmış yakışıklı yüzünü öpmeden önce derin derin nefesler aldım.

Aidan bir adım atarak bana yaklaştı. Hemen uzanıp sınımsız avucuna elimi bıraktım. Elimi sıkıp beni de kendisiyle beraber geçide taşıdı. Bunun bir geçit

olduğunu anlamam için Aidan'daki tuhaf iblis özellikleri lazımdı bana. İçinden geçerken tıpkı peri diyarındaki gibi tuhaf hissettim ama bunun dışındaki oksijen herhangi bir değişiklik olmadı. Atmosferdeki oksijen miktarı bile herhangi bir sekteye uğramamıştı. Hâlâ elimi tutmakta olan Aidan'a baktım. "Buranın bahsettiğin yer olduğuna emin misin?" Yanıt olarak sadece boğuru salladı.

Elimi tutmakta olan eline bakınca içim karmakarışık duygularla doldu. Heyecan ve panik duygularının yanı sıra kalbim tuhaf bir şekilde acımaya başlamıştı. Öne yandan elimi bırakmayışının çevremdeki olası bir tehlike karşısında önlem niteliğinde olduğunun farkındaydım. Hayal kırıklığı tatsız bir şekilde ruhuma çöktü.

"Meredith'i görünce sakın aptalca bir şey yapma." Sinirle elimi elinden çektim. Ahmak herif her anı nasıl da berbat ediyordu. "Aptalca bir şeyi neden yapayım?" dedim meydan okurcasına. Beni bir çocuk gibi görmesinden bıkmıştım. Aslında başlarda beni bir fare olarak görüyordu bir şekilde beni artık çocuk olarak görmeye başlamıştı ki bu yeterli değildi, bazen gerçekten tahrik olduğunda bana kadın diyordu. Ve bunu ondan duymak... Tanrı aşkına bağımlısı olunacak kadar zevkliydi.

"Geri dönmüşsün, şu bahsettiğin avcıyla birlikte Aidanhell," dedi önümüzde aniden beliren kız. Uzun, kuruncumsu saçları çıplak göğüslerinin üzerine gelişigüzel dağılıp onları kapatmıştı ama bedeninin alt tarafı kesinlikle ortadaydı. Çınlı çıplak kızın umursamaz güzel yüzüne bakakalmıştım. Kâhin ve aynı zamanda inanılmaz kötü olan cadı kız bu muydu?

"Sana onu getirdim. Gerçekten de efsanelerdeki avcı olup olmadığını bilmem gerekiyor," dedi Aidan elleriyle huzursuzca saçlarını karıştırarak.

"Benden rica mı ediyorsun Aidanhell?" dedi cadı melodik sesiyle. Aidanhell hakkında bildiğin birkaç şeyden biri hiçbir şeyi rica etmeyeceğidir, o cadı emreder. Saniyeden daha kısa bir süre içinde karıştırdığı daki cadı Aidan tarafından boğazlanmıştı. Cadı gözleri yeşil gözlerinin üzerindeki zarif kaşlarını çattı. "Lütfen olsun sana!" dedi nefretle. Aidan ise cadının kulağına yaklaştı. "Seninle yaptığımız anlaşmayı unutma. Sana iyi davranmama gerek yok artık," dedi Aidan. Sana de benzeri bir nefret taşıyarak. Artık mı? Aidan daha önce bu kıza iyi davranmış olabilir miydi? Cadı aynı melodik kahkahayı bir kez daha attı. "Bu artık benimle düzüşmeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Olanlar sanki bir film sahnesiymiş gibi izliyordum. Aidan kısıp tehlikeli bir kahkaha attı ve cadının zarif boğazını bıraktı. "Seninle düzüşmemi sağlayacak herhangi bir büyü yok dünyada Meredith," dedi ve terden sıırsıklam olan saçlarını arkaya attı. Bedenime aniden gelen rahatlamayı tarif edecek kelime bulamıyordum. Aidan ve o sevişmemişlerdi. Bunun benim için hiçbir önemi olmamalıydı fakat Aidan'ın bu kadar güzel bir kızla sevişmemiş olmasını diliyordum. Cadı işveli bir kahkaha atarak uzun saçlarını arkaya attı. "Kardeşin hayır demezdi," derken yeşil parlak gözlerinden fışkıran zekâ beni ürküttü.

Cadının bahsettiği kardeş muhtemelen Drazaydı. Şu an için beynim bunun önemsiz olduğuna kanaat

getirdi ve asıl önemli konuya odaklandım, kendime. Başımı kaldırıp Aidan'ın gözlerine baktım. Kafasını sallayıp güzel cadıya döndü. "O efsanedeki avcı mı?"

Cadı dağınık saçlarıyla oynamayı bırakıp boynunu hafifçe yan yatırdı. Ardından iki adımda yanıma gelip çevremde daire çizmeye başladı. Pazarda alınmak üzere olan bir mal gibi hissedip temkinli adımlarla kendi etrafımda döndüm. Genç kız dönmeyi bitirip tam karşımda dikildi. "İzin verir misin?" dedi ve elimi uzandı. Aidan'a korku dolu gözlerle bakarken bir yandan da elimi cadıya uzatıyordum. Aidan'ın yüzü ifadesizdi. Bakışlarımı yeniden cadıya verdiğimde cadının hâlâ bana bakmakta olduğunu gördüm. İnanılmaz derecede ürkmüştüm.

Cadı çıplak göğüslerini daha da belirgin olacak şekilde kendini geriye doğru büktü. Bunu yaparken elimi tutuyor olduğu için bende hafifçe öne eğilmek durumunda kaldım. Genç kız yeniden doğrulup zevkle inledi. Ben şaşkınlıkla bir adım geri çekilmez yeltenince yeşil gözlerini öfkeyle kısıp bilmediğim bir dilde bağırmaya başladı. O an hemen elimi çekip kurtarmayı düşündüm fakat cadı elimi dudaklarına götürdü. Tikinti, korku arası bir beklentiyle cadıya baktım. Yavaşça parmaklarımı açıp avucumun ortasına öptü. Bir şeyler ters gidiyordu. Gözlerimle Aidan'ı aradım.

Dengemi kaybedip yere yığılırken güçlü kollar beni yakaladı. Beni yakalayanın kim olduğuna bakmak istiyordum ama kıpırdamak çok zordu. Gözlerimi oynatıp çevredeki kargaşaya bakmaya çalıştım.

Cadı çıplak bir halde yerde yatıyordu, yanı başında Aidan cadının üzerine eğildi. O an beynim bir kaç şeyin farkına vardı. Aidan elinde kılıçla yere eğilirken temkinli bir şekilde beni tutan kişiye baktı. Nihayet daha dikkatli baktığımda dudaklarından şu kelimeleri okuyabildim. "Draza."

BÖLÜM 13

Uyandığımda lanet olası karanlık bir mağaraydım, mağarada olduğumu biliyordum çünkü büyük sert bir kayanın üzerinde yatıyordum. Hafifçe doğrulunca inanılmaz bir baş ağrısıyla tekrar yere yığıldım.

En son neler olduğunu düşünmeye çalıştım fakat beynim bunu reddediyor, başım her seferinde biraz daha acıyordu. Tek hatırladığım cadı kızın yabancı sözleri ve yerde yatan çıplak bedeniydi. Mağara biraz aydınlanınca hemen ışığın geldiği yöne baktım. Eğri büğrü ama oldukça geniş olan mağara girişinden içeri az da olsa güneş ışığı sızıyordu. Gözlerimi kısıp çevreme bir kez daha baktım ve onu gördüm. Dikkatimden kaçmış olamazdı çünkü az önce baktığımda orada değildi. Elim istemsizce kulağımdaki yaraya gitti. Yara iyileşmişti ama anılarım hâlâ benimleydi ve anılar yanılmazdı. Karşımdaki solgun beyaz teniyle kaya gibi dikilen kibirli şey Draza'ydı ve o çok ama çok tehlikeliydi.

Kalp atışlarımın düzene girmesi için içimden sensizce Tanrıya yalvardım. Şu ahmağın karşısında korktuğumu belli etmeyecektim. "Beni gördüğünde korkmedin mi?" dedi yılan gibi yanıma süzülürken. "Tabii sevindim. Kim bir dostunu gördüğüne sevinmez ki?" Yanıma kadar gelip durdu ardından çekik siyah kirazlarını kıvrarak bana baktı. Gözlerimi kocaman açıp kumsalsuz yüzüne baktım.

"Ben senin dostun değilim insan." Ah evet kesinlikle Aidan'ın abisiydi. Bana onun gibi hitap ediyordu. Aidan'ın o muhteşem dudaklarından bir kez daha insan kelimesini duyabilir miydim acaba? Öte yandan Draza'nın sözleri beni heyecanlandırmamıştı. Aidan'a kötü ve çekici olduğu için kapıldığımı sanmıştım ama Draza ile karşılaştığım an bu düşünce geçerliliğini yitirmişti. O da kötü ve çekiciydi ama ona karşı bir şey hissetmiyordum.

"Neler oldu?" Elimi başımdaki ağrıyan yere değince çürük canımı daha çok yaktı. Keyifsizce doğrulup arkamı döndüm. Düşmana arkanızı dönmeyiz çoğu durumda başınıza bela açar ama Draza'ya daha fazla bakmak istemiyordum. Bakışlarında insanı rahatsız eden bir şey vardı.

Bileğimden tutup beni sertçe kendine çevirdi. Gözüne çarptığımda iliklerime kadar ürperdim. Draza'nın bedeni buz gibiydi Aidan ne kadar sıcaksa bu çocuk o kadar soğuktu. Kaslı bedenine beni zorla yapıştırmıştı, hafifçe çırpındım ve kemiklerimi kırarcasına beni sıktı. Güçlkle yutkunup gözlerine baktım. Çok katil tanımıştım. İşim gereği birçok katille çalış-

maşım ve ben de onlardan biriydim ama şu çocuğun
şeklelerinde gördüğüm soğukluk tüylerimi ürpertiyor-
du. Başını geriye doğru attığında gümüş rengi saçları
yüzüme değdi. Alabildiğim kadar oksijen almaya ça-
lıştım, adı herif ciğerlerime bastırıyordu.

"Benden ne istiyorsun?" Sesim kuyruğuna basıl-
mış kedi gibi çıkıyordu.

"Kehanetteki avcı senmişsin," dedi ve tutuşunu
biraz da olsa gevşetti. Çekebildiğim kadar havayı içi-
me çektim, oksijenin damarlarımla beynime gidişini
hisseder gibiydim. Draz'a'nın bakışlarından sakınup
çevreme göz atmak çok zordu. Aidan'ı merak ediyor-
dum.

"Onaylamıyor musun?" Eliyle çenemi tutup öyle
bir sabitledi ki gözlerinden başka yere bakamadım.

"Sanırım benim. Kardeşin benim olduğundan emin
gibiymi. Cadı da benim olduğumu düşünüyor fakat
söylediklerinin tek bir kelimesini bile anlamadım."

Ona doğruları söyledim. Kehaneti bilmiyordum sade-
ce Aidanhell'in bana anlattıkları vardı, sarışın melek
de kehaneti biliyordu ve bahsedilen avcı benmişim
gibi davranıyordu yani şimdilik kehanetteki avcının
ben olduğumu farz edecektik.

Bana bakıyordu ama beni görmüyordu. Göz be-
bekleri yavaşça genişledi soluk alıp veriş yavaşla-
dı benimse kalbim deli gibi atıyordu. Elfler vegandı
ama Kara Elflerin hayvanları öldürmekle bir sorun-
ları olduğunu sanmıyordum. Ne olur beni yeme diye
içimden dualar ederken bir anda belimden elini çekti
ve boşlukta kaldım. Ciğerime aniden dolan hava ile

sersemledim. Draza biraz geriye çekilip kollarını göğsünde birleştirdi. İki büklüm nefes almaya çalışırken göz ucuyla da ona bakıyordum.

"Bana yardım edeceksin. Ama şimdi değil. Şimdi cadiyla ilgilenmem gerekiyor."

"Sana ne konuda ve neden yardım edeyim?" Yaşka doğrulup gözlerimi gözlerine edeyim?" Yaşka öfke sorunları vardı bunların. Sinirli gözlerini karpadan bana bakmaya devam etti. Bakışlarını karpamadım, ilk kaçırın ben olmayacaktım.

"Seninle kehaneti gerçekleştireceğiz. İblis ve avcı olarak." Şaşkınlıktan dilim tutulmuştu. Draza bakışlarını kaçırıp "Yardımanın gerek," dedi. Ağzım açık bir şekilde ona baktım.

"Ama sen Elfsin. Deli zirvası kehanetinizde bir şeytan ve bir avcıdan bahsediliyor," dedim hızla. Sıkıntıyla iç geçirdi. Canını sıkıştıran çok belliydi ama canı cehenneme. Talepkardı ve hiç yardımcı olmuyordu. Draza'a neden yardım edecektim ki? En son hatırladığımda kulağımdan oluyordum.

"Birkaç cümle ile özet geçeceğim. Kulaklarını aç da beni iyi dinle." Bana doğru geldi. İstemesem de geriye adım attım ve bu onun bıkkınlıkla bir kez daha iç geçirmesine sebep oldu. Aramızda yaklaşık bir metre kalana kadar bana yaklaştı.

"Uzun zaman önce cezalandırıldım ve sürgün edildim." Sağ eliyle sivri kulağına dokundu ve konuşmaya devam etti. "Gördüğün gibi bir elf oldum. Bunun ne kadar aşağılayıcı olduğuyla ilgili bir fikrin var mı?" Elleri bir an için sırtına gitti ardından hayal

kurbağı ile başını öne eğdi. Acı çekiyor gibiydi. Bana
mi öyle geliyordu yoksa Draza kanatlarının özlemini
mi çekiyordu. Eğer Aidanhell gibi bir iblisse eskiden
kanatları vardı ama şu an o bambaşka bir şeydi. Bu iş
sözünde ilginçleşiyordu.

"Bir cadı babamın beni sürgün etmesine yardım
etti, bulunduğum bu hale bir büyü sayesinde geldim.
Aidanhell in öldürmeye gittiği cadıydı bana bunu ya-
pan." Cadı kelimesini tükürür gibi söylemişti.

"E bırak öldürsün o halde. Ondan nefret ediyorsan,
bırak ölsün."

"Sen kehanetteki avcı olduğuna emin misin? Bu
kadar aptalsan nasıl kehanetteki avcı olabilirsin?"
Kuşku bakışları üzerimde gezinirken kendimi ger-
çekten de ahmak gibi hissettim. Neyi anlamamıştım
ki?

"Sürgün sonsuza dek sürmeyecek avcı. Lanet kal-
nak büyüü bozacak ve yeniden şeytan olacağım."
İçime çöken çaresizlik dizlerimi zayıflatmıştı. Ayakta
durabilmek için derin nefesler almaya çalıştım. Sora-
dabileceğim binlerce sorudan tabii ki en aptalca olanını
seçtim. "Neden sürgün edildin? Yaptığın hata ney-
di?" dedim fazla meraklı bir tonla. Aslında neden sür-
gün edildiğini bal gibi biliyordum, babası kanlı görü-
de bana göstermişti. İnanamayan gözlerle bana baktı.
Sağ elini yumruk yaptı.

"Seni ilgilendirmiyor." Yumruğunu açıp arkasını
döndü. Öfke sorunları olan biriyle nereye kadar tartı-
şabilirdim. Ölene kadar mı? Çünkü bu herif abisinden
bile daha tehlikeli görünüyordu, beni öldürürdü.

"Yardımları istiyorsun. Yani evet beni ilgilendiriyor," daha cümlem henüz bitirmiştim ki tek eliyle boğazımı tuttu. İki elimle de eline vuruyordum çünkü parmaklarını gitgide daha fazla sıkıyordu, boğulmaktaydım.

"Benimle bu şekilde konuşamazsın." Elini daha da çok sıkı. Beynime giden azıcık oksijenle olanları gözümün görmeye çalıştım ama boğazımdaki acı düşünmemi engel oluyordu.

"Beni öldürürsen, sonsuza dek bir Elf kıcı olarak kalacaksın," dedim daha doğrusu hırlarken buna benzer şeyler söyledim. Elf kıcı mı? Size inanılmaz yaratıcı küfür etme yeteneğimden bahsetmiş miydum?

Hâlâ boğazımı sıkı eli gevşedi fakat bırakmıyordu. Yüzünü yüzüme daha da yaklaştırdı gözlerini kıstı. Ölüm cümle kelimesinin vücut bulmuş haliydi. Yavaşça boynumu bıraktı ve yere düştüm. Deli gibi öksürüyordum sanki ciğerlerim parçalanmış gibiydi. Lanet olası, soluk borumu ezmiş bile olabilirdi. Durduğu yerden bana bakıyordu. Bakışlarındaki duyuyu çözemiyordum, sanki sadece bakıyordu, hissetmeden.

"Cadı bu durumdan kurtulmamı sağlayacak kendini o kadar önemli hissetmene gerek yok." Ama haklı olduğum bir konu vardı. Beni öldürmeyecekti, bana daha sonrası için ihtiyacı vardı. Tanrım herkesin bana ihtiyacı vardı.

Marcus ve Katze ile vampirlerin yaşadığı şehir Vanelia'ya gitmiştik. Şehir yerle bir olmuştu. Kraliyet ailesini bulamıyorduk. Aidan buraya uğramış mıydı

onu da bilmiyordum tek bildiğim her yer harabeydi ve hayatta olan kimse yoktu. Küçük Lnn ve Katze ailelerinden geriye hiçbir şey bulamadılar. Kentten geriye de pek bir şey bırakmamışlardı. Ek olarak Aidan beni kaçırmış, uçuk turuncu cadiya götürmüştü ve her şey bombok bir hal almıştı.

"Eski haline dönmen neden bu kadar önemli? Mesela eğer savaş ise zaten kehanettekileri gerçekleştiren hali hazırda bir iblis prensimiz var. O da senin kardeşin Aidan. Sahi o nerede?" İşte bunu gerçekten de merak ediyordum.

"Bana müdahale etmemesi için buraya bir hayli uzakta." Bakışlarını kaçırdı. Yani ben bakışlarını kaçırdığını düşünmüştüm ama aslında öyle değil-di. Draza artık başka bir şeye bakıyordu. Mağaranın daha derinliklerindeki beyaz bir nesneye. Gözlerimi biraz daha dikkatli bakınca sarışın çıplak bir kıskınp boydan boy serildiğini gördüm. Kızın cadı olduğunu anlamam için dünyanın en zeki insanı olmama gerek yoktu. Draza bizi bir şekilde bayıltıp buraya taşımıştı. Aidanhell'e ise ne yaptığı tam bir muammaydı.

"Sen onu haklamadan önce cadı ne diyordu?" dedim soğukkanlı olmaya çalışır bir halde. Draza bir an için bakışlarını cadıdan bana çevirdi. "Efsanedeki cadı olduğunu söyledi." Tekrar bana karşı olan ilgisini yitirmiş, kaşlarını çatmış halde kara gözleriyle cadiya bakıyordu. "Dediğinin sadece bu olduğunu zannetmiyorum. Sanki daha fazla bir şey dedi ve sinirli gibiydi," diye üsteledim. Hâlâ cadiya bakarken

umursamaz bir tavırla yanıtladı. "Saçma sapan konuşuyordu." Hemen sonra cadıya doğru yürümeye başladı.

Draza'dan öğrenebileceğim bilgilerin bu kadarla sınırlı olduğunu hissetmiştim. Savunmasız bedeni gözler önünde sergilenen genç kıza baktım içimde inanılmaz derecede bedenini örtmek için bir istek vardı. "Bir örtü falan yok mu üzerine örtecek?" dedim güçsüz bir sesle sarışın kıızı işaret ederek. Draza başını kaldırıp memnuniyetsizlikle dudaklarını aşağı sarkıttı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Yanıtımı beklemeden tekrar cadıya döndü. Uzun sivri parmaklarıyla kızın sarı saçlarını toplayıp sırtına attı. Hafifçe bedeninin üzerine eğilince panikle yerimde zıpladım. "Ona ne yapacaksın?" dedim korkarak. O kızın çıplak bedenine herhangi kötü bir şey yapmasına izin vermeyecektim.

Draza ürkütücü siyah gözlerini kıstı ve ardından dudakları keyifle açıldı. Herhangi bir yanıt vermesizin cadıya döndü. Biraz daha üzerine eğilip cadının soluk renkli elini tuttu. Beklentiyle dudaklarını kemirirken Draza genç kızın elini dudaklarına götürdü ve zarif ince dilini çıkardı. Bedenim baştan aşağı ürperdi. Draza'nın zehirli dilini maalesef ki biliyordum. Bu tecrübe az kalsın kulağımdan olmama sebep oluyordu. Ani bir refleks ile elim kulağıma gitti.

Genç cadı dudaklarını acıyla bükünce Draza ağzını kapatıp kızın elini bıraktı. Panik duygusu içimden çıkıp çoktan somut halde havada dolanmaya başlamıştı. Dudağımın kemirmediğim tek bir yeri bile kalma-

diğinde cadı acıyla hıçkırdı. İçgüdüsel olarak bir adım geriye çıkıp kızın üzerine eğildim. Draza demir gibi parmaklarını bileğime dolayıp acıyla bağırmama sebep olacak şekilde beni geriye itti. Belli ki az sonra her ne yaparsa buna karışmamı istemiyordu.

Cadı su yeşili gözlerini yavaşça açtı. Karşısında Draza'yı görünce göz bebekleri panikle büyüdü. "Ne yaptığını sanıyorsun?" Yattığı yerden doğrulmaya çalışırken Draza kanımı donduran bir kahkaha ile kımıldadı. Cadı hareket etmeye çalışıyordu ama ne yapsa yapsın üzerinde bulunduğu kayayı terk edemiyordu. Büyülenmişçesine yabancı bir dilde bağırıp havayı yumruklamasını izliyordum. Her zıplayıp kayaya düşüşünde dizleri mavi bir sıvıya bulaşıyor, saçları birbirine dolanıyordu. Bir süre daha saçma sapan hareketler yaptıktan sonra yenilgiyle oturdum.

"Benden yapmamı istediğin şey nedir?" dedi göründüğünden çok ama çok daha olgun bir sesle. Bir yandan da yavaşça ayağa kalkıp çıplak ayaklarıyla kayanın üzerinde durmaya çalışıyordu. Çaktırmadan geriye adım atıp onlarla aramdaki mesafeye kendimce birkaç santim daha ekledim. Draza zarif parmaklarıyla belinde bir ritim tutturmuş cadıyı izliyordu. Cadı bakışlarını nihayet Draza'dan bana çevirince anlık bir ürperti yaşadım. Kız yeşil gözlerini parlatarak kocaman sahte bir gülümseme yolladı bana. Çıplak olmasını umursamıyor gibi sarı saçlarını büyük bir zarafetle göğüslerinin üzerinden çekip yavaşça sırtına bıraktı. Rahat hareketlerini gölgeleyen tek şey çatık

kaşlarıydı, bu onun aslında pek de rahat olmadığına kanıtydı.

Draza parmaklarını durdurup başını hafifçe yukarı kaldırdı. Gözlerini kapayıp antik dilde bir şeyler söyledi. Sözlerini bitirdiğinde cadı yeniden dizlerinin üzerine düşmüştü ve başını iki elinin arasına alıp kım ranıyordu. "Ona ne yapıyorsun?" dedim kendime hâkim olamayarak. Draza bana cevap verme zahmetine hâbile girmeden cadıya döndü. "Senden istediğim şeyi yaparsan acı çekmene gerek kalmayacak Meredith."

"Büyüyü tersine çevireceksin. Yeniden kanatlı bir iblis olacağım." Draza keskin bakışlarını cadıya dikti. Cadı bir an için sustu ve ellerini başından çekti. Yaşça başını kaldırıp bize baktı. "Büyü tersine çevirilemez seni ahmak," dedi az duyulur bir sesle. Yanıt olarak Draza sakince nefesini verdi, ardından tekrar bilmediğim dilde bir şeyler söylemeye başladı. Şu antik dili kesinlikle öğrenmem gerekiyordu.

"Kapa şu lanet çeneni Draza!" dedi cadı gürleyerek. Güzel yüzü acıyla büzülmüş, şekilli burnundan mavi bir sıvı akıyordu. Draza sustu, ifadesiz bir yüzle sarışın cadıya bakmaya devam etti. "Büyüyü tersine neden çevireyim?" Sesi artık daha anlaşılır çıkıyordu. "Çünkü ben öyle istiyorum."

"Kızın kehanetini okurken oradaydın. İblis prensi sen değilsin Draza."

"Ben hâlâ iblis prensiyim."

"Bedenin kesinlikle bir elf iken nasıl iblis prensi olabilirsin. Seni eski haline çevirebilsek bile kehanet-tekinin sen olduğunu nereden biliyorsun?" dedi cadı

az öncekinden daha yüksek bir sesle. Draza'nın bu soruya olan yanıtını merak eder halde orada öylece bekliydim. Yanıt sadece omuz silkmeydi. "Yap dedim sana," dedi aniden kesin bir tonda.

Meredith güzel yüzünü bana çevirdi. "Yoldaşının kim olacağı, geleceğini değiştirecek aptal kız," dedi boş bir sesle. "Yoldaşım Aidan olacak. Kehanette böyle demiyor mu?" Göz ucuyla Draza'ya baktım. Meredith kan dondurucu bir şekilde gülümsedi. "Ama o böyle düşünmüyor." Başıyla Draza'yı işaret etti.

Draza sabırsızlığını göstermek için herhangi bir harekette bulunmak yerine tekrar antik dilde büyü okudu. Meredith acı dolu bir çığlık atıp yere kapaklandı. Dehşete kapılmış bir halde cadıya bakarken, genç kız bir elini kaldırdı. Draza hemen durdu. "Beni bu kısıtlı alandan çıkar ve dönüşüm büyüsünü deneyim," dedi zor duyulur bir sesle. Canı çok yanıyor olmalıydı ama yinede doğruldu ve saçlarını bir kez daha zarafetle geriye attı. Draza genç kıza ölçercesine baktı. "Seni o bölgeden çıkardığımda farklı bir büyü yapmayacağını nerden bileceğim?"

Draza cadı büyü yapamasın diye onu kayanın üzerine sabitlemişti bu yüzden cadı ne zaman çıkmaya çalışsa görünmez bir engele çarpıyor, engele çarptığı yerleri de maviye boyanıyordu. "Yeni krallığımda sağ kolum olmak istemez miydin Meredith?" dedi Draza sakın bir sesle.

Haydaa!

Draza ve Aidan birbirlerinden habersiz bu cadıya sağ kolları olmasını teklif etmişlerdi. Bu cadıyı bu

kadar önemli kılan şeyin ne olduğunu merak ediyordum, hem madem bu kadar önemli ve güçlüydü Draza ona nasıl işkence edebiliyordu? Pislik gerçekten çok güçlü bir iblis olmalıydı. Anlaşılan elf olduğu seneler boyunca boş durmamış, kara büyü öğrenmişti.

"Aidan da bana aynısını teklif etti," dedi Meredith umursamaz bir tavırla. İşte bunu beklemiyordum. Bu dürüstlük de neydi şimdi?

"Sen ne düşünüyorsun?" dedi Draza seninin ilgili tonunu bastırmaya çalışırken. Cadı işveli bir şekilde kıkırdadı. Genç elf kararlı gözlerini Meredith'in su yeşili alaycı gözlerine dikti. Kız art arda bir kaç kez kirpiklerini kırpınca Draza dudaklarını açtı ve tekrar antik dilde konuşmaya başladı. Meredith'in flörtöz bakışlarının yerini şaşkınlığa en sonda acıya yerine şahit oldum. Yeniden yerde iki büküm bir haldeydi.

"Çok şey değişti Mer."

"Bunu görebiliyorum."

"Bana karşı yapacağın herhangi bir yanlış davranışında kafan kopacak Meredith. Büyüyü bu şekilde ayarladım ve elbette bir terslik olur da dönüşüm büyüü esnasında ölürsem kafan yine kopacak," dedi derin bir nefes alıp kaslı gergin kollarını kaldırdı. "Hadi lanet olası dönüşüm büyüünü yap cadı." Ardından birkaç kelime mırıldandı. Kalkanın yavaşça yok oluşuyla cadı temkinli bir şekilde kayanın dışına adımını attı. Bir yandan da boynunu tutuyor oluşu gözümünden kaçmamıştı. Cadı kellesine değer veriyordu. Draza boş tehditlerin adamı değildi.

Elf çocuk sözlerini bitirip sabırla beklemeye başladı. "Bu umarım canını yakar," dedi Meredith büyüye

kıyor, büyüü bitirmesi için boğuyor gibiydi. Mağaranın içinde hortum çıkmışçasına esen rüzgârın da izlememi kolaylaştırdığı söylenemezdi. Aniden bunu Bırazardan her ne olacaksa bunu görmek kararı verdim.

Düşüncelerim acı dolu bir çılgınlıkla kesildi. Arkamı dönünce Draza'nın iki büküm bir halde yerde oturduğunu gördüm. Ellerini iki yana açmış bedenini geriye atmıştı. Yaşlı cadiya dönünce yaşlanma sürecinin hızla arttığını ve durmadan büyüüne kaldığı yerden devam ettiğini gördüm. Draza gök gürültüsünü andıran sesiyle insan ötesi bir desibelde bağırıyordu. Burada her ne oluyorsa bittiğinde hâlâ burada olmak istemiyordum. Genç elf kollarını havaya kaldırıp boğuluyormuşçasına bir ses çıkardı. Dehşete kapılmış halde çevreme bakıp kaçacak bir yer aradım.

Draza üzerinden bir dalga geçiyormuş gibi irkildi. Kolları ve başı önce yukarı sonra tekrar geriye kaydı. Yüzlerce ışın elfin üzerine düşünce bir kaç adım geriye sırtımı mağaranın soğuk taş duvarına yasladım. Elf başını zorlukla yukarı kaldırıncı gözlerinden ışıklar fışkırdığını gördüm. Aynı şekilde ağızından ve kulaklarından da saf beyaz bir ışık yayılıyordu. Gümüş rengi saçları ve ışıklı suratıyla Draza negatifi çıkarılmış resimlere benziyordu.

Draza acı dolu bir çılgılık daha attı ve göğsü yanlıp içinden ışınlar fırlamaya başladı. Korkudan küçük dilimi yutmuş bir halde elimi ağızuma götürdüm ve duvara sürtünerek yere oturdum. Draza'nın çılgılığı, parçalanmış etinin ve kırılan kemiklerinin sesini zar zor

sonuçlanıyordu. Elf'in her çılgılığında Meredith ağdalı bir kahkaha atıyor ve ardından etrafında dolanarak büyüye devam ediyordu. Draza'nın acı çekişinin her anıyesinden zevk alıyor gibiydi.

Genç elfin derisi her antik sözde dahada açılıyor sanki bir çeşit kabukmuş gibi kıvrılarak yere eğiliyor. Bir iblis bile olsa derisi yüzülürken inanılmaz acı veriyor olmalıydı. Tüm bu acıya rağmen sabırla orada beklemeye çalışan Draza'ya hayranlıkla bakakaldım. İblisin kralı olabileceğini düşündü. Ama eğer Draza iblis kralı olursa Aidanhell'e ne olacaktı? Can sıkıntısı rahumu kemirirken gözlerimi kocaman açıp Draza'nın kırılan kemiklerine baktım.

Birden öne eğilerek sırtını dikleştirdi. Başını yere koyup kollarını iki yana sarkıttı. İnanılmaz bir şekilde parlayan parlak bedenine bakarken sırtında bir gölgelenme oluştu. Nefesimi tutup duvardan biraz uzaklaştım. Draza elini yumruk yapıp yere vurmaya başladı. Bir süre sonra diğer eli ile de aynısını yapmaya başladı, sanırım sonunda acıdan aklını kaçırmıştı. Yeri dövüyordu. Sırtındaki karaltı hareket edince başlarını ellerinden oraya kaydı.

Sırtının iki yanında iki yumru oluşmuştu. Pürüzsüz tenini yırtarak daha da büyümeye çalışıyorlardı. Göğsüde sivrileşip uzayan yumrulara bakarken boğazım kurudu. Acı dolu bir kaç bağırtıdan sonra yumrular Draza'nın bir uzvu haline geldi. Parlaklık yavaşça sönerken genç elf sırtına dokunmamaya özen gösterip dizlerinin üzerinde doğruldu. Gözlerinden, burundan ve kulaklarından kanlar akıyordu.

Meredith bir süre tıpkı benim gibi sessizce Draza'yı izledi. "Sen hâlâ yaşıyor musun?" dedi alaycı bir tavırla gözlerini kısarak. Draza yanıt vermek yerine sessizce cadının gözlerine baktı. Meredith hoşnutsuzlukla dudaklarını büzüp büyüüne kaldığı yerden devam etti. Draza yüzünü acıyla ekşiterek başını önüne eğdi. Sonsuz gibi gelen birkaç dakika sonra hâlâ aklımı yitirmedüğimin farkına vardım. Sadece ben değil bir anda bin yıl yaklaşan Meredith ya da sırtından bir şeyler çıkaran ve tüm vücudu kanlar içinde kalan Draza da kafayı yememişti. Ya da hepimiz birden tutulmuştu.

Cadı sözlerini nihayet bitirdiğinde Draza yavaşça başını kaldırdı. "Bitti mi?" dedi dudaklarından kan sıçratır bir halde. Ona ne olduysa bedeninin içi de zarar görmüştü. Az önce hemen her kemiği kırılmış ve bedeni deri değiştirmişti. Bir şekilde hâlâ eskisi kadar beyazdı. Uzun gümüş rengi saçlarını geriye atınca gözlerinin artık siyah olmadığını gördüm. Gözleri kıpkırmızı olmuştu ve sivri kulakları artık o kadar da sivri değildi. İçimden bir ses değişikliğin sadece bu kadarla sınırlı kalmadığını söylüyordu.

"Kan ile mühürlenmesi gerekiyor bu dönüşümün. Senin ile bir daha dönüşüm büyüü yapmak istemiyorum, ne olursa olsun bu sondu." Cadı düpedüz huyusuzlanıp suratını astı. Hâlâ çok ama çok yaşlı görünen bedenine baktım. Bir anda bir şey belimden yakaladı. Draza'nın gümüş rengi uzun saçları göğsüme dökülünce arkamdakinin o olduğunu anladım. Bedenim ani bir panik dalgasıyla çırpınmaya başladı. Ahmak

beni diğer eliyle boynumu sıkıca tutup yana yatırınca hareketlessiz kalmanın daha akıllıca olduğuna karar verdim. Boynumu kırmaması için Tanrıya dualar ediyordum.

"Dönüşümünü bu kan ile mühürle cadı," dedi Draza vahşi bir sesle. Beni kendine çevirirken bakışları başın ve sabırsızdı. Zihnimde çalan alarm çanları ile derin nefesler almaya başladım. Draza bir anda boynuma atıldı ve keskin sivri dişlerini boynuma geçirdi. "Kes sesini," dediğinde çığlık atmakta olduğumu yeni fark etmiştim. Canım yanmıyordu sadece ani bir çok dalgası ile çığlık çığlığa bağırıyordum. Draza sabırsızca kıpırdanıp dişlerini daha derine gömünce başım döndü. Gözlerim yavaşça kapanırken bir çift kanat sesi duydum son bir gayret gözlerimi açtım bu kanat sesleri Aidan'a ait olabilirdi.

Gözlerimi açınca Draza yavaşça boynumu bıraktı. Kanlı dudakları, kızıl ölümcül gözleri ve heybetli gövdesini çevreleyen gri kanatlarıyla karşımda gerçekten de bir iblis kralı gibi duruyordu.

BÖLÜM 14

Draza gri gür kanatlarını oynatınca tekrar gerçekliğe döndüm. Az önce bir elfin dönüşümüne şahit olmuştum. Yanı başımda Meredith zar zor nefes alır bir halde iri büyük bir kayaya tutunmuştu. Draza elini kaldırıp kulaklarına dokundu. Eski sivrilikleri kalmasa da yine de normal bir kulağa oranla sivriydiler. Draza kaşlarını çatıp cadıya baktı. "Kulaklarım neden hâlâ elf kulağı gibi?" dedi hırlarcasına. Meredith güçlkle başını kaldırıp kısık bir tonda konuştu. "Elf kulağı gibi değil ama pek normal oldukları da söylenemez. Dönüşüm büyüsünü aynen olması gerektiği gibi yaptım."

Draza kendi çevresinde dönüp hoşnutsuzca dudaklarını büktü. Meredith alaycı bir şekilde "Draza eskiden de böyleydin her zaman kar beyazı bir beden vardı saçların her zaman gümüş rengiydi. Tek değişiklik biraz sivrilen yüz hatların ve kulağın," dedi. Draza homurdanarak yere oturmadan önce omuzlarını es-

...örnek kanatlarını içine aldı. Soru sormamın zama-
nının gelip gelmediğini merak eder halde huzursuzca
pazmaklarını oynattım.

"Aidan nerede?"
"Uzakta. Neden buraya gelip yanıma oturmuyor-
sun avcı."

"Çünkü canıma değer veriyorum," dedim huysuz-
ca. Sığ tarafımdaki cadı kahkahayı basınca Draza yü-
zünü eksitti. "Aidan uzakta."

"Oldu anlamında mı uzakta?" dedim cevabından
korkar halde.

"Tabii ki de kardeşimi öldürmedim seni salak, en
azından henüz," dedi kızgın bakışlarını üzerimde ge-
zdirirken. Tüm kaslarım ani bir rahatlama ile gevşedi.

Aidan yaşıyordu! Ama şimdilik.
"Şimdi biliyorsun ki seninle yarım kalan işlerimizi
halletmemiz gerekiyor."

"Mesela. ." dedim sorgulayan gözlerle yüzüne ba-
larken.

"Mesela tahtımı geri almak gibi."

Yarı başımda Meredith huzursuzca kıpırdadı.
Dengesiz iblis beni umursamadan cadıya döndü. "Öl-
dürmem gereken iki kraliyet mensubu kaldı cadı. Biri
sensin."

"Ben artık kraliçe değilim," dedi Meredith keyifli
bir ses ile. Draza aniden şaşkınlıkla başını kaldırıp
Meredith'e baktı. "Neden?"

"Aidan da kehanet için öldürülmem gerektiğini
söyledi ama kehanetten kurtulmamın akıllıca bir yo-
lanı da bulmuştu. Yerime bir varis buldum, Aidan
onu öldürecekti sen her şeyi mahvetmeden önce."

"Ben olmasaydım cadı, Aidan seni yine de öldürürdü bunu biliyorsun." Cadı bakışlarını uzaklara dikti.

"O halde varisi öldürmek gerekiyor." Draza düştünceli bir şekilde ayağa kalkınca farkında olmadan bir adım geriledim. Bu çocuğun her hareketi beynimde tehlike zilleri çaldırıyordu.

"Şu an krallığından hayli uzaktayız cadı. Biz buradan devam edeceğiz," dedi Draza saçlarını ensesinde deri bir bağcıkla toplarken. Meredith güçlükle derin bir nefes alıp kafasını olumlu anlamda salladı. Draza bileğimden tutup beni kendisine çevirince panikle zıpladım. "Kıpırdamadan dur," dedi ve belimi sıkıca sardı. Çığlık atma isteğimi zar zor bastırarak ellerimi yumruk yapıp omuzlarına vurdum. "Laftan anlamaz mısın sen? Dur diyorum sana. Eğer biraz daha tepirsen havalandığımda seni aşağı bırakırım. Beni anladsan mı?" Çenemi kavramış beni kendine bakmaya zorluyordu. Başımı sallayabildiğim ölçüde salladım. Çenemi yavaşça bırakıp ellerini belime sardı. Göz ucuyla Meredith'e baktığımda yaşlı yüzünün her santimine keder kazınmış olduğunu gördüm. Böyle ruhsuz bir cadıyı kedere sürükleyen ne olabilir diye düşünürken ayaklarım yerden havalandı.

Draza iri gri kanatlarını Aidan'dan çok daha hızlı çırpıyordu. Uzun yıllar kanatları olmadan yaşadıkten sonra onlara kavuşunca iblis hızını ayarlayamıyor gibiydi. Zaten çok da profesyonel olmayan uçuşu beni taşıması ile daha da kötüleşmişti. Oradan oraya sallanıyordum.

Birinin kral olmasına yardım edeceksem bu kesin-

...de Aidan olurdu. Draza Aidan'a bir şey yapmıştı ve ne yaptığını da söylemiyordu. Umutsuzluk içinde bakışlarını kapattım. Aşağıdaki dev ağaçlı ormanı ar-
kızlarla bakiyordum, bakmama gerek yoktu. Zaten
şeylele şiddetle oradan oraya savrulurken bir şeylere
bakmak daha da midemi bulandırırđı.

Daha önce buradan geçtiğimizi düşündürecek ka-
dar tanıdık gelen bir yerde Draza yavaşça alçaldı. O
da tıpkı Aidan gibi yerden bir metre kadar yukarıda
kollarını sırtına çekti. Ayaklarım toprağa basar bas-
maz önüme eğildim ve bolca kustum. Son yirmi dört
saat pek bir şey yemediğim için midemden sade-
ce su çıkarabiliştim fakat bu su bile boğazımı fena
halde yakmıştı. Elimin tersiyle ağzımı silip saçlarımı
yüzümden çektim.

"Kehanetin neresinde yardımın dokunacak hâlâ
bulamayasam da sanırım ben bu işi yaparken benimle
gelmen gerekiyor." Draza uzun iri bir ağaç gövdesine
sırtını yaslamış kayıtsız bir halde kollarını göğsünde
kavuşturmuştu. "Bir gün tüm bunlar için intikamımı
alacağım," dedim aksi bir ses ile. İki kardeş arasında
kraliyet tacı gibi gezip durmaktan yorulmuşum. San-
ki cansız bir nesneymiş gibi oradan oraya savruluyor-
dum.

"Aidan'a da taht yolunda yardım edebilirdim. Ne-
den seni seçeyim?" Draza başını kaldırıp şaşkın göz-
lerle bana baktı. "Karşılığında seni öldürmeyeceğim.
Bu yeterli değil mi?" dedi gözlerimi devirmeme sebep
olan neredeyse gücenmiş bir ses tonuyla.

"Aidan'ın seninle işi bittikten sonra seni ölüm me-

leğine vermeyeceğini mi düşünüyorsun?" dedi birden. Tam cevap vermek için ağzımı açıyordum ki uyarın bakışlarıyla sustum.

Draza aptal kıcını ta buralara kadar getirip bana emirler yağdırıyordu, karşılığında ne alacağımı merak ediyordum. Bir süre gözlerime baktı. Sanki az sonra beni şövalye ilan edeceğini söyleyecek gibiydi.

"Karşılığında sana her şeyi anlatacağım. Ben aptal biri değilim Avcı. Ödevimi iyi yaptım. Yanına gelmeden önce ne kadar araştırma yaptığımı bilseydin." Biraz bekledi ve konuşmaya devam etti. "Ama kabul etmek gerekirse bulduklarım beni bile şaşırttı."

"Neyi anlatacaksın? Neler oluyor?" Kafam karıştı. Draza'nın bana karşılığında gerçekten bir şey vermesini beklemiyordum.

"Ailenle ilgili gerçeği bilmek istemiyor musun?" Gözleri merakla kısılmıştı. Hareket etmeyi bırakıp öylece bana baktı. Bende öylece ona bakıyordum. Ailem mi? Ailemle ilgili ne gibi bir gerçek olabilirdi ki.

"Saçma sapan asılsız şeyler uydurarak mı sana yardım etmemi sağlayacaksın? Acınası haldesin biliyorsun değil mi?"

"Acınası halde olan sensin. Aslında araştırma yaparken bunları zaten biliyor olabileceğini göz önünde bulundurmuştum. Ama şu haline bakınca... gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun değil mi?" Bir çeşit espri yaptığını düşünüyor olmalıydı ki kahkahalarla gülmeye başladı. Sinirlerimin adeta bir yay gibi gerildiğini hissettim. Draza nihayet gülmesini bitirip yavaşça yere oturdu. Ona dik dik baktığımı görünce

öyle sağ yanını işaret etti. Lanet olası kibirli şey yanı-
na oturmamı istiyordu.

"Yalanlarını dinlemeye vaktim yok." Yapmam ge-
neden daha önemli şeyler vardı mesela dünyayı kur-
mak gibi. Ara sıra gümüş dönen tuhaf renkteki
şeyleri tehlikeyle parıldadı. Bıkkınlıkla gözlerimi de-
virdim, elimde değildi bu heriften nefret ediyordum.
İstemeyerek yanına gittim aslında istemeyerek gitti-
ğime inanmak kolay geliyordu oysa içimde bir yanım
anlatacaklarını merak ediyordu, saçmalık bile olsa.
Yanına oturur oturmaz konuşmaya başladı.

"Ailen öz ailen değil."
"Bunu biliyorum," dedim. Ses çıkarmadı pek ko-
nuşkan bir tip değildi zaten. Ailemin öz ailem olma-
dığını derinlerde bir yerde hep biliyordum ama bunu
bir türlü onlara soracak cesareti bulamamıştım. Göz
renklerimiz, saç renklerimiz onlarla ortak tek bir ya-
nım bile yoktu. Avcı olmamı istediklerinde bu istek-
ten çok bir emirdi. İçten içe onlar kadar kana susamış
olmadığıma kendimi ikna etmeye çalışıyordum ama
nihayetinde konsey tüm on iki-yirmi yaş arası kız ço-
cuklarını eğitim için topladığında seçme şansım kal-
mamıştı. Bir avcı olan ailem ve henüz avcılığın anla-
mını yeni yeni çözen küçük bir erkek kardeşim vardı.

"Seni evlatlık almadılar avcı. Onlar senin aileni öl-
dürüp seni aldılar." Sanki cümle yeterince şok etkisi
yaratamıyormuş gibi birde bunları delici bakışlarını
gözlerime dikerek söylemişti. Dilim tutulmuştu. Elim
saçımda kalmıştı az önce düşünürken istemsiz olarak
saçımı kaşımaya başlamıştım ki bu stresli anlarımda

yaptığım kötü bir alışkanlıktı. Elimi indiremiyordum. Kendimde herhangi bir uzvumu hareket ettirecek ıza-deyi bulamıyordum.

Draza'nın dediklerini bir an için gerçek farz edersem. . Bunun altından nasıl kalkarım? Marr ve Anton benim tek ailem. Bir yerlerde biyolojik bir şekilde var olabilmem için bir ailemin olduğunu biliyorum ama bu konu üzerinde fazla düşünmemeye çalışmıştım. Karşımdaki ciddi bakışlı, kötü kalpli çocuk Marr ve Anton'un öz ailemi öldürdüğünü söylüyordu. İşte bu üzerinde düşünülecek bir şeydi.

Şeytan hakkında pek çok şey denir. Her yerde okuyabileceğiniz genel bir bilgi vardır mesela. Şeytan hilekârdır. Sözleri kalbinizi zehirler, bir iblis kulağınıza bir şeyler fısıldarsa onu dinlemeyin çünkü iblislerin ağzından doğru tek bir söz çıkmaz. Ailem pek çok iblisi öldürmüştü fakat asla insanları öldürmezlerdi. Elimi saçımdan nihayet indirip derin nefesler almaya çalıştım. Marr ve Anton iyi insanlardı.

"Onları tanıımıyorsun. Onlar iyi insanlar." Tökezyerek zor da olsa yerden kalktım o ise hâlâ oturuyordu. Sinir bozucu bir şekilde güldü.

"Onları düşündüğün kadar iyi tanıımıyorsun."

"Sana yardım etmem için böyle saçma sapan yalanlara başvurmak senin için bile zavallica," dediğim şeye ben bile neredeyse gülecektim. Draza safkan bir iblisti, yani ondan herhangi seviyeli bir hareket beklemek fazlasıyla tuhaf olurdu.

"Dinlemek için hazır olduğunda sana anlatacağım." Gergince sırtıp yerden kalktı.

"Ama şimdi vampirlere gitmemiz gerekiyor. Eğer benim için bunu yaparsan günün birinde karşılığını fazlasıyla alacaksın." Öyle ciddi duruyordu ki bir an için ona inandım. Onun bana herhangi bir konuda yardım edebileceğine inandım. Bu bile ne kadar saf ve aptal olduğumu gösteriyordu. Bu lanet herif son birkaç saat içinde beni iki kez boğmuştu. Şimdi de saçma sapan yalanlarla zihnimi yoruyordu ve utanmaz bir edayla yardımımı istiyordu. Onun yeniden iblis olup olmaması umurumda bile değildi. Tabii ki ona yardım etmeyecektim. Bilekliğimi parmağımla hafifçe oynatıp minik hançeri elime aldım görmemesi için elimi arkama gizleyerek yapmıştım bunu. Bıkkınlıkla homurdandı. Kaşlarını çatıp başını eğdiğinde şaşkınlıkla ona baktım. Hançerimi gerçekten görmüş olabilir miydi?

"Sanırım daha açık olmam gerekiyor." Tekrar başını kaldırdı ama gözleri hâlâ kapalıydı.

"Aslında bunak kâhinin kehaneti beni çok ilgilendirmiyor Cassie. Eğer benimle gelmezsen aileni öldürürüm. Marr ve Anton'u minik Jo'nun gözleri önünde öldürürüm sonra da Jo'yu öldürürüm. Bu senin için uygun mu?" Tüm bunlar canını sıkarak birer ayrıntıya muşçasına gözleri kapalı söylemişti. Beni bakışlarıyla korkutma zahmetine bile girmemişti.

Kendi hayatım için ona yardım etmeyeceğimi o da biliyordu bu yüzden tıpkı babası gibi oyuna uğruna savaşağım bir şeyler koymuştu. Arkamı dönüp geçmişe, tüm bu yaşananlara baktım. Aidan kayıptı. Katze'i kendi sorunlarıyla baş başa bırakıyordum çünkü

ailem tehlikedeydi. Bana yardım edecek bir avcı ekibi ya da Beth yoktu. Zaman zaman gelen sarışın melek bile ortalarda yoktu.

Tekrar Draza'ya döndüm. Bakışlarındaki kararlılık mideme bir yumruk gibi oturdu. Ailemi öldürürdü, bunu gözünü kırpmadan yapardı. Beni mat etmeye çok uzaktı ama şahu almak için her şampiyonun yaptığı gibi piyonlarını tek tek feda edecekti.

"Ertelemek yok. Dinlemeye hazırım," dedim az önce dediklerini duymazdan gelerek. Ailem hakkınlayacağını merakla bekliyordum.

"Beş yaşından öncesini hatırlıyor musun?" Sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı. Hayatım boyunca beş yaşından önceyi merak etmiştim. Bunun birçok sebebi vardı örneğin ailem ne kadar otoriter ve soğuk insanlar olsa da doğum günü kutlamalarımızı atlatmazlardı. Altı yaşından itibaren her sene doğum günüm kutlanmış ve pasta ile resmim çekilmişti. İlk beş doğum günü fotoğrafımın nerede olduğunu sorduşumda verdikleri tepki tuhafıma gitmişti ama bunun üzerinde durmamıştım. Aynı şekilde daha önceye ait hiçbir şey hatırlamıyordum işin tuhaf yanı aileme ilk yürümeye başladığım zamanları sorduşumda ne diyeceklerini bilememişlerdi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi küstahça.

"Beş yaşından öncenin konumuzla ne alakası var?"

"Beş yaşındayken şimdi anne ve baba dediğin insanlar tarafından kaçırıldın Cassie. Senin öz aileni öldürdüler."

"Biraz saçmalamıyor musun sence de? Marr ve An-
son masumlara zarar vermez," dedim kesin bir tonla.
"Masum olduklarını kim söyledi?" Draza doğru-
dan keskin bakışlarını yüzüme odaklamıştı. Ne tepki
vereceğimi bilemez halde sessizce suratına baktım.
Kayıtsızca çevresine bakındı. "Ailen yüzyılın en çok
aranan kişileri idi Cassie," dedi ve kırmızı gözleri he-
recanla parıldadı.

"Ne suç işlemişlerdi?"

"Kitaplardaki suçlardan işlemedikleri yok," dedi
her şeyi açıklarcasına. Bahsettiği kitaplar insanlığın
kutsal kitaplarıydı. Ve bu kitaplarda her türlü suç ya-
sakanmış olarak vardı. "Onlar bir çete falan mıydı?"

"Çete mi? Pek sayılmaz. Çete olamayacak kadar
özgünlerdi," dedi keyifle. "Onları tanıyordun!" de-
dim ve bu kesinlikle bir soru değildi. Olumlu anlam-
da başını salladı. "Onlar masum değillerdi ama iyi-
lerdi Cassie," dedi benden çok kendine karşı konuşur
gibi bir şekilde. "Dediğin kadar suç işleyen insanlar
ise nasıl iyi olabilirler ki?"

Draza kaşlarını çatı. "Her şey beyaz ya da siyah
değildir Cassie. Gri de vardır. Sen ve ben griyiz.
Merak ediyorsan söyleyeyim Aidan bir gri değil. O
bir siyah," dedi ve adımlarını hızlandırdı. Hemen pe-
şinden sadık hizmetkârıymış gibi gidiyordum. Draza
gibi kötü biri gri olabiliyordu da Aidan nasıl siyah
olabiliyordu? Peki ben bunu öğrenmek istiyor muy-
dum? Aidan'ın ne kadar kötü biri olduğunu bilmiyor
muydum sanki. O bir iblis prensiydi, iyilik meleği de-
ğil. Ayrıca Aidan ne yaparsa yapsın benim yapacakla-
rımın yanında hiçbir şey kalacağına emindim.

"Senin pek gri olduğunu düşünmüyorum şeytan," dedim arkasından ona yetişmeye çalışırken. "Senin hakkımda ne düşündüğünün önemi yok," dedi durmadan. Biraz bozulmuş bir halde kaşlarını çattım ama arkasında olduğum için o bunu görememişti. "Aidan peşine düşecek bunu biliyorsun," dedim selimi biraz daha yükselterek. "Bunu biliyorum zaten gelmesini bekliyorum, onun için özenle hazırladığım düzenden kaçtığında onu bekliyor olacağım." Düzene kelimesi tüylerimi ürpertmişti. Draza pek sevdiği kardeşi Aidan için ne gibi bir düzene kurmuş olabilirdi?

Ailemi şu an düşünürsem kafayı sıyırdım. Benim başka bir şeye odaklanmam lazımdı. Nihayet güvenliklerini sağladıktan sonra oturup tüm bunları konuşabildik. Güvende olmalarının tek yolu da şeytanın dediğini yapmaktı.

"Ben gerçekten de yıkım getiren miyim?" dedim birden. Draza suratında tuhaf bir ifadeyle bana baktı. "Tabii ki değilsin, aileni tanıyordum." Rahatlayarak tekrar yola döndüm.

"İkinizin aynı anda tahta geçmesi çok mu olanaklı? Demek istediğim burası imkânsızlıkların dünyası, neden bu da olmasın? Her yere hükmetmek zorunda değilsiniz paylaşabilirsiniz," dedim fazlaca hevesli bir ses tonu ile. Draza aniden durup bana döndü. Sakince yüzüme baktı. "Siz insanlar bunu başarabildiniz mi?"

"Hayır, ama siz insan değilsiniz belki siz bunu yapabilirsiniz."

"Yapabiliriz ama yapmayacağız."

"Canın yandı mı?" Aniden sorduğum bu soru karşısında gözbebekleri irileşti. Zaten beyaz olan cildi daha da beyazladı. Onu bu kadar etkileyenin benim sorum değil de çektiği acıyı hatırlaması olduğunu anladım. "Evet," dedi duygusuz bir ses ile. Cevap vermesini beklemiyordum. "Nasıldı?" diye sorarken tedbiri elden bırakmıştım. Dönüşüm büyüğü o kadar ilgi çekiciydi ki, tüm ayrıntıları öğrenmek istiyordum. "Farklıydı." Bana bakan gözleri ilgiyle kısılmıştı. Boyunu hafif sağa çevirip bir adım daha yaklaştı. Sanki yüzümde bir şey arıyor gibiydi.

Başımı çevirerek fazlasıyla meraklı bakışlarından kaçındım. Sadece basit meraklı bir soru bu kadar ilgisini çekmeye sebep olmuş olabilir miydi? "Dönüşüm büyüğü aslında o gördüğünden daha uzun olur ve bir tane de kurban gerekir, cadı benim için geçici bir büyü yaptı." Eliyle omzumu tutup beni kenara çekti. "Geçici mi? Neden böyle bir şey yaparsın?"

"Çünkü yeterli vakti yoktu ve bu yaptığı büyü ilerde tamamlanabilir," dedi çalılarının arkasından bir şeyi gözlerken. Baktığı yere bakabilmek için çalılara yaklaştım. "Büyü nasıl tamamlanacak peki?" dedim ona dönmeden. Bir an için başını bana çevirdi bir süre bana baktıktan sonra tekrar dikkatini az önceki yere verdi. "Bir kurban ile tabii ki. Masum kanı akması gerekiyor." Elbette gerekirdi, bu kaçık yerde bir şeylerin yolunda olabilmesi için her zaman ölüm gerekliydi. "Masum bir kanı yirmi birinci yüzyılda nerede bulmayı düşünüyorsun?" dedim biraz da alayla. Hâlâ nereye baktığımızı çözmemiştim.

"Masum kanı olmasa da olur diye düşünmekteyim. Şimdi şu ağacı görüyor musun? İşte o cadıların inine giren bir anahtar deliği. Oradan gireceğiz." Bahsettiği ağaç diğerlerinden hiçbir farkı olmayan sıradan bir dedeğimde karanlık gözlerini yüzümde gezdirdi. "Sarıdır," dedi az duyulur bir ses ile.

Draza birden bileğimi tuttu. Şaşkınlıkla bağırmasından öylece kaldım. Bir eliyle bileğimi kendine çevirdi diğer elinin işaret parmağını bileğime batırdı. Sivri tırnağının battığı yer birden yanmaya başladı. Açtığı yara öyle çok kaşınıyordu ki kaşımamak için yanagımın içini ısırardım. "Bunu neden yapmak için olası?" dedim hızla bileğimi çekip diğer elimle sımsıkı tutarken. Gözlerini devirerek cevapladı. "Kanını silme. Gidip ağaca sür kolunu sonra geçit açılacak." Dişlerimi gıcırdatıp derhal ağaca koşturdum. Hâlâ dümdüz bir yandan da arkamdaki şeytan çocuğa bin bir küfürler ediyordum.

"O kadar yakında durma. Geçit açılırken kafandan olma bir de," dedi sakince. Bir hışım arkamı dönüp Draza'ya tehlikeli bakışlar attım. Ama sözlerine de kulak vermiştım hemen gerileyip çalılara koştum. Yanına geldiğimde dönüp bakmadı ben de rahatlıkla acıyan bileğimle ilgilenemedim. Belime sardığım gömleğimden bir parça kesip bileğime doladım. Bu temiz su bulana kadar enfeksiyon kapmasını önlerdi.

Az önce yaşlı gövdesine kanımı sürdüğüm ağaç çatırdayarak hareket etti. Artık şaşırmıyordum sade-

ce izliyordum. Taytımı yukarı çekip saçlarımı çözüp tekrar topladım. Her an koşabilecek şekilde hazır olmam gerekiyordu. Draza'ya bakmama gerek yoktu o kusursuz gıcık suratıyla ifadesizce orada dikiliyor olmalıydı. "Acele et geçit kapanmadan içeri girelim," dedi hızlıca çalışanların arasına dalarken. "Çevresinden dolanabilirdin geri zekâlı." Son kelimeyi duymaması için fısıltı gibi söylemiştim. Tepkisizliğine bakılırsa duymamıştı da zaten.

Ağacın yanına eğilip eliyle gelmemi işaret etti. İsteyerek de olsa gizlenerek yanına gittim. Sırtımdan tuttuğu gibi beni ağaca bastırdı. Ciğerlerimdeki anlık baskı geldiği hızla kayboldu. Bir saniye önce diğer tarafta bedenim hunharca ağaca bastırılırken şimdi sırtıma bir ağaca yaslanmış nefes nefese duruyordum. "Geçit ağacın gövdesiydi, öyle mi? Özümü çıkartacak kadar bastırmadan önce keşke bunu söyleseydin," dedim bir yandan göğsümü tutarken. "Sanırım buradan bir cadıyı öldürmeyi düşünüyorsun?" Alakasız bir konu açmanın verdiği rahatsızlıktan tamamen yoksun bir halde sıkıntıyla suratına baktım. Draza'nın kaşları şaşkınlıkla yükseldi. "Cadı kraliçesini öldürmem gerek kehanetteki gibi ayrıca dönüşüm için de bir kurban lazım. Bir taşla iki kuş," dedi ve tekrardan çevreye kaçamak bakışlar atma işine koyuldu.

"Kızın masum olduğunu düşünmüyorum ama idare edeceğiz." İblis çocuk nihayet ortalığı gözetleme işini bitirmişti. "Şu tarafa gideceğiz," dedi bulunduğumuz yerin doğusunda kalan bir dağın eteğini işaret ederek. "Emin misin? Aidan hiç bir volkandan bah-

setmedi?" Draza gergince sınıttı. "Evet." Kestirip atınca diyecek bir söz bulamadım. Terleyen avuç içlerimi pantolon taytıma sildim.

"Buradan sonra yalnızca bir yere daha seninle geleceğim. Sonra anlaşma biter Draza. Benden ve ailemden uzak duracaksın," dedim aksi bir şekilde. Vampirler ve cadılarla uğraşacaktım, son kalanlar bunlardı. Sonrasında özgür olacaktım. Draza düşünceli bir ifade ile volkana baktı. "Tamam," dedi sessizce.

BÖLÜM 15

Draza ile olan yolculuğum başladı. Oradan oraya savrulduğumun farkındayım ama sanki hayatım benim değilmiş gibi hissediyor, tüm bunlara müdahale edemiyorum. Ölüm meleğiyle karşılaşmadan önceyi, affedilişimi ve Aidan'ı-en çok da Aidan'ı-düşünüyorum. Şu an nerede olduğunu, beni düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Draza'ya ruh halimi belli etmemeye çalıştım ama sanırım düşündüğüm kadar iyi bir oyuncu değilim. Volkana doğru yürümeye başladığımızdan beri beni inceliyor, her baktığımda da başını döndürüyordu. Bu artık çekilmez bir hal aldığında cesaretimi topla-yıp ona bunu sordum.

"Neden dönüp dönüp bana bakıyorsun?"

"Sana bakıyorum çünkü bir türlü kardeşimin sen-de ne bulduğunu anlayamıyorum." Dürüstlüğü kar-sısında afallasam da sözlerini beynimde iyice tarttım. Aidan bende bir şey mi buluyordu? Draza bana ölü

bir fareymişim gibi bakınca sırtıttığımı fark edip aceleyle ifademi değiştirdim.

"Kardeşime karşı ne gibi duyguların var senin?" durdu. Sesini yükseltmeye başlamıştı, onu neyin bu kadar kızdırdığını anlamak imkânsızdı. Aidanhell'e karşı bir şeyler hissediyorsam bu benim sorumluluğundaydı, benimle dalga geçebilirdi bunu takmazdım ama lanet Draza bana kızıyordu. İşte buna hakka yoktu.

"Seni ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokma." Hızlı hızlı yürümeye devam ettim. Arkamda kas kaba durduğunu hissedebiliyordum. On yedi yaşındayım. Kendi hayatımda bile mantıklı kararlar veremiyorken nasıl olur da dünyayı kurtarmam beklenebilir benden.

Soğuk metali andıran güçlü parmaklar boğazımı kavradı ama bu kez beni boğmasına izin vermeyecektim. Arkamda olduğunu biliyordum Tanrıya isabet ettirebilmem için duamı ettim ve dirseğimi çenesine geçirdim. Şaşkınlıkla boğazımı bıraktı. Hemen ona doğru döndüm, yapacağı ilk harekette bacak arasına bir tekme atacaktım. Daha önce yapamamış olmam korkuyor olmamdandı ama artık ondan eskisi kadar korkmuyordum. Beni zorla alıkoyduğundan beri Draza daha ulaşılabilir geliyordu bana.

Düşündüm de tırnaklarımla yüzünü de tırmalayabilirdim. Ben büyük bir iştahla ona vereceğim zararın hayalini kurarken Draza hiç bir hamle yapmadı sadece şaşkınlıkla bana bakmaya devam etti. Boğazını temizleyip konuşmaya başladığında, ondan bunları duyacağımı düşünmemiştim.

"Aidanhell'in sende ne bulduğunu anladım." Neden bilmiyorum ama alayla söylenen bu sözlerin arasında az da olsa bir takdir hissetmişim.

Benden beklenmeyi yapmam bana saygı duymasına sebep olmuş olabilir miydi? Dirsek attığımda bana saygı duyuyorsa, onu tekmelediğimde bana bayağılacak demektir. Küçük tuhaf esprime içimden sessizce güldüm.

Bu şiddet düşkünü manyak oğlandan ne kadar çabuk kurtulursam o kadar iyiydi. Ondan kurtulmam sürtük cadıyı bulmama bağlıydı. Cadının muhtemelen buraya geldiğimizden çoktan haberi olmuştu. Bulunmak istemeyen bir cadıyı nasıl bulacağımız konusu tam bir muamma olsa da beni asıl düşündüren volkana neden uçarak gitmediğimizdi. Draza ile uçmaya bayılmıyordum ama bu şekilde çok yavaş ilerliyorduk. Ayak tabanlarım son yarım saattir attığım her adımda ağrıyordu, sanıyorum su toplamışlardı. "Neden uçarak gitmiyoruz?" Dayanamayıp sormuştum. Draza azıcık bile yavaşlamadan yürümeye devam etti. "Kanatlarıma zarar gelsin istemiyorum. Gökyüzünde açık birer hedef oluruz."

"Bu şekilde de son derece açık hedefleriz. Bizi izlemeliklerini mi sanıyorsun?"

"Neden mızızlanıyorsun, acıktın mı?" dedi aniden durup bana dönerek. Açlıktan ölüyordum ama yine de "Hayır," dedim aksi bir şekilde. "İyi," dedi ve tekrar önünü dönüp yürümeye devam etti. Aidan olsaydı ne kadar öküzce davranmış olsa da bana yemek bulur getirirdi. Mutsuzlukla iç çekip gerzek iblis-elf

karışımı çocuğun peşine takıldım. Bu yol madem benim için çekilmez haldeydi o halde onun için de böyle olacaktı. Eğer ona sorular sorarsam kendimi yeniden bir dövüşün içinde bulabilirdim öte yandan onu tek meleyebilsem yolculuğumun daha keyifli geçeceğini düşünüyordum.

"Neden Kara Elf oldun?" Zaten bildiğim hikâyeyi züppenin anlatmasını istedim. Başını yan çevirip bana küçümser bir şekilde baktı.

"Çocuklara göre bir hikâye değil." Cevap vermesine şaşırmıştım bir şey anlatmayacak olması ve bana saldırmaması ise hayal kırıklığına uğramama sebep olmuştu.

"Eğer ben çocuksam sende çocuk sayılırsın," dedim biraz da gücenerek. Aslında her ne kadar on sekiz-yirmi yaşlarında görünse de kesinlikle yüzyılı devirdiğini biliyordum. Draza başını adamakıllı bana çevirip sivri dişlerini göstererek hırladı. "Hikâyeleri severim," dedim biraz korkarak.

Tek kaşını kaldırıp bana bakışı zihnimde bir dejavu etkisi yarattı. Aidan da şaşırdığında böyle yapıyordu. Adımlarını yavaşlatıp en sonunda durdu. "Neden bu kadar ısrarcısın? Sana olan sabrım sonsuz değil," dedi. Volkanı işaret ettim. "Oraya varana kadar zaman geçecek. Ayrıca neden anlatmayasın ki?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Sağ elini başına götürüp iki parmağını açarak alına bastırdı. "Eğer anlatırsam çeneni kapalı tutacak mısın?" dedi bıkkınlıkla. "Evet!" diye atıldım hemen.

Yeni bir şeyler öğrenebileceğimin sevinciyle sabırsızca yanında beklemeye başladım. Yeni şeyler

öğrenmeyi severdim ve elbette bilgi bu dünyada güç demekti. Ona neden Kara Elfe dönüştürüldüğünü soracaktım oysa dudaklarımda çoktan başka bir soru belirmişti.

"Kaç yaşındasın?" dedim anlatacağı şeyi beklemeden. "İblis olarak yüz elli kış geçirdim avcı," dedi resmîyetle. "Neden Kara Elf'e dönüştün?"

Adımlarını birden hızlandırınca yetişmek için ben de hızlandım. "Her genç iblis gibi ben de hata yaptım ama veliaht şeytanın hata yapma hakkı yoktur avcı," dedi düz bir sesle. "Sen veliaht mıydın? Peki Aidan?" dedim nefes nefese ona yetişmeye çalışırken. "O benim küçük kardeşim." Başını yan çevirip hafifçe gülümsedi. Afallamış bir halde öylece bakakaldım. "Küçük mü? Hemen hemen aynı görünüyorsunuz."

"Aramızda elli sene var. Büyük olduğum için tahta ben geçecektim. Ama bir hata yapıp sürgün edildim." "Bu sürgün sayılmaz. Kara Elf'lerin kralıydın. Belki hâlâ öylesin."

"Kara Elf'ler asla beni benimsemediler ki artık bu kanatlar ile orada kral olacağımı sanmıyorum zaten öyle bir arzum da yok. Ben başka bir tacın peşindeyim." Ne kadar gıcık bir erkek olsa da söylediklerinde haklıydı, o büyük olansa taht onun olmalıydı. Aidan asla hak etmediği bir tahtın peşindeydi.

"Neden yaşlanmadın?"

"Bunu gerçekten sordun mu?"

"Unut gitsin. Neden sürgün edildiğini anlatıyordun," dedim fazlaca meraklı bir sesle. Draza adımlarını biraz yavaşlatınca ona yetişebildim.

"Aşk oldum," dedi ve başını kaldırıp uzaklara baktı. Soğuk bir esinti tenimi yalayıp geçerken doğru duyup duymadığımı düşündüm. "Bu yasak mıydı?" dedim çatallaşan sesimle.

"Hâlâ yasak. Aşk şeytanlara uygun değil avcı, dedi hüzünle uzaklara bakan gözlerini kapatarak. Fazla ileri gittiğimin gayet farkında olarak tedirgince öksürdüm. "Kimdi?" dedim. Draza'nın sürgüne gönderilmesini sağlayan dişi gerçekten de Meredith olabilir miydi? İkisinin tuhaf hareketleri bana bunu düşündürmüştü ayrıca Meredith çok güçlü bir kadındı. Erkekler daima güçlü olanları isterdi.

"Onunla tanıştın," dedi ve yakınındaki bir ağaçtan iri bir dal kopardı. Daldaki yaprakları tek tek koparak yürümeye devam ediyordu. Gizemli dişinin kim olduğunu merak eder halde dudaklarımı ısırardım. Bu yolculuk başlayalı kimler ile tanışmıştım? Katze, Marcus ve Meredith. .

"Meredith," dedim tökezleyerek. Seviştiği tatlı kızın gerçek halini daha önceden biliyor muydu? O cadı bin yaşında falandı. İblis çocuk ellerini beline koyup yavaşça bana döndü. "Kardeşim seninle nasıl başa çıkıyor. Çenenin nasıl kapatıyor?" dedi büyük bir ciddiyetle bana bakarak. Aidan'ın beni öpücük ile susturduğunu hatırlayıp kızardım. Draza'nın bana bakan gözleri yavaşça kısıldı. "Vay vay vay! Burada gerçekten ilgi çekici bir şey varmış," dedi küstahça.

"Kardeşimi memnun edebildin mi peki?" Gıcık gülümsemesi yavaşça tüm yüzüne yayıldı. Daha da fazla kızarak sinirle ona döndüm. "Her ne düşünüyorsan öyle bir şey olmadı."

"Bu yüzden mi kızardın? Kardeşim seni tam olarak nasıl susturuyordu avcı?"
"Sen Meredith'e nasıl aşık oldun?" Karşı saldırıya geçmemi beklemiyordu. Gülümseyişi suratında dondu. Bu da ikimiz arasındaki konuşmanın sonu oldu.

Ahmak abimin ahmak oyuncakları. Üzerimdeki örümcek ağını temizlerken bir yandan da Draza'ya sövüyordum. Her zaman arıza çıkaran koca egolu manyağın bu sefer rahat duracağı fikrine nereden kapılmışım ki? Cadı, avcı hakkındaki kehaneti yeniden yorumlarken sevgili kardeşim bir anda gelmiş ve ortalığı her zamanki gibi karıştırmıştı. İşin en berbat kısmı da geldiği anda benden kurtulmasıydı.

Draza elf olmayı hiç istememişti onu anlıyorum, ben de istemezdim ama hakkını vermek gerekir ki elf iken birkaç kara büyü de öğrenmiş. Daha ne olduğunu anlamadan kendimi örümcekler ile dolu bu kuyuda buldum. Tabii ki ağa yapışmış bir halde uyandığı mı söylememe gerek bile yok.

Kol ve bacaklarımdan kan akar halde daracık kuyudan yukarı tırmanarak çıktım. Elimi daha yükseğe attığım her seferde irili ufaklı bir sürü kıymık batıyordu. Çırlıçıplak ve hafifçe eğilmiş bir halde kuyunun ağzında duruyordum. Örümceğe tekme attığımda ayağımın altına zehirli iğnesini sokmuştu. Şimdi bile üzerine basarken canım yanıyordu, Draza bunu fena ödeyecekti.

Kuyu o kadar dardı ki oradan çıkmak için kanatlarımı kullanamamıştım ama şimdi kanatlarım beni bu lanet yerden kurtarabilirdi. Ağırımı ağrımayan bağağıma verip temkinli bir şekilde kanatlarımı açtım. Gerzek kardeşim beni öyle bir mekâna yollamıştı ki iki metre önümü göremiyordum. Yoğun sis yüzünden gittiğim yeri göremeyerek yavaşça uçmaya bıraktım kendimi. Kanatlarımı her çırpışında sırtıma tarifi imkânsız acılar yayılıyordu. Buradan kurtulduğumda Draza hesap verecekti.

Siyah beyaz bir orman ve bitmek bilmeyen bir sis... Bu görüntü nerede olduğum hakkında sağlam fikir veriyordu aslında. Draza çocukluğumuzdan beri gelmediğimiz ölüm çukuruna beni bir şekilde yollamıştı. Ben bu çukurda cehennem yaratıkları ile savaşırken kendisi avcı ve cadıyla ne yapıyordu acaba? Ağrıyan kanatlarım ve net göremeyen gözlerim ile kardeşim denilen ahmağı ve minik avcımı bulmak için uçtum.

"Lanet elf bozuntusu! Onu bulduğunda öldüreceğini söylemiştin!" dedim tiksinierek.

"Bir daha bana o şekilde hitap edersen gırtlığımı keserim senin, gel ve yardım et."

"Cehennemde yan iblis, sana yardım etmeyeceğim," dedim ve ellerimi göğsümde kavuşturdum. Draza tüylerimi ürperten bir kahkaha attı. Dediğim cümlelerin saçmalığının ben de farkındaydım. Draza'nın cehennemde yanmak gibi bir korkusu yoktu çünkü orası kendi eviydi. İki elimin başparmağını şa-

kanlarına bastırdım, lanet bir baş ağrısı geldiğimizden beri canıma okuyordu.

Cadı bir kez daha ruhu bedeninden sökölüyormuş gibi çığlık attı. İrkilerek ona baktım. Kanlar içindeki kız benden birkaç yaş küçüktü. Draza elini bir kez daha kaldırıncı gözlerimi kapatıp arkamı döndüm. Daha fazla şahit olmak istemiyordum.

"Acı çekmek hoşuna mı gidiyor cadı? Soruma cevap ver, ben de sana kısa acısız bir ölüm vereyim." Draza bir eliyle cadının boğazını sıkmış diğer eliyle karnına parmaklarını sokmuştu. Kız başını yavaşça eğip kanlar içindeki karnına baktı.

"Meredith'in nasıl öldürüleceğini bilmiyorum. O farklı," dedi acı bir sesle. Karşılık olarak Draza memnuniyetsizlikle dudaklarını büzdü. Neler olacağını bildiğim için tekrar arkamı döndüm. Kendi kendime o cadının hiç masum olmadığını, muhtemelen çok kötü şeyler yaptığını hatırlatıyordum. Yol boyunca Draza böyle söylemişti. En zararsız cadı bile en az benim kadar kötülük yapmıştır dedi. Bu söz hemen ikna olmama yetti.

"Kız kardeşlerim intikamımı alacak biliyorsun iblis." Ardından tekrar çığlık attı.

"Kız kardeşlerin bir bok yapamaz bana, görmüyor musun?"

"Seni ucube!" dedi cadı tükürür gibi. Kendimi tekrar onlara bakmaya zorladım. Cadının ağzından kanlar akıyordu. Draza kana bulanmış beyaz saçlarını büyük bir zarafet göstererek arkaya aldı. Soğukkanlılığı karşısında kanım donmuştu. Bir kez daha kendimi tutamadım.

"Meredith'i nasıl öldüreceğini bilmediğini söylüyor sana ve dönüşüm büyüsü de bilmiyor. Bilsen kendini bu durumdan kurtarırdı. Draza, burada boş yere vakit harcıyoruz." Başka ne söyleyebilirdim bilmiyorum. Beklentiyle yanağımın içini dişlemeye başladım.

"Avcı?" dedi cadı net göremeyen gözleriyle bana bakarken. Gözlerini kısarak başını yana eğdi. Bana seslenmesinden irkilmiş halde kollarımı sıvazladım, sanki bir anda hava bir kaç derece birden soğumuştur. "Avcı sen misin?" dedi cadı bir kez daha.

"Çok kan kaybetti sanırım artık işimize yaramaz. Şu an nerede olduğunun farkında bile değil," dedi Draza yavaşça ayağa kalkarken. Cadı kıpırdamadan bize bakıyordu. Draza kızın kaçmasını engellemek için Meredith'e yaptığı büyünün aynısından yapmıştı. Genç cadı yerde dairenin içinde kana bulaanmış beyaz elbisesiyle oturuyordu.

"Seni hatırlıyorum avcı, sen misin?" dedi bir kez daha rüyada gibi bana bakarak.

"Neyden bahsediyor?" dedim Draza'ya. Omuz silkti. "Sana çok kan kaybettiğini söyledim. Ölüyor Cassie, akıllıca konuşamıyor artık işime yaramaz," dedi bıkkınlıkla. Draza zaten katlamış olduğu kanlı gömleğinin kollarını birer kez daha katladı. Ellerini saçlarının arasında gezdirip ensesinde bir deri parçası ile topladı. Cadı hâlâ bana bakıyordu. Gitgide artan tanıdıklık duygusu cadının bakışlarından daha ürkütücü olmaya başlamıştı.

"Henüz uyanmadı," dedi kendi kendine aniden.

Ama hâlâ bana bakıyordu. Draza'ya bakınca onun da beni izlemekte olduğunu gördüm. Temkinli bir şekilde cadıya doğru yürüdüm. "Kim henüz uyanmadı?" dedim adeta fısıltıyla. Omuzlarımdan iki el kavrayıp beni kanlı cadıdan uzaklaştırdı. Dönüp beni tutmakta olan elf-iblis çocuğa hiddetle baktım. "Ölüyor Cassie sözleri bir anlam ifade etmiyor şimdi uzak dur da işimi yapayım." Kendimi Draza'nın ellerinden kurtarıp birkaç adım geriledim. Cadı bilinçsizce gülümsedi. "Intikamımı al," dedi kısaca. Bir saniye sonra Draza parmaklarını cadının kalbine geçirmişti. Genç kız bir çığlık bile atamadan ölmüştü. İblis çocuk elini cadının bedeninden çekti ve elindeki iri siyah kalbi de beraberinde getirdi.

"Neden siyah?" dedim kendimi tutamayarak.

"Kara büyüden. Ne kadar yaparsan bedenini o kadar çok etkilenir. Bu cadı oldukça fazla kara büyü ile uğraşmış. Sana onun masum olmadığını söylemiştim," dedi bir yandan da kalbi evirip çeviriyordu. Bu tuhaf görüntü karşısında ne yapmalıydım bilmiyorum. Görmezden gelerek konuşmaya devam ettim.

"Neden cadı intikamımı al dedi?"

"Ölüyordu diyorum, muhtemelen kardeşlerinden birini görüyordu sende. Bu neden bu kadar önemli? Sen avcısın o da bir iblis türü. Orada neden acıydın ona?"

"Sen neden o kadar acımasızdın. Lanet olsun, sorgudan çok bir işkenceydi! Sen. . . Sanki bundan zevk alıyor gibiydin." Draza başını ellerinde tuttuğu iri siyah kalpten kaldırıp bana baktı. Simsiyah gözlerin-

den herhangi bir anlam çıkarmak imkânsızdı. "Sana yanıt vermeyeceğim insan," dedi ve arkasını döndü kalbi de beraberinde götürdü.

Cadının kanlar içindeki cansız bedenine baktım. En fazla on beş yaşında bir kız çocuğu gibi görünüyordum ama Meredith ile olan tecrübelerimi göz önünde bulundurursam altı yüz yaşında bile olabilirdi. Üzerinde bembeyaz bol işlemeli bir elbise vardı. Muhtemelen tahta yeni çıkmıştı çünkü Meredith ölmek için yerine onu atamıştı. Kızın bedeninde parlayan bir şey dikkatimi çekti.

"Meredith'in kalbini çıkarmak ölmesini sağlamaz mı? Bu cadıda işe yaradı," dedim ellerimle göğsü yarılmış soluk bedeni göstererek. Draza başını kaldırmadan yanıtladı. "Onun çıkarılacak bir kalbi olmayabilir. O kadar kolay pes edecek biri değil," dedi.

"Neden fırsatın varken onu öldürmedin?"

"Bilmiyorum." Bilmiyor mu? Ah ben çok iyi biliyorum, çünkü hâlâ ona karşı bir şeyler hissediyorum. "O kalple ne yapacaksın? Neden onu değerli bir eşyaymış gibi tutuyorsun?"

"Değerli çünkü," dedi ve kanlı kalbi dudaklarına götürdü. Dehşete kapılarak bir adım geriledim. Draza kalbi içiyordu!

Bir adım daha gerileyince çoktan çemberin içine girdiğimi fark ettim. Ölü kız ayaklarımın dibinde yatıyordu. Başımı kaldırıp Draza'ya bakınca son derece memnun bir halde kalbi emdiğini gördüm.

Beni al..

İrkilerek bakışlarımı çevirdim.

Beni al.

Arkamı dönüp cadının üzerine eğilerek elbisesindeki parlayan şeye elimi uzattım.

Az önce baktığımda bu nesnenin sadece bir ucunu görmüş olmalıydım çünkü avucumda tuttuğum şey oldukça büyüktü ve görmemem imkânsızdı.

Tak beni...

Muhtemelen altın kaplama olan iri büyük madalyonu almak için yavaşça kızın başını kaldırıp zinciri çıkardım. Tedbiri elden bırakmayarak sadist yol arkadaşına baktım, hâlâ iştahla kalbi emiyordu.

Tak beni...

Bu güzel madalyonla ne yapacağımı bilmiyordum ama onu burada bırakamazdım.

Parıldayan kolyeyi boynuma takıp atletimin içine sakladım.

Çok güzel...

Bu güzel şeyden önümdeki sadist pislige bahsetmeye niyetim yoktu. "Mezar soygunculuğuna da mı başladın?" dedi Draza elinde hâlâ kalbi tutarken. Şaşırdım fakat kolyemi çıkarmadım. Tekrar kalbi dudaklarına götürünce tiksintiyle yüzümü ekşittim. "Ne yapıyorsun?" dedim, cevabı gerçekten öğrenmek istediğimden emin değildim. Draza son bir kez daha kalbi sıktı. "Yanılmamışım," dedi kendi kendine. Ardından içini boşalttığı organı değersiz bir nesneymiş gibi fırlattı. Kalp *poff* sesiyle çalılıklara düştü.

"Hangi konuda yanılmadın?" Biraz daha açık olmaz mıydı gerçekten de.

"Kara Elfler öldürdüklerin canlıların, özellikle öl-

dürdükleri güçlü canlıların kalplerindeki kanı emerek onların güçlerine sahip olurlar. Hâlâ Kara Elf'im. Bu özelliğim geçmemiş, devam ediyor ." Kanlı ellerini üzerindeki gömleğe sildi.

"Ama tam olarak bir elf değilsin. Demek istediğin tipin artık çok da elflere benzemiyor artık o kadar zarif değilsin ve kanatların var. Elfler uçamaz Draza."

"Zarif mi?" dedi keyifle gözleri ışıldarken. Bu hali her şeyiyle bana Aidan'ı hatırlatmıştı ve onu hatırlamak kalbimi acıtiyordu. Sanırım bir yanım Aidan'a bağlanmıştı.

"Benimle ilgilenmediğinin farkındayım, bende seninle ilgilenmiyorum hatta kardeşim sende ne buluyor hâlâ tam olarak anlamış sayılmam. Cesursun, hakkını vermeliyim ama bir kadın sadece cesur diye . . . Bu zayıflık göstergesi," diyerek cümleyi tamamen ilgisiz bir şekilde bitirdi. Şaşkınlıkla suratına bakakaldım. "Az önce bir cadıyı öldürdün ve kalbini bir vampir gibi emdin şimdi de bana kadın-erkek ilişkileri hakkında ders mi vereceksin?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bu elf çocuk kafayı ciddi anlamda sıyırmişti.

Draza cevap vermek yerine homurdandı ve evet bu da bana Aidan'ı hatırlattı. Draza'nın aksisi, laf dinlemez hareketleri bana Aidan'ı hatırlatıyordu. "Gerçekten ona ne yaptın? Onu nereye gönderdin?" dedim kendimi tutamadan. Bunu öğrenmeden yolculuğa devam etmek kaçıklık gibi geliyordu.

"O ölmedi avcı. O ölemez de zaten. İblisler hiçbir zaman gerçekten ölmezler."

"Biliyorum! Başka yere giderler ama nereye? Az önce öldürdüğün kız nereye gitti Draza?" Sesim gereğinden daha yüksek çıkıyordu ama ne yapabilirim ki bunu öğrenmem gerekiyordu. İblisler ölünce nereye gidiyorlardı? Hiçbir zaman gerçekten yok olmadıklarını biliyorum ama nereye gittikleri hakkında bir fikrim yok.

"Az önce öldürdüğüm kız ve Aidan tamamen başka yerlere gittiler avcı. Aidan'ı bizi kısa sürede bulabileceği bir yere gönderdim çünkü onunla konuşmaya hazır olduğumda bunu bekletmek istemem. Cadı ise bilmek istemeyeceğin bir yerde. Bunu kurcalama." Draza her zamanki gibi kestirip atmıştı. Hayal kırıklığı ile başımı salladım. Hiç değilse Aidan'ı gerçekten öldürmemiş olduğunu biliyordum. Bir yerlerde hayattaydı ve eğer uğraşırsa bizi kısa sürede bulabilecekti.

Çantamdaki iri sulu salatalık benzeri sebzelerden birini aldım. "Şimdi nereye gidiyoruz? Ölmeyen herhangi bir lider kaldı mı?" dedim bir yandan da yemeğimi kemirirken. Hesaplarıma göre sadece vampir kralının ölmesi gerekiyordu. Birkaç gün öncesinde vampir şehrinin yıkımını gördüğümde kralın ve kraliçenin zaten öldürüldüğünü düşünmüştüm ama ne Draza ne de Aidan bunu üstlenmişlerdi. Bu yüzden sanıyorum son krallık vampirlerdi. O da bittiğinde kehanet tamamlanacak, Draza tahtına oturacak ve ben de özgür kalacaktım.

Tabii yukarıda yazdıklarım ancak mutlu son içeren pembe masallara inanıyorsanız mümkün olabi-

lirdi. Kehanet tamamlandığında ölecektim. Bunu ya Draza yapacaktı ya da Aidan. Aidan bir keresinde bunu kendinin yapacağını ve bunun benim iyiliğim için olacağını söylemişti. Draza ise bunu yaptı ama muhtemelen sonrasında kalbimi çıkarıp afiyetle attı. Her ne kadar bir insan olsam da elfler insanların kalplerini de yiyebilirlerdi. Ah! Bir de ölüm meleği vardı ki Aidan ona söz bile vermişti.

Kehanetin sonunda benim yaşayabileceğim bir seçenek bulunmuyordu.

Aidan tahta geçerse ölecektim.

Draza tahta geçerse ölecektim.

Onlar öldürmez ise ölüm meleği ziyarete gelecekti ve ben yine ölecektim.

Draza sorduğum soruyu duymazlıktan gelince inatla tekrar sordum. "Bir tek vampirler mi kaldı gitmediğimiz?"

"Vampiri öldürdüm, bir tek krallık kaldı" Sakince gömleğinin katlanmış kollarını tek tek serbest bıraktı.

"Vampir kralı öldürdün mü?" dedim endişe ile yüzüne bakarak. Soruya vereceği cevaptan ölesiye korkuyordum. Katze'nin babasının ölümünde rol almak berbat bir şey olurdu, bunu istemiyordum.

Draza olumlu anlamda başını sallayınca irkildim. Gerçekten de Katze'nin babasını öldürmüştü. İçim sıkıntıyla dolarken kollarımı sıvazladım. Midem bulanıyordu, güçlkle "Ya diğeri? O kim?" dedim. Aslında bunu sırf kafamı dağıtmak için sormuştum diğer krallıklar umurumda değildi, hepsinin canı cehenne-me.

"Merkezi krallık ya da Kara Elf Krallığı," dedi başını kaldırıp karanlık bakışlarını gözlerine dikerek.

"Ama iki krallık diyorsun hem sen..." Cümlemi bitiremedim çünkü anlamıştım. Boğazıma oturan yumru konuşmamı engelliyordu. Yutkunmak istesem dahi yapamıyordum, bedenim ani bir şok ile kıpırdamaz olmuştu. Ellerim yavaşça soğumaya başlarken ruhumda bir yerler paramparça oluyordu.

Draza bir kral edasıyla gömleğinin kanlı yakasını düzeltip dimdik durdu. Bakışları her zamankinden daha parlak ve tehditkârdı. "Eğer Aidan tahta geçecek olsaydı kehanetteki ona engel olacak son krallık Kara Elf krallığıydı ve kral ben olduğuma göre beni öldürmesi gerekecekti. Ama artık kehaneti ben uyguluyorum ve kehanetteki gibi tahta çıkabilmem için tüm krallıkların düşmesi gerekiyor. Vampirler ortadan çekildiği zaman iki krallık kalacak Cassie. Merkezi krallığın kralını öldürdüğüm an kehanet tamamlanmış olacak. Ve merkezi krallığın başında kim olduğunu biliyorsun." Karanlık gözlerini gözlerimden çekip gökyüzüne baktı. Bir yerden onay bekliyor gibiydi ben ise zaman durmuş gibi hissediyordum. Dün geceye ya da ondan önceki geceye dönmek istedim.

Merkezi krallığı biliyordum.

Merkezi krallığın prensini tanıyordum. Bu karanlık prens beni ölümden kurtarmış, beni unutamayacağım bir şekilde öpmüş ve tüm ruhumla ona teslim olmamı sağlamıştı.

Kara Elf'lerin kralı Draza, tahta çıkmak için öz kardeşini öldürecekti.

BÖLÜM 16

"Aidan'ı öldüremezsin!" Aidan o kadar kolay öldürebilecek bir iblis değildi. Draza tek kaşını kaldırıp şaşkınlıkla suratına baktı. "Ondan büyüğüm," dedi sakince.

"Ama ondan güçlü değilsin. Onu öldüremezsin bunun garantisi yok," dedim bir yandan da temkinli davranmaya çalışarak göz ucuyla ona bakıyordum. Bir an bile yürüyüşünü yavaşlatmadan kardeşini nasıl öldürebileceğini düşünen bir erkekti o.

"Garantisi yok," diye tekrarladı düşünceli bir halde.

"Belki de onu uyutursun? Yani Meredith'e yaptığın gibi başka bir varis seçtir ve onu öldür," dedim çaresizce. Dudaklarımdan çıkan cümleler bana bile yabancı geliyorken karşımdaki iblis çocuktan şaşırmasımı bekleyemezdim. "Neden bu kadar önemli bu avcı? Sakın bana aşık olduğunu söyleme," dedi dudaklarını büzüp.

"Tabii ki aşık olmadım. Aveyrım ben," dedim kendimi savunurcasına. Aidan'ın aşık falan değildim. Elbette, çünkü o şeytandı ve ben de aveyrdım.

"Aidan'ın yerine bir varis koysanız. Bu serin düşündüğün gibi olmuyor. Merkezde varisler prenslere. Aidan ve ben de tanıdığım son prensleriz."

"Diğerlerine ne oldu?" dedim çekinerek. Şeytan neden iki oğulla yetinecekti ki?

"Yok öldüler diyebiliriz. Yüzyıllardır süren savaşlarda ailemin birçok ferdiyi yitirdik," dedi ruhsuz bir sesle. Böyle bir konuda nasıl bu kadar duygusuz tepki verebildiğine şaşırmışım yine de üzgünüm demek için ağzımı açtım. "Üzgünüm."

"Üzgün değilsin," dedi zeki gözlerini üzerimde gezdirirken. Tabii ki de üzgün değildim, ailesi şeytandı ve yok olmaları biz avcıların işine geliyordu. Omuz alkış yürümeye devam ettim.

"Ölüm bir son değildir Cassie," dedi sıkıntıyla Draza. Başını kaldırıp bu tuhaf bezmiş haline baktım.

"Son değil sadece bir durak," diye mırıldandı düşünceli bir şekilde.

"Aileme ne oldu Draza?" dedim birden. Niyetim konuyu değiştirmek değil hazır Draza paylaşımcı bir ruh hali içindeyken ondan istediğim şeyleri öğrenmekti. İblisimsi elf başını kaldırıp şaşkıncı bana baktı.

"Ailen öldürüldü Cassie ve sana bunu zaten söylemiştim." Bir eliyle hançeri kavramış diğer elindeki tınaklarını temizliyordu. Kayıtsızlığı karşısında kaçını tekmelemek istiyordum. "Neden öldürüldüler?" Şakin kalmak için derin nefes almayla çalıştım.

"Çünkü kurcalanmaması gereken şeyleri kurcalıyorlardı." Bir anlığına bakışları gözlerimi buldu ardından "Onları uyarmıştım," dedi bıçağı ile yaptığı tırnak temizliğine kısa bir mola vererek. Bu iş götğinde ilginçleşiyordu. Draza biyolojik ailemi, onlar ölümüne sebep olacak bir şey yapmadan önce uyardığını söylüyordu. Draza ailemi nereden tanıyordu ve neden onları korumak istemişti.

"Onları Marr ve Anton'un öldürdüğünden emin misin?" dedim cılız bir sesle. Olumlu anlamda başını sallayıp bıçağı geniş deri kemerine sıkıştırdı. "Beni öldüremediler çünkü çocuğum diye değil mi?" Dırıtiyordum çünkü bu benim için çok önemliydi. Draza başını tekrar salladı.

Bir anda duruverdim. Aman Tanrım! Draza onları tanıyordu, ailemi tanıyordu. Marr ve Anton'un beni öldürmek yerine evlat edindiklerini de biliyordu. Hayretle gözlerimi kocaman açıp Draza'nın soluk benzine baktım. "Beni o zamanlar henüz ben çocukken görmüştün değil mi?"

"Sadece seni değil. Bebek Jo'yu da tanıyorum. Öyle çok bebeklerle oynayan bir tip değildim Cassie yani muhtemelen beni hatırlayamıyorsun," dedi umursuzca. Ben ise ağzım bir karışık ona bakıyordum. Draza beni minicikken tanıyordu ve ben bir şekilde o anılarımı hatırlayamıyordum. Üstelik Jo'ya da bebek demişti! Bıkkınlıkla kafamı sağa sola salladım. Neden hatırlayamıyordum? Çocukken kanatlı bir iblisi, özellikle Draza'yı görseydim bunu hatırlamam gerekirdi değil mi? Ne de olsa kolay unutulacak bir tipe benze-

miyordu. Aniden beni çok eden diğer şeye odaklandım.

"Jo benim öz kardeşimdi yani." Beklenti ile karanlık gözlerine baktım. Bir kez daha sessizce başını salladı. Jo benim bir boy küçüğüm, kitap kurdu, oyun bağımlısı ve kesinlikle avcı olmaktan uzak, hafif esmer uzun boylu yakışıklı bir çocuktü. Boyu benim boyumu geçtiğinden beri benimle şakalaşıyor olsa da her zaman benim küçük kardeşim olacaktı.

Bilgisayar bağımlısı ufak kardeşimin her zaman ileride nasıl bir avcı olacağını düşünürdüm. Nedense bana hiç de avcı olabileceğim gibi gelmiyordu. Bir kere kardeşim hayatta kalmak ile pek ilgilenmezdi. O daha çok bir tüketiciydi, üstelik korku hikâyelerinden bile ölesiye korkardı ki bu durumda ondan gerçeklerini görüp de sakın kalmasını beklemek haksızlık olurdu.

"Mar ve Anton sebepsiz yere kimseyi öldürmezler," dedim bir kere daha. Sesimi kendimden emin çıkarmaya çalışmışım ama bir şekilde sesim çatlamış ve cümlem fısıltıyla sonlanmıştı. Draza bir kere daha bıkıklıkla gözlerini devirdi. "İyi bir sebepleri vardı."

"Benden sakladığın nedir? Ben aptal değilim." Meydan okurcasına gözlerine baktım o ise dönüp bana bakmıyor hatta ben orada değilmişim gibi yürümeye devam ediyordu. "Benden sakladığın şeyi bulacağım," dedim bu, ondan çok kendime verdiğim bir sözdü. Bu lanet yerden kurtulur kurtulmaz geçmişimi araştıracaktım. Göz ucuyla Draza'ya baktığımda eskisinden daha katı görünüyordu sanki bir ayı pisliğine

basmış gibi yüzünü ekşitmiş dimdik yürüyordu. Bu konuda artık ondan daha fazla bilgi alamayacağımın bilincinde olarak hayal kırıklıklarım sanki aldığım nefesle gidecekmiş gibi derin bir nefes aldım.

Bir süre sonra yolculuğumuz sıkıntılı geçmeye başlamıştı. Her şeyden önce ben bu kadar uzun saatler konuşmamaya alışkın bir insan değildim. Ailem hakkında edindiğim taze bilgiler beni ancak bir kaç saat oyalayabilmişti. Draza uzunca bir süre onlardan bahsetmeyecek gibiydi bu yüzden ailemden önceki konuyu tekrar açmaya karar verdim.

Draza en son bana ölümün bir son değil bir durak olduğunu söylemişti. Aksi çocuk ile tam olarak konuşmaya nasıl başlanır bilememenin verdiği acemilikle öne atıldım. "Öldükten sonra ne olduğunu biliyor musun?" Konuya çarpıcı bir şekilde giriş yapmıştım. Draza dikkatini ancak bu çekermiş gibi şaşkınlıkla bana baktı. Açıkça görülüyor ki benden bunu sormamı beklemiyordu.

Ölümünden sonrayı hep merak ettim. Aidanhell beni öldürmeden önce ölüm meleği canımı alacakken de bunu düşünüp durmuştum nereye gidecektim? Bana ne olacaktı? Diğer yandan bu aşırı coşkulu merakım sadece bana ne olacağı değil Aidanhell'e de ne olacağıyla ilgiliydi. Draza kararlı bir piçti ve bir yolunu bulup kardeşini öldürebilirdi. Hatta bunu yaparken belki üzülecek ama yine de yapacaktı.

Draza biraz daha yavaşlayarak "Araf ormanına girmiş bulunuyoruz bundan sonra gözlerini dört aç avcı. Tehlike her yerde olabilir," dedi. Bilekliğimi hafifçe

sallayıp belimdeki hançerime dokundum. Tehlikele-
re karşı göreceli bir hazırlığım vardı. Bilekliğimdeki
zehirlerle tehlikeyi öldürebilir belimdeki hançerle de
bayıltabilirdim. Ama bunları yapabilmek için bahse-
dilen tehlikeye çok yakın olmam gerekecekti. Yakın
dövüştü ustalaştığım kadar diğerlerinden ustalaşa-
mamıştım, benim için asıl öldürücü şey mesafeydi.
Tehlike ne kadar ufak olursa olsun uzaktan hızla üze-
rime geliyorsa yapabileceğim bir şey yoktu. Uzun bir
kılıcım ya da okum yoktu.

Derin bir nefes alarak tanıdık mekânın kokusunu
içime çektim. Orman daha önceki gelişlerimden de
güzel kokuyordu. Havadaki nem oranına ve kâkül-
lerimin hafifçe kıvrılmaya başladığını göz önünde
bulundurursam burada çok kısa süre içinde yağmur
yağmıştı.

Bastığım her adımda botlarım çamura bulanıyordu
ve kafama yapraklardan minik damlalar düşüyordu.
Yağmurun verdiği coşkuyla yuvalarından çıkan sal-
yangoz ve toprak solucanlarına basmamak için sıçra-
yarak ilerliyordum. Draza'nın ise böyle bir derdi yok-
tu. İslanınca ağırlaşan yaprakları kırıp çevreye atıyor,
salyangozlara basmaktan çekinmiyordu. Özellikle ya-
pıyor değildi sadece bunlar onun için ayrıntılardı ve
Draza ayrıntıların adamı değildi.

"Soruma yanıt vermeyecek misin?" dedim inatla.
Bir yandan da iri bir su damlası yüzünden ıslanan
saçlarımı hizaya sokmak için parmaklarımla tanyor-
dum. "Şeytanlar öldükten sonra ne olacağını mı bil-
mek istiyorsun insanlar öldükten sonra ne olacağını
mı?" dedi çevreye dikkatle bakınırken.

"Sanırım ikisini de merak ediyorum."

"Şeytanlar ölünce çukura giderler. Bizler temelde asla tam olarak doğup ölmediğimiz için asla da yol olmayız. Çukurda ne olduğunu bilmiyorum sadece Lilith çukurdan dönebildi ve sonrasında onu gören olmadı," dedi düşünceli bir ifadeyle çenesini kaşıyan. "Ölüm yok ama burada da kalamıyoruz bir nevi ölüm de denilebilir aslında. Daha önceki hayatına dönmeden çukur denilen bir yerde olduğunu düşün, kulağa pek yaşamak gibi gelmiyor."

Dedikleri hakkında biraz düşününce çukurun bir çeşit müebbet hapis olduğuna karar verdim. "Oraya neden çukur diyorlar?" dedim bir başka salyangozu ezmek için zıplarken. Draza alay ederek "Belki de cehennemin bile altında olduğu için oraya çukur diyorlar dahi kız," dedi.

Draza'nın dediğine göre çukurdan bir tek Lilith adındaki şeytan dönmüştü ve o da ortalarda olmadığına göre oranın neye benzediğini soracak kimsemiz yok demekti. İyi ya da kötü Aidan'ın oraya gitmesini istemiyordum. Şeytanlar öldüklerinde oraya gidiyorlarsa bence orası pek de güzel bir yer olamazdı. Öte yandan şeytanlar oraya gittiklerinde geri dönmüyorlardı. Ya orada kalmayı kendileri tercih ediyordu ya da bir şekilde oradan çıkamıyorlardı. Ama Lilith çukurdan geri dönmüştü. "Peki insanlara ne olur? Ölünce?" dedim daha da meraklı bir şekilde çünkü bu beni daha çok ilgilendiren bir konuydu.

"Bunu zaten biliyorsun," dedi tek kaşını kaldırıp merakla bana bakarak. "Biliyorum ama senden duymak istedim."

"Dindar biri gibi mi görünüyorum?" dedi ukala-
ca. Tabii ki de dindar değildi. Allah şeytanı itaatsiz-
liği için kovmuştu, bunu herkes bilirdi. Çevreye göz
atmaya ara verip kuşku bakışlarını üzerimde gez-
dirdi. "Beden ölünce ruhlar mahşeri bekliyor avcı.
Mahşer henüz gerçekleşmediği için sonrasında ne
olacağını bilmiyorum. Kabul kitapta zaten yazıyor,
okumadın mı?"

"Okudum, senin söylemeni istedim sadece. Peki
beklerken ne oluyor? Gerçekten acı çekiyor muyuz
günahlarımızdan dolayı?" dedim endişe ile gözlerine
bakarak.

"Günahkârlar her zaman cezasını çeker Cassie, za-
manı gerçekten de bu kadar önemli mi?" Sıkıntıyla
karanlık gözlerine baktım. "Önemli." Tüm huzurum
kaçmıştı. İkimiz de ses etmeden ormanın içinde ilerle-
meye devam ettik.

Draza'nın kafasız olduğunu zaten biliyordum ama
Cassie de beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Ellerimi
yumruk yapıp en yakınimdaki ağaca art arda vurdum.
Eklem yerlerimde sıyrık oluşana kadar tüm gücümle
ağaca vurmaya devam ettim. En sonunda devirebil-
diğimde Draza birden başını olduğum yöne çevirdi.
Bir adım gerileyip görünmez kalkanımın içinde beni
görmemesini umdum. Aptal kardeşim bulunduğum
yere öyle dikkatli bakıyordu ki bir an için iblis gözle-
rini kullandığını düşündüm oysa bu olamazdı çünkü
o tam bir iblis değil Kara Elfti.

Draza'nın artık o kadar da sıvri olmayan hatlarına bakarken bu düşüncesinin tartışmaya açık olduğu kanısına vardım. Artık pek Kara Elif gibi değildi ama ona bakınca... Nasıl desem, benim gibi de durmuyordu. Nihayet sonra buğimsi yarındaki avcı kaza çevirdi. Cassie şaşkınlıkla Draza'ya bakıyordu. "O sen de neydin dedi korkuyla çevresine bakınırken. "Her şey olabilir sana birlikte olmanı söyledim," dedi kardeşim ve tek me yürümeye başladılar.

Bir süredir onları takip ediyordum ve bu süre boyunca hiç konuşmıyıp sadece yürümüşlerdi. Aral ortamında ne halt etdikleri de merak konusuydu hani. Cassie seni alması burada ne işin var? Devamlı kaçınıyor ve bundan oldukça sıkıldım.

Başımı ellerimin arasına alıp başparmaklarımla alnıma bastırdım. Draza ve Cassie'yi bir arada görmek baş ağrımı tetiklemişti. Giderek artan bir kızgınlıkla avcının huzursuzca çevresine bakınmasını izledim. Ellimi saçlarıma geçirip parmaklarımla dağıttım. Kılığın felaketti. Üzerimde artık bir gömlek yoktu, onu kuyudan çıkarken nihayet atabiliyordum. Pantolonum çok fazla darbe almamıştı ama yine de kurumuş kan ve örümcek ağs doluydu. Kollarımda ve yüzümde ise sıyrıklar vardı.

Derin bir nefes alıp kendi görünmez balonumun içinde ileri geri yürüdüm. Draza'nın karşısına birden çıkmak pek de akıllıca olmazdı ama daha iyi bir seçtiğim yoktu.

Pes ederek yere oturdum. Cassie ve Draza benden

nasıl daha uzaklaşmışlardı. Draza önden gidiyor Cassie de çevreyi kolaçan edip ilerliyordu. Uyumlu bir ekibi gibi görünüyorlardı. Ortaya çıkarsam neler olacaktı? Kardeşim neyin peşindeydi?

Ne kadar düşünürsem düşüneyim az sonra olabileceklere hazırlanmadığımı fark ettim. Orada başka bir iblis olsa onu oracıkta öldürür sonra da Cassie'i kolundan tuttuğum gibi oradan uzaklaştırdım ama oradaki piç başka biri değil kardeşimdi. Var olduğundan bu yana defalarca Draza'yı öldürmek istemiştım ama tabii ki hiçbir zaman gerçek anlamda dereme-miştim. Ölen annem ve kaybolan babamdan geriye bir tek Draza kalmıştı ailem diyebileceğim. Yüzyıllar önce kaybettiğim kardeşlerimi görmemişim bile bu yüzden onlara karşı herhangi bir bağlılık da hissetmi-yordum.

Draza farklıydı.

O her zaman biraz daha... İnsancıldı.

Babam Draza'nın içinde gereğinden fazla merhamet olduğunu düşünür bundan her zaman şükayet ederdi. Asla uygun bir varis olamayacağını söyler umutsuzlukla daha iyi olması için çabalarla ya da bu durumda daha kötü demek daha uygun olur.

Bir gün Draza babamı haklı çıkarmıştı. Olayı hatırlamanın verdiği rahatsızlıkla bir şeyleri parçalamak istedim. O günü asla unutmuyacaktım. O gün babam varisinden vazgeçmişti, o gün ben varis seçilmişim ve o gün kardeşimi sonsuza dek kaybetmişim.

Meredith konusunda Draza'yı sayısız kez uyar-mışım, onun yalancı bir sürtük olduğunu anlamadı-

ğı için onunla kavga bile etmiştim ama kardeşim tamamiyle aşık olmuştu. Aşk o kadar zehirli bir şeydi ki kardeşim burnunun ucundakini görememiş, bizim yerimize Meredith ile olmayı seçmişti.

Eğer büyük oğulsanız seçim şansınız olmaz.

Babanız sizin için en iyisini çoktan seçmiştir ve yapmanız gereken tek şey onu dinlemektir. Babam Draza'nın bu seçimini başta görmezden geldi, onu ciddiye bile almadı ama ben biliyordum. Draza maa-
lesef ki ciddiydi. Babam onu günlerce hapsedti ve ben-
de günlerce babamla kavga ettim. "Bu aile için yapıl-
ması gerekeni yapan tek kişi benim," diyordu ihtiyar
durmadan.

"Lütfen Meredith'e bak kardeşim," demişti bir gün
Draza. Zindanda yanında oturup ona dışarıda neler
olduğunu anlattığım günlerden biriydi. İrkilerek su-
ratına baktım. Meredith'den tiksiniirdim ama karde-
şim çaresizce yüzüme bakarken ona bunu diyeme-
dim. Mecburen dediğini yaptım. Meredith'i saatlerce
aradım, cadı sürtüğün nerede olduğunu bilen tek bir
iblis bile yoktu. O zamanlar cadı henüz kraliçe falan
değildi.

Nihayet Meredith'in öldüğünü düşünmeye başla-
mışım ki-bunun düşüncesi bile beni oldukça mutlu
etmişti-son çare hizmetlilere bakmaya karar verdim.

Şatonun mutfağı tüm alt kat boyunca uzanan hayli
geniş bir mutfaktı. İblislerin her kastında olduğu gibi
merkez de her zaman için açtı. Mutfığa dalıp dadımı
aramaya başladım. Katja tombul kırmızı yanaklı yaş-
lıca bir dadıydı, bana çoğu zaman o kadar iyi davra-

nırdı ki ölmeden önce nasıl kötü biri olduğunu anlayamazdım. Yaşlı kadın yaşarken büyük bir kötülük yapmış olacak ki öldükten sonra şeytanın oğlunun dadısı olmuştu.

Katja'yı her zamanki gibi bitkin ve korku dolu bir halde bir şeyler hazırlarken buldum. "Katja ne yapıyorsun?" dedim yanına hızla yaklaşıırken. Yaşlı kadın yüzyıllardır ailemizle beraberdi ama hâlâ biz konuştuğumuzda korkuyla sıçardı. Bugün her zamankinden daha solgun görünen yüzüne ve morarmış gözaltlarına baktım. Elinde tuttuğu rengârenk meyvelerin yanlarında farklı renklerde soslar, marmelatlar ve kremler sıralanmıştı. "Bunu kime götürüyorsun?" Bir parmağımı çoktan mavi kremaya daldırmıştım. Katja'nın yüzü kireç gibi bembeyaz oldu. Kremalı parmağımı iyice emdikten sonra gözlerimi kapadım ve yaşlı kadının düşüncelerine sızdım.

O an gördüklerimi asla unutamayacağım.

Meredith çınlıplak bir şekilde annemin yatağında yatarken bir yandan da Katja'ya o gün istediği yiyecekleri sıralıyordu. Sürtük istediklerini bitirdiğinde memnuniyetle kendini geniş yatağa attı. Perdelerin oradan güçlü bir ses "Bu kadar yiyeceği ne yapacaksın?" dedi. Daha duyduğum an konuşanın kim olduğunu anlamıştım ama görmeye ihtiyacım vardı. Daha da zorlayıcı bir şekilde Katja'nın düşüncelerine daldım. Meredith çıplak göğüslerini sallayıp "Beraber yiyeceğiz tatlım," dedi gölgelerdeki adama. Katja ya-vaşça perdeye döndü ve babama baktı. Babam o-
dan çıkması için kapıyı işaret etti.

İrkilerek tutmakta olduğum Katja'nın omzunu bıraktım. Yaşlı kadın kendini hemen benden kurtarıp ağlamaya başladı. "Ne olur beni öldürme! Ne olur beni öldürme!" Katja'yı çığlık atar halde orada bırakıp çıktım.

Meredith düşündüğüm gibi tam bir sürtük çıkmıştı. Peki babama ne demeliydi? Lanet cadıyı annemin odasına yerleştirmişti ve onunla işi pişiriyordu. İhanet ettikleri sanki ben mişim gibi kalbim ağrıyaya başlamıştı, Draza'ya bunu söyleyemezdim.

Düşüncelerde kaybolmanın sırası değildi şimdi. Bedenimi hafif bir karıncalanmaya hazırlayıp balondan dışarı çıktım. Daha az yoğun bir hava ciğerlerime doldu. Elimle belimdeki bıçakları kontrol ettim. Belimde iki tane, ayak bileğimde bir tane hançer saklıyordum. İyi günümdeysem üç bıçak taşırdım kötü günümdeysem her yerimde silahlar olurdu. Draza kesinlikle kötü gün anlamına geliyordu.

Draza birden durdu ve başını hafifçe kaldırdı. Hiç şüphesiz kokumu almıştı, hemen yanında Cassie arkasını döndü. Avcının küçük ela gözleri beni fark etmesi ile irileşti.

"Örümceklere bayıldım," dedim gizlendiğim yerden çıkıp onlara yaklaşıırken. Draza da Cassie gibi arkasını döndü fakat ilerlemedi. Ben onlara doğru istikrarlı adımlarla yürürken ikisi de öylece duruyorlardı. Cassie Draza'ya kaçamak bir bakış atıp ardından bana gülümsedi. "Beni özledin mi Aidan?" dedi hafifçe sırtarak. Bu kendini beğenmiş halinin beni kızdırması gerekirdi ama bu rahatlığı nedense hoş-

ma gitti. Yanımda biraz daha rahat olmasının bir sakıncası olmazdı. İlerde ona istediğim şeyleri yaparken rahat olmasını isterdim, elimden kaçmaya çalışması sinirimi bozabilirdi.

"Burada neler oluyor?" Başımın Draza'nın olduğu tarafı işaret ettim. Cassie keyifsizce dudaklarını büktü. Temkinli bir şekilde Draza'ya baktıktan sonra bana doğru yürümeye başladı. Ardından kollarını çatıp elinin tersiyle boynundaki teri sildi. Bakışlarını gözlerinden bembeyaz boynuna kaydı.

Nihayet durduğunda yanına gittim. Ellerimi göğsümde kavuşturup bana diyeceği şeyi beklemeye koyuldum. Draza konuşmayacaksa bile Cassie konuşacak gibi duruyordu.

"Buradan hemen gitmelisin," dedi Draza'nın olduğu yere kaçamak bakışlar atmayı sürdürürken.

"Neden gitmem gerekiyor ki?" Cassie'nin yeniden kokusunu alabilmek düşünmeyi biraz zorlaşıyordu. Draza'nın kızıl gözleri ikimizin üzerindeydi. Avcıya biraz daha yaklaşıp sağ elimle çenesini tutup bana bakmaya zorladım. Bana baktığında ortada düşündüğümünden daha büyük bir sorun olduğunu anlamıştım, avcının ela gözleri korku doluydu.

"Meredith dönüşüm büyüsünü yaptı. Draza artık eskisi gibi bir şeytan prens," dedi fısıltıyla ve zarif parmaklarıyla kolumu tuttu. Ben zaten tehlikenin ne olduğunu biliyordum. Draza da Cassie'nin gelip bana anlatmasına izin vererek neler olduğunu anlamamı sağlamıştı. Avcının tutmakta olduğu kolumu çekip hızlı adımlarla kardeşimin yanına gittim. Cassie

arkamda bir yerde ufak bir çığlık attı. Kolumu ellerinden kurtarıken tırnaklarını etime geçirmiş sessizce "Gitme," demişti ama şu an kardeşimle acilen konuşmam gerekiyordu.

"Değişmişsin," dedim sessizce. Olumlu anlamda başını salladı. Draza gerçekten de değişmişti, artık karşımdaki çocuk ne Kara Elfi ne de şeytan. "Ruhundaki değişiklikleri hiçbir büyü geri alamaz," dedim ardından. Bu kez kaşları çatıldı. Kardeşim öne doğru bir adım atınca istemsizce geriledim. Öfkeyle tıslayıp yanımdan geçip gitti, Cassie'nin yanına gidiyordu.

"Kral olamazsın Draza." Büyük bir hızla peşine takıldım.

"Buna sen karar veremezsin." Draza asabi bir tavırla Cassie'nin kolunu tutup onu karşımdan çekti. Şimdi tam karşımda kendisi duruyordu ve Cassie de iki adım gerisinde bileğini ovalayıp küfür ediyordu. Kardeşim tıpkı az önce yaptığım gibi kollarını kavuşturdu.

"Buna ben karar veririm. Babamız kayıp Draza. Prens benim sen değilsin sen artık. Lanet olsun ne olduğunu bilmiyorum ama prens değilsin. Prens olan benim anlıyor musun?" Kollarımı iki yanda açıp göğsümü gerdim. Biraz ilkel bir hareketti ama kendimi işaret ediyordum. Bu arada ben zaten ilkelliği severim.

Draza ileri atılınca beynimdeki tüm alarmlar ötmeye başladı. Cassie çılgılığı basarak öne atılıp Draza'nın koluna tutundu. Draza sert bir hareketle avcıyı itti ve bana döndü.

"Uyu," dedim birden. Şaşkın gözlerle suratıma bakan içimden büyüü tekrarladım. Draza öfkeyle dudaklarını büzdü. Bir kez daha *uyu* dedim ve içimden büyüü bir kere daha okudum.

Birden anlamış olacak ki dehşete kapılmış bir halde geriledi. "Bunu sakın yapma," dedi ama artık çok geçti, bir adım daha atıp büyüü tekrar içimden okudum. Son kez gözlerimi kapatıp daha kuvvetli *uyu* dedim. Kardeşim hayal kınklığı dolu gözlerini gözlerime dikti ve bir anda yere devrildi.

BÖLÜM 17

"Onu öldürdün mü?" dedim dehşete kapılmış bir halde yerde yatan Draza'ya koşarken. Aidan can sıkıntısıyla tısladı. Draza'nın yanına gidip hareketsiz bedeninin üzerine eğildim. Hiç de nefes alıyor gibi görünmüyordu. "Onu öldürdün mü?" dedim bir kere daha. Başını huysuzca sağa sola salladı. "Uyu dedim Cassie, öl demedim."

Şüphayle gözlerine baktım. Omuz silkip arkasını döndü. Draza'nın hareketsiz bedenine bir kez daha bakıp Aidan'ın yanına gittim. Kalın, demir gibi sert koluna hafifçe dokundum anında bana döndü. Gözlerinde bol miktarda acı vardı ve bu her yanıma ürperti. Bakışlarımı hemen gözlerinden kaçırdım. "Tahta geçmek istiyor. Belki de geçmeli." Başımı yavaşça kaldırıp gözlerine baktım. "Ölmeden kurtulabilirsin, o kardeşin Aidan. Asla seni öldürmek istemez." dedim kelimelerin üzerine basa basa.

Güçlü elleri omuzlarımı kavradı. Kaşları acı çeki-

formuş gibi büküldü. "Tahtı ona bırakamam," dedi çaresizce. "Neden bırakamayasın ki? Tüm bunları istemediğini, politikanın mideni bulandırdığını söylemişsin. Yapmak zorunda değilsin Aidanhell." Sesim istemesem de sitemkâr çıkmıştı. Onu tekmelemek istiyordum, bu işin sonunda ölebilirdi ve gideceği lanet olası bir çukur vardı. "Benim için fazla endişelenmiyorsun musun?" dedi bir yandan da elini yanağıma götürerek. "Bu işin sonunda beni öldürmeyeceğini hatta koruyacağını biliyorum bu yüzden artık kendim için endişelenmiyorum yani senin için iki katı endişelenebiliyorum," dedim.

Yanağımda gezinen eli durdu ve bana o büyüleyici rahat gülüşlerinden birini sundu. O kadar rahat bir şekilde gülmüştü ki bir an için bizim için bir gelecek olabileceğini düşündüm. Ama sonra böyle bir şeyin asla mümkün olamayacağını hatırladım, şu anın keyfini çıkarmalıydım çünkü beraber bir yarınımız olmayabilirdi. Bakışlarının yavaş yavaş arzuya dönüşünü izledim. Yanaklarım deli gibi yanıyor, kalp atışlarım her saniye şiddetleniyordu.

Ona doyamıyordum.

Bana bu kadar yakinken, kokusunu bu kadar yakından alırken ona adamakıllı dokunamamak beni mahvediyordu. Şu an ne yeri ne de zamanıydı biliyorum ama dayanamıyordum. Onu ilk öptüğümde hissettiğim ihtiyaç duygusu daha da kabarmıştı şimdi.

Ona ihtiyacım vardı.

Bana bakışından onun da bana ihtiyacı olduğunu anladım.

"Beni öpmek istiyorsun," dedim birden fısıltıyla. Başını çevirip Draza'nın yattığı yere baktı. Onunla ne yapacağını bilemediği için kara büyü ile uyutmuştu. Şimdi o kızgın elf bozuntusu bir bebek kadar sakin mişil mişil uyuyordu.

Ellerimi kollarına sürterek yavaşça indirip Aidan'ın elinin üzerine koydum. Sertçe elini çekip başka yöne döndü. Az önce arzuyla bakışları karararı çocuk gitmiş yerine buzdolabı gelmişti. Ben pes eden tiplerden değildim, sabırla bende döndüm ve iri kaslı koluna yavaşça dokundum. Off bu çocuğun inanılmaz sıkı kasları vardı! Bu kadar çekici olması haksızlıktı. "Beni öpmek istiyorsun."

"Sen muhtemelen bir yıkım getirensin. Beni baştan çıkarıyorsun," dedi ama çoktan kalçamı tutmuş beni kucağına çıkarıyordu. Coşkuyla bacaklarımı beline sardım. "Hayır ben yıkım getiren falan değilim, seni baştan çıkarmak için hiçbir şey yapmıyorum." Dudaklarımı dudaklarına hevesle bastırdım. Sırtımdaki elini yavaşça indirip belime ulaştı. Aceleyle dudaklarımı bıraktım. "Sence doğru bir şey mi bu?" dedim ve tabii ki der demez pişman oldum. Aidan beni azarlarcasına daha sert öptü. "Doğru şeyler yapmakla ilgilenmiyorum," dedi ve ardından elini tişörtümün içine soktu. Heyecanlanıp minik, zevkli bir çığlık attım. Karşılığında kalbimi fetheden geniş bir gülücük ve sıcak bir öpücük aldım.

Aidanhell aralıksız uzun öpücükleriyle beynimi uyuşturuyordu, öyle ki sırtımda ilerleyip sütyenime ulaşmıştı ve ben bunu fark edememiştim bile. Du-

dudaklarımı bırakıp boynumu öpmeye başladığı sırada sırtımda bir şeyleri açmaya çalışan parmaklarını fark ettim. Ona müdahale edecek gücü kendimde bulamayarak zevkle mırıldadım. Aidan boynumu öyle tatlı öpüyordu ki ona sarılmak sarılmak ve tekrar sarılmak istedim.

Kendimi kucığında biraz daha yukarı çekerek saçlarına tutundum. O boynuma gömülmüş yavaşça göğsüme inerken bende mükemmel saçlarıyla oynayıp kendimden geçiyordum. Dudakları artık ıslak öpücükler kondurmaya başladığı sırada zevkle inleyip bacaklarımı kalçasına daha sıkı sardım. Aidan birden başını geriye atıp hırladı. Bu beklenmeyen tepkisi karşısında biraz şaşırırsam da vücudumu bir kez daha bastırdım. Sıkı bedeninin bacaklarımın arasında hareketlenmesi ile Aidan bir kez daha hırladı fakat bu kez delici bakışları gözlerimdeydi. Bakışlarımı gözlerinden kaçırıp dudaklarına odakladım. Öpmek için ileri atıldım. "Kötü şeyler olacak," dedi fısıltıyla ben onu ömeden hemen önce.

Aidan elini tişörtümün içinden çıkarıp kalçama indirdi. Hırlayarak dilini dudaklarımın arasına sokup dilimi buldu. Kalçası da dili ile tempo tutturmuş bir halde vücuduma sürtünüyor, beni çıldırtıyordu. Biraz daha bu hareketi yaparsa dağılacaktım. Dudaklarına çaresizce inledim. "Kötü şeyler olacak," dedi bir kez daha robot gibi. Neyden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim ve açıkçası merakım da yoktu. Ardından tekrar dudaklarımı hapsetti. İki eliyle kalçamı kalçasına bastırıyor, bedenini daha fazla hissetmemi sağlıyordu. Arzuyla bir kere daha inledim.

"Aidan..." dedim çaresizce. Aidan benimle ilişkiye girmiyordu ama kalçasında onunla ilişkiye girmemi bekleyen kocaman bir kanıt vardı. Dudaklarından bir kez daha ayrılıp dudaklarımı ısırdım. Ruhum bedensinde bedenimden kopup tekrar bedenime giriyor gibiydi. Biraz daha böyle devam ederse adımı hatırlayamayacaktım.

Dudaklarını dudaklarıma bastırıp bir kere daha yoğun bir tutkuyla beni öptü. Ben nihayet sersemlemiş bir halde dağılırken dudaklarını çekip sertçe bir küfür savurdu. Ardından bir kere daha hırlayıp dişlerini boynuma geçirdi.

Olayın şokuyla çığlık bile atamadım.

Sevdiğim erkek boynumu dişlerken tek yaptığım uslu bir dişi gibi kucağında beklemek oldu. Nihayet aklım başıma geldiğinde çoktan birkaç saniye geçmişti. Boynumdan akan yoğun sıcak sıvıyı hissedince deli gibi çırpınmaya başladım. Çığlık atıp bacaklarımı bedenden kurtarmaya çalışırken az önceki arzulu halimden eser kalmamıştı, bedenim yavaşça daha farklı bir biçimde uyarılmaya başlayınca "Bırak beni," dedim korkuyla fakat karşılığında Aidan keyifli bir inleme çıkarıp dişlerini daha derine geçirdi.

Boynumdan akan sıcak sıvı tişörtümü çoktan ıslatmıştı. Tuhaf bir arzu bedenime yayılırken başımı yavaşça sağa kaydırıp baktığımda tişörtümün kandan kıpkırmızı olduğunu gördüm. Boynumdan oluk oluk kan akıyordu ve canım hiç mi hiç yanmıyordu aslında bedenim çoktan tekrar uyarılmıştı. Bu durumda nasıl bu kadar hızlı ayartılabildiğimi anlayamaz bir halde

kontROLSÜZCE bacaklarımı kalçasına doladım. Kan süt-
yenimin içinden göğüslerime ulaştığında Aidan bir
an için dışlarını boynumdan çekti. Mızımlarını ileri
boynuma geri dönmesini ve dışlarını geçirmesini is-
tiyordum.

Aidanhell kızıl bakışlarıyla kanlı göğüslerime
bakı. O bana böyle bakarken duyularım beklentiyle
kaldı. Kanımı oradan emmesini istediğimi düşün-
düm aslında şu an kanımı istediği yerden emebilirdi
ama bir an önce emmeliydi. Huysuzca dudaklarımı
bıktım, iki elimle tişörtümü tutup yırttım. Yarı çp-
lak göğüslerimi gözler önüne sererken bir yandan da
"Ah hadi ama Aidan," diyordum onları işaret edip.
"Sen çıldırmışsın," dedi fakat başını çoktan göğüsleri-
me yaklaştırmıştı. "Ah çok zevkli olacak," dedim dili-
ni çıkarmış tenime değdirmek üzereyken. Aidan bir-
den kas katı kesildi. Kalçası hareketsiz kaldı ve ıslak
dili kanlı göğüslerimi yalamadı. Heykel gibi sert ve
sıkı kolları arasında hareketsiz bir pozisyondaydım.
"Ne oldu?" dedim uyuşuk bir şekilde.

Sorun neydi? Kanımı neden emmiyordu?

Aidan kaşlarını çatı. Kanlı dudaklarını yalarken
gözlerini bir an bile kırpıyordu. "Ne için zevkli de-
din?" Böyle güzel anlarda böyle anlamsız şeyler sora-
bilmesine deli oluyordum. Hâlâ yanıyordum ve hiç
de doymamıştım. Hayal kırıklığı ile tısladım. "Tabii
ki kanımı emmen." Aidan'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı.
"Nasıl yani? Canın yanmadı mı?" Bir yandan da çe-
nemi tutup başımı hafifçe kaldırmış bir sağa bir sola

çevirip boynumu inceliyordu. Gözlerimi devirerek ki bunu yapmak çok uzun sürdü zira beynim ciddi anlamda uyuşmuştu-çenemi elinden kurtardım. Ellerini tutup kanlı göğüslerimin üzerine koydum. "Lütfen bir kez daha Aidanhell. Beni yalvartmaya bayılıyor-sundur biliyorum ama bir kere daha kanımı emersen bir daha istemeyeceğim."

"Sen sarhoşsun," dedi kararsız bir şekilde. "Nasıl sarhoş olabilirim, hiçbir şey içmedim ki," dedim ama çoktan başım dönmeye başlamıştı artık Aidanhell'i iki tane görüyordum. Gözlerimi kapayıp derin nefes almaya çalıştım ama ani bir ihtiyaçla yeniden gözlerimi açtım.

"Lütfen," deyip kollarını Aidan'ın boynuna doladım. Erkeksi göğsü hızla inip kalkırken sesi birden boğuk çıkmaya başladı. "Cassie sen kendinden değilsin," dedi dudaklarını yalarken. Coşkuyla kucağında hareketlenip saçlarını boynumdan çekti.

Gözlerimi kapayıp beklenti ile beklemeye başladım. Kendimi sıcak dudaklarına ve ıslak diline hazırlamıştım -belki biraz da sivri yakıcı dişlerine- fakat tek olan şey Aidanhell'in dudaklarından fısıltı halinde çıkan sözlerdi. "Uyu," dedi birden. Anlamsız bu kelimeyi neden söylediğini anlayabilmek için gözlerimi açtım. "Ne oluyor?" dedim ikinci kez uyu dediğinde. Aidanhell kararmış bakışları ve mükemmel kokulu nefesiyle bir kere daha "Uyu," dedi. Beynim tuhaf bir şekilde komuta uyuyor, diğer hislerimi görünmez birer tuşları varmış gibi kapatıyordu. Nihayet artık arzularımı hissedemez olduğumda gözlerimi kapayıp sevdiğim

"Hoş geldin avcı, bir süredir seni bekliyordum," dedi şeytan babacan bir sesle. Telaşla çevreme bakıp nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Aidan neredeydi? Bölük pörçük görüntüler gözümün önüne gelince telaşla elimi boynuma götürdüm. Parmaklarım iki minik pürüze değdi. O olanlar bir rüya değildi, boynumdaki diş izleri bunu kanıtlıyordu. Peki burası neresiydi, buraya nasıl geldim? Ağır rutubet kokusu ciğerlerime dolunca memnuniyetsizlikle dudaklarımı büzdüm. Yine o iğrenç mağaradaydım ve elbette ki yalnız değildim. Korkuyla karşımdaki silüete baktım. Şeytan gölgelerin arasından kıpkırmızı gözleri ile bana bakıyordu. "Bu lanet yerde buluşmak zorunda mıyız?" dedim bağırarak. Bu mağaradan nefret ediyordum. Ne kadar dikkat etmeye çalışsam da kan ve et parçalarından olan bir yığına bastım. Ayağımı yavaşça kaldırırken midem çoktan ağzıma gelmişti. "Burası gerçekten neresi?" dedim sesim içime kaçmadan hemen önce. Asabım bozulmuş, midem ağzıma gelmiş pis kokulu kanlı bir mağaradaydım. Şu an gördüklerimin geçek olmadığını biliyordum muhtemelen bu görü esnasında rüyadaydım ama bir şekilde her şey fazlasıyla gerçek geliyordu.

İri yarı bedenini yavaşça hareket ettirerek gölgelerden çıktı. Mağaranın içinden gelen kırmızı loş bir ışık şeytanın dalgalı siyah saçlarına mistik bir görünüm katıyordu. Aidan'a fazlasıyla benzeyen ağzında geniş bir gülümseme vardı. "Olaya biraz ironi katmak için

bu mekânı seçtim," dedi. "Biz ölünce gideceğimiz yer burası." Sanki ilk kez görüyormuş gibi çevresine bakındı. "Burayı sen tasarlamadın mı?" dedim anlamaz bir halde.

"Burayı ben yaptım, bu görüyü de ben ayarladım,"

"Çukurun bu şekilde olduğunu nereden biliyorsun?" dedim temkinli bir ifadeyle. Çukura gidip de geri dönen olmamıştı, Lilith dışında. Şeytan bilgi bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Çukurun bu şekilde olduğunu bilmiyorum sadece tahmin yürütüyordum." Yanımdan geçip arkamdaki duvara yürüdü. Tırsarak peşinden gittim. Uzun kemikli ellerini duvara koydu. "Oğullarım taht için savaşıyorlar," dedi sakince tırnaklarını taşlara sürerken. Bu tuhaf hareketi karşısında hiçbir şey demediğimi fark edince acele ile başımı salladım. "Evet, tahtı istiyorlar."

"Sence oğullarımdan hangisi tahta daha uygun avcı?" Vereceğim cevapla gerçekten ilgilenip ilgilenmediğini anlayamaz halde şaşkınca suratına baktım. Koyu renk korkutucu gözleriyle hâlâ duvarı inceliyordu. Derin bir nefes alıp bu konudaki fikrimi söyledim. "Draza bu konuda biraz duygusal gibi."

"Oğlum her zaman duygusaldı. Adı, tüm var olduğu boyunca pişmanlıklarla birlikte anılacak." Duvarı incelemekten vazgeçip kollarını göğsünde kavuşturdu. Söyleyeceklerimi bir kez daha kafamda tarttım. "Aidan taht için daha çok genç." Şeytanın uzun gür kaşlarından biri hayretle yukarı kalktı. "Oğlum taht için genç mi avcı?"

"Bu işe uygun olan tek kişi sensin. Neden her şeyi bırakıp gideceksin? Onlar bununla baş edemeyecek-

ler, daha birbirlerine katlanamıyorlar krallıkları yönetecek güçleri yok."

"Ben iki güçlü prens yetiştirdim küçük avcı."

"Sen iki kendini beğenmiş katil yetiştirdin," dedim keredimi tutamayarak. Ardından ne dediğimin farkına varıp hemen sustum. Şeytan başını hafifçe eğdi. Sözleri gözlerini gölgelediği için bakışları değiştiyse bile anlayamıyordum. "Zamana geldiğinde istediğimi yapacaksın. Unutma, dolunayda başladı dolunayda bitecek," dedi elini bana doğru uzatırken. Dolunayda yapacağım şeyden tiksiniyordum, bu sadece her şeyi daha beter hale getirecekti. İçgüdülerimin sesini dinleyip bir adım geriledim. Ayağımla yumuşak bir şeye basınca korkuyla sıçradım. Başımı eğip baktığımda kanlı bir gözü ezmiş olduğumu fark ettim.

"Uyan artık."

Herhangi bir yanıt veremeyince tatlı erkekse ses bir kez daha konuştu. "Bir daha kanını emmeyeceğim, Cassie artık uyan."

Kollarımdaki baskı dayanılmaz bir şekilde artarken miskince murladım. Uyanmak falan istemiyordum ki, keşke üzerimden kalksaydı ve ben biraz daha uyuyabilseydim. "Of lanet olsun!" dedi aynı ses. Bir süre hiçbir şey olmayınca beni rahat bıraktığını düşünüp büyük bir memnuniyetle uykuma devam ettim fakat birden buz gibi soğuk su tüm hücrelerimi uyandırdı. Telaşla gözlerimi açıp doğruldum. Burnumdan epey-

ce su girmişti ve bu öksürüp tıksırmama sebep olmuştu. "Bunu neden yaptın?" dedim öfkeyle Aidan'a.

Aidanhell ondan kesinlikle beklenmeyecek bir şekilde üzerime çullandı. Kollarıyla beni sımsıkı sarıp saçına öpücükler konduruyordu. Dehşete kapılmış bir halde kıpırdamadan beni öpmesine izin verdim. "Bir daha sakın gitme," dedi azarlayan bir sesle. Ardından dudaklarıma gömülüp beni nefes nefese bırakanak şekilde öptü. Biraz geri çekildikten sonra bile omuzlarımı tutmaya devam etti.

"Bir yere gitmedim neden böyle tuhafısın?" Tuhaf davranıyordu ama sorun değildi beni öpüyordu ve bu çok hoştu. Elimi dudağıma götürmüş öptüğü sıcak yere dokunuyordum. "Seni uyutmak zorunda kaldım, deli gibi çiftleşmek istiyordun." Keyifli bir şekilde sırttı. İnanamayan gözlerle ona baktım az önce gerçekten de o kelimeyi kullanmış mıydı?

"Çiftleşmek mi?"

"Evet. Üzerime dişi bir kedi gibi tırmanıp bana deli gibi sürtünyordun," dedi utanmazca. Aidan'a karşı kalbimde nefretten başka bir şey barındıramayacağımı düşünmüştüm ama yanlışmışım. Aidan'dan nefret ediyorken aynı zamanda ona bayılıyordum.

Ukalaca bir cevap vermek için ağzımı açtım ama hemen ardından kapamak zorunda kaldım. Aidanhell haklıydı. Dün gece bana ne oldu bilmiyordum ama deli gibi tahrik olmuştum ve rahatlamaya ihtiyacım vardı. Sağ elimle yüzümü yelleyip kızarıklığının biraz kaybolmasını umdum. Sol elimle de göğüs uçlarıma yapışmış tişörtümü çekiştiriyordum. Ciddi

anlamda sırlıskılandım. Daha kötü bir halde olamam herhalde diye düşünürken başımı kaldırıp Aidan'ın göğüslerine bakışını gördüm. Anlamsız bir çaba ile kollarımla onları örttüm. "Bunu yapmak zorunda mıydın? Sırlıskılamam sersem." Aidan nihayet bakışlarını kaldırıp yüzüme bakabilmişti. "Ne dedin?" dedi gerçekten de meraklı bir şekilde. Gözlerimi devirip hafifçe sırtıttım.

Aklıma dün gece yaşananlar gelince daha da fazla kızarak Aidan'ın yakışıklı yüzüne baktım. "Aidan ben... Dün gece ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yok."

"Kanının emilmesine verdiğin tepki. . Tuhaftı," dedi düşünceli bir şekilde dudaklarını yalarken. Bakışlarımı zor bela dudaklarından kaldırdım. "Ben seni kötü şeyler olacağı konusunda uyarmıştım," dedi aceleyle. Ardından yavaşça ayağa kalkıp pantolonunu biraz daha yukarı çekti. Dikkatimin dağılmaması için ona bakmadım. "Vampir değilsin, kanımı neden emdin?"

"Tüm iblisler kan emer," dedi sanki bu her şeyi açıklamış gibi. Ellerini saçının arasından geçirip konuşmasına devam etti. "Sadece vampirler bunu yapmadan yaşayamazlar."

"Dün gece sen de kanımı içmezsen yaşayamayacak gibiydin."

"Dün gece kanını içmezsem ölecekmişim gibi hissettirm Cassie," dedi sıkıntılı bir şekilde. Gözleri yeniden göğüslerine kayınca ellerimle artık onları örtmediğimi fark ettim. "Kes şunu, tuhaf hissediyorum,"

dedim yeniden kollarımla göğsümü gizlerken. Ellerini iki yana açıp keyifle gülümsedi. "Tuhaf mı hissediyorsun yoksa tahrik mi oluyorsun?"

Sinirle kollarımı indirdim. "Tahrik falan olmadım. Bana büyü yaptın." Sendeleyerek yerimden kalktım. Çevreme bakınca hâlâ aynı yerde olduğumuzu anladım ve Draza da tıpkı ben kafayı yiyip tozutmadan önceki gibi hareketsiz yatıyordu. "Sana büyü yapmadım. Kanı emildiğinde kimse tahrik olmaz. Sen insan olamazsın Cassie," dedi sinirle ellerini göğsünde birleştirerek. *Şu sen insan değilsin yıkım getirensin* durumlarından fena halde sıkılmış olarak bir kere daha gözlerimi devirdim. "Yıkım getiren değilim ama eğer merak ediyorsan üvey olduğumu öğrendim. Marr ve Anton benim ailem değilmiş."

Şaşırp kalacağını sanıyordum ama o sadece "Öz ailen olmadıklarını tahmin etmiştim ama araştırmaya fırsatı olmadı," dedi.

"Draza'nın fırsatı olmuş. Kaçık kardeşin ailemi tanıyormuş." Tıpkı onun gibi ellerimi göğsümde kavuşturup dik dik yakışıklı yüzüne baktım. Göz alıcı rahat bir şekilde gülümsedi. "Şu an üzerine atlamamı bekliyorsun ama bunu yapmayacağım çünkü daha önemli işlerim var," dedi. Cümlelerin sonuna doğru ses tonu bir ciddiyet kazanmıştı. "Üzerime atlamamı filan beklemiyorum bay şeytan sanırım ihtiyaçlarınızı dizginlemelisiniz." Ciddiyetini taklit ederek arkamı döndüm ve üzerime geçirebilecek kuru bir şeyler aradım. Tabii ki de bulamamıştım. Bıkkınlıkla tekrar ona döndüm.

"Giyecek tek bir şeyim bile yok. Teşekkür ederim."

"Böyle hoş görünüyorsun." Hoş mu buluyordum beni? Bir tek kelimesiyle yeniden aptal bir aşık olmuştum. Aklıma -biraz da hormonlarıma- sövüp toparlanmaya çalıştım. Bakışları birden boynuma kaydı. Salak gibi beklentiye girmemi engelleyen tek şey "O kolyeyi nereden buldun?" demesiydi. Elimi otomatik olarak boynuma götürüp kolyeye dokundum. "Cadıdan aldım." Aidan hızla yanıma gelip kolyeyi avuçladı. "Seni aptal kız! Çıkar şunu." Tüm gücüyle kolyenin ucunu çekiştirmeye başladı. Acıyla viyaklayıp tırnaklarımı koluna geçirdim. "Canım yanıyor bırak beni!" Ama Aidanhell beni bırakmak yerine kolyeye daha sıkı asıldı. "Zarar göreceksin!" dedi gürlereyrek. "Boynumu kıracaksın kes şunu!" Kendimi elinden kurtarmak için karnına dengesiz bir tekme savurdum. Aidan iki elini de bedenimden çekip teslim olmuş gibi havaya kaldırdı.

"Pekâlâ, sen çıkar ben dokunmayacağım," dedi sakinleşmeye çalışır bir şekilde. Şüpheyle çatılmış kaşlarına bakıp elimi kolyeye götürdüm. Klipsi yavaşça açılıp avucuma döküldü. Altın rengi tatlı kolyeyi istemsizce Aidanhell'e uzattım. Kolyeyi hemen elimden kapıp yere attı. "Hey ne yapıyorsun?" diye atıldım ama artık çok geçti Aidan çoktan bir büyü okumaya başlamış, gözlerini kırpmadan madalyona bakıyordu.

"Ne yapıyorsun?" dedim bir kez daha. Aidan beni duymazlıktan gelip söylediği sözlere devam etti. Nihayet bitirdiğinde kolyeden bir çatlama sesi gelmiş-

ti. Elinin tersiyle alındaki teri silip umutsuzca bana baktı. "Bilmediğin bir kolyeyi neden takıyorsun? Hem de bir cadıdan aldığın bilmediğin bir kolyeyi," dedi. "Çünkü güzeldi ve ben bunun üzerinde pek fazla düşünmedim," dedim savunmaya geçerek. Kolyeden bir çıt sesi daha geldi.

"Sen zaten ne zaman gerçek anlamda düşünüyorsun ki Cassie," dedi suçlar bir tonla.

"Kolyeye ne yaptın?" Şaşırarak bana baktı. "Ben mi kolyeye ne yaptım?"

"Evet, kolyeye büyü yapıyordun."

"Ben büyü yapmadan önce de bu kolye büyüliydü avcı ve ne büyüü olduğunu da çözemedim sadece yok ettim." Elimle kolyeyi işaret ettim. "Pek de yok olmuş gibi görünmüyor," dedim ukalaca. Kolyeden bir çıt sesi daha geldi.

"Her neyse artık üzerindeki büyü çalışmayacak. Bir daha bulduğun hiçbir şeyi alma! İçinde hangi büyü olduğunu bilmiyoruz belki de senin üzerinde çoktan kötü bir etki bıraktı." Söylediği şeyleri düşününce karamsar bir ruh hali her yanıma sardı. Gerçekten de kolye bana zarar vermiş olabilir miydi? Boynumdaki taze diş izlerini kaşıdım, bunlar dışında iyi durumdaydım. Aidanhell paranoya yapıyordu ben iyiydim.

"Draza ne olacak?" Başımla Draza'nın olduğu tarafı işaret ettim. Güzel yüzü gölgelendi, bakışları sertleşti. "Onu uyandırırsam beni öldürmeye çalışacak."

"Seni öldürebilir mi? Nasıl?"

Bakışları öfkeyle gözlerime kilitlendi. "Bunun nasıl yapılacağını gerçekten öğrenmek istersin değil mi

avcı?" dedi tükürür gibi. Tanrım hâlâ benden şüpheleniyordu.

"Önce yıkım getiren, arada bir insan ve şimdi de avcı oldum ha! Merak ediyorum ne zaman bana yeniden fare demeye başlayacaksın?" Öfke ciğerlerimi soluksuz bırakmış, sesimin istediğimden daha cılız çıkmasına sebep olmuştu. Lanet olsun, bağırarak istiyordum ama daha çok alınmış gibi görünüyordum. Ruh halimin stabil olmasına gayret ederek derin nefesler almaya başladım.

Aidan bir anda başını elleri arasına alarak huzursuzca eğildi. "Beni öldürebilir sanırım. Bilmiyorum," dedi kararsız bir şekilde. "Bir ihtimal bile olsa seni öldürebilirse bunu deneyecektir Aidan."

Fısıltıyı andıran bir sesle yanıtladı. "Biliyorum." Yeniden Draza'nın soluk, hareketsiz bedenine baktım. "Masum bir ruh öldürmezse bu halinde kalamayacak, Meredith öyle dedi," dedim hemen. Aidan ellerini başından çekip şaşırarak yüzüme baktı. "Beni şaşırtıyorsun," Gözlerimi devirerek konuşmama kaldığım yerden devam ettim. "Kara Elf Kralını öldürmen gerekiyor. Draza yerine başka bir varis seçemez misin? Onu öldürürsün ve kral olursun ardından kardeşini bu uykudan uyandırır..." Sözlerim tanıdık birinin seslenişiyse yarım kaldı.

"Cassie yere yat!" demişti Beth elinde okla yanıma koşmadan hemen önce. Ah Tanrım hayır! Şok olmuş bir halde Beth ve arkasındaki iki düzine avcıya bakakalmıştım. Beth kaşlarını çatıp tekrar bağırdı. "Cassie yere yat!" Dehşete kapılmış bir halde Aidan-hell'e bakınca onun pek endişeli olmadığını gördüm.

Tabii ya!

Kurallarımızı bu kadar seveceğim aklıma gelmezdi.

Avcılar yüksek iblis kастları avlayamazlardı. Kollarını kaldırıp elimden geldiğince bağırdım. "Beth! Durun! O bir şeytan!" Aidan da sözlerimi onaylar nitelikte kanatlarını açtı. O andan itibaren her şey çok hızlı gelişti. Aidanhell'in kanatlarını açmasıyla Beth sağındaki adamlara saldırı işaretini verdi ve ben daha Aidan'ı itmeden adamlar silahlarını ateşledi. Ellerimle kulağlarımı kapayıp çığlık çığlığa bağırdım. "Kesin sunu o bir şeytan!" Fakat silah sesleri arasında sesim kaybolup gidiyordu.

Aidan güçlü kollarıyla beni yakaladı, kendini bana siper ederken Draza'nın yanına koştuk. Arkamızda Beth, avcılara "Durun!" dedi. Adamların bir kısmı hararetle bir şekilde tartışmaya başlarken diğerleri silahlarını ateşlemeye devam etti. Arkadaşım bir kez daha bağırdı. "Orada bizden biri var, zarar vereceksiniz!" Tanrıya şükür! Beth nihayet mantıklı davranabilmişti. Kardeşinin üzerine eğilmiş olan Aidan temkinli bir ifadeyle bana baktı. "O Beth, benim kardeşim gibidir bir yanlışlık olmalı. Sorun yok," dedim nefes nefese ama bir sorun olduğu aşikardı.

Aidanhell'in kanatlarından tam çıkmadan başımı uzattım. "Beth?" dedim tedirgin bir şekilde. Karşılığında Beth Tanrıya şükürler olsun tarzında bir şeyler mırıldandı. Ardından gözleri endişeyle açıldı. Biricik arkadaşım okunu öyle sıkı tutuyordu ki eklemeleri bembeyaz olmuştu. "Cas seni oradan çıkaracağız, ta-

mam mı?" dedi telkin edici bir ses tonu ile. Anlamı-yordur, kurtarılmaya ihtiyacım yoktu ki, yani en azın-dan Draza uyurken.

"Onlar şeytan Beth," dedim anlamasını umarak. Beth'in gözleri bir an için benden arkamda duran Ai-dan'a kaydı. Aidan Draza'yı bir kolunun altına almış diğer koluyla da karnını tutuyordu. Draza'nın kalça-sının sağındaki kılıcı almak için tek eliyle uzandı. Ona bunun gerekli olmadığını, avcılarının onlara bulaşmaya-cağını söyleyecektim ama tekrar Beth'e döndüğümde okunu çoktan Draza'ya doğrulttuğunu gördüm. Ani bir şok dalgası bedenimi ele geçirip beni olduğum yere sabitledi. Aidan kılıcı almaya çalışırken kardeşi-ni hiç olmadığı kadar açık hedef haline getirdiğinin farkında değildi, ok ustaca fırlayıp Draza'nın kalbine saplandı. Genç elf gözlerini bir saniye için açtı.

Aidan suratında bir dehşet ifadesi ile kardeşine baktı. Beth diğer oku çoktan takmış Aidan'a yönelt-mek üzereydi. "Yapma!" Bağırıp öne atıldım ve Beth okunu indirdi. "Cas kaç oradan." Kâhküllerim hızla gözlerime savruldu. Arkamı dönüp Aidan'a baktı-ğında Draza'yı kolunun altına alıp kanat çırpmaya başladığını gördüm. Aidan kanatlarını çırparken bana öyle bir bakmıştı ki geriye sıçrarken tökezleyip bileği-mi burktum. Daha önce görmediğim bir hızla kanat-larını kapatıp kendi etrafında döndü ve kardeşini de beraberinde götürerek hızla gökyüzüne yükseldi. Ya-vaş çekimde gözden kayboluşunu izledim.

Burkulan bileğimin üzerinde daha fazla durama-yacağımı kabullenerek yere çöktüm. Beth koşar adım

yanıma gelip yayını yere koydu. "Cas iyi misin?" Bir saniye sonra bana sarılıp saçlarımı okşamaya başladı. "İyi olacaksın Cas söz veriyorum." Saçımı deli gibi okşuyor bir yandan da benimle beraber kendisini de salıyordu. Bir elimi zar zor kaldırıp sırtına dokundum. "Sen gördüğüme sevindim Beth. Fakat bir şey anlatmaya çalışıyordum onlar şeytandı, onlara bulaşamayız." Beth yavaşça geri çekilip elinin tersiyle burnunu sildi. "Kurallar değişti. Artık onları avlayabiliyoruz," dedi ve ardından tekrar sarıldı "Anlatacak o kadar çok şey var ki." Güçlkle kollarından kurtulup "Onları avlama iznimiz olsa bile avlayamayız Bethany çünkü onlar şeytan. Onları öldüremiyoruz," dedim beklenti ile yüzüne bakarken. Beth'in yüzü kocaman geniş bir gülücükle aydınlandı. "Ah sevgili dostum, artık her şey değişti. Bu okların ucunda zehir var. Kâhin bizim için yaptı." Doğru anlayıp anlamadığıma emin olmak için teyit eder gibi bir ses tonu ile konuştum. "Bu zehir de şu işe yarıyor. . ." Beth yeniden memnuniyetle gülümseyip sıkıca bana sarıldı. "Evet kardeşim bu zehir de şeytanın tam kalbine saplanırsa onu öldürüyor, geri döndüğün için o kadar mutluyum ki." Zihnimde Beth'in ustalıklı attığı okun Draza'nın kalbine saplanışını hatırladım. Genç elf-iblis geri dönülemez bir şekilde ölmüştü.

BÖLÜM 18

"Gel de sana yiyecek bir şeyler verelim, şu haline bak iskelet gibi olmuşsun." Beth kollarımı iki yandan sarıp sanki küçük savunmasız bir çocukmuşum gibi beni kucaklayarak hareket ettiriyordu. Ben ise hâlâ şok halinden çıkamamıştım. "Ailem nasıl?" dedim korkuyla. Beth yanıt vermeden önce sırtımı sıvazladı. "İyiler Cassie, onlar başka bir kampta. Joan eğer planlarda bir aksaklık olmazsa onları önümüzdeki hafta görebileceğini düşünüyor." Titreyen ellerimle koluna tutunup onu durdurdum. "İyi olduklarına eminsen değil mi?" Beth anlayışla gülümsedi. "Elbette Cassandra, onlar benim de ailem sayılır. Endişelenmene gerek yok, güvendeler."

Beth beni az önce çıktığı çalılıklara sürüklerken elimde olmadan dönüp arkama baktım. Az önce olanlar gerçekten olmuş muydu? Sinirlerim öyle pelteleşmişti ki gerçek ile hayali ayırt edemiyordum. Tekrar arkamı dönmeye çalışınca Beth kaşlarını çatarak fı-

sıldadı. "Ças iyi olacaksın söz veriyorum, neden dönüp oraya bakıyorsun?" Başımı tekrar önüme çevirip "Kolyem orada kaldı. Yerde duruyor," dedim güçlükle. Beth yeniden saçımı öptü. "Sorun değil. Alırız. Jack!"

Az ilerde silahları kucaklayan çocuk başını kaldırdı. "Evet?" dedi. Beth sesini daha da yükselterek sordu. "Yerde bir kolye var onu alıp çadıra getirebilir misin?" Çocuk evet anlamında başını sallayıp silahları geniş bir kutuya koydu. "Gördün mü bak çözüldü işte." Korumacı bir halde yeniden beni kolları arasına aldı.

Çok geçmeden düzlük bir alana çıkınca şaşkınlıkla durdum. Avcılar Araf Ormanı'nın tam ortasında kendilerine uygun, geniş bir yer bulup oraya kamp yapmışlardı. Aşağı yukarı yirmi büyük çadırın olduğu, her yerde genç avcıların gezdiği kamp alanına büyülenmişçesine bakıyordum. "Harika değil mi?" O da tıpkı benim gibi kamp alanına bakıyordu. "Yoldaş," dedi ince bir ses arkamdan. Beth arkamızdan gelen zayıf kıza gülümseyerek selam verdi. "Pam bu Cassie." Genç kız mahcup bir şekilde gülümsedi. "Selam yoldaş." Elini uzattı. Ben de uzatıp başımı salladım. "Biraz uyuması lazım ve yemek de yemesi gerekiyor hatta bir banyo bile yapabilir, onu senin çadırına götürebilir misin?" Benden en fazla iki yaş küçük olan Pam kafası sallayıp koluma uzandı.

Pam beni yavaşça çadıra yönlendirirken, kolyeyi alıp almadığını sormak için Beth'e döndüm. Arkadaşım Joan'ın kolları arasında halinden son derece

memnun bir şekilde sırtarak bir şeyler anlatıyordu. Sözü bitince Joan onu öptü. Hemen başımı çevirdim. Az önce görmemem gereken bir şeyi görmüştüm. Nihayet çadırın önüne geldiğimizde Pam orada beklememi, hemen geleceğini söyleyerek gözden kayboldu.

Çadırın önünde birkaç dakika bekledikten sonra dayanamayıp içeri girdim. Orta büyüklükte ama içi oldukça geniş, kirli sarı rengi olan bir çadırdı bu. Her yerde hayvan kürkleri gelişigüzel atılmış boş yemek kapları da üst üste dizilmişti. Tam ortada ince uzun bir küvet duruyordu. Pam başını eğerek çadırın girişinden geçti. "Kusura bakma arkamdan geleceğini unutup örtüyü indirmiştim," dedim. Dağılan saçlarını eliyle tarayarak "Sorun değil," dedi. "Bu getirdiklerim sana bedenlen tam olamayabilir ama yine de üzerindeki değişirmek isteyebileceğini düşündüm." Kız son derece haklıydı. Kıyafetlerim kan ve kir içindeydi üstelik çoğu yeri de yırtıktı, büyük bir minnetle elindeki kıyafetleri aldım. "Teşekkürler."

Kabalık etmek istemiyorum ama açıkçası bir an önce gitmesini istiyordum çünkü kendi başıma kalıp düşünmem gereken çok ciddi konular vardı. Pam masanın üzerindeki sürahiyi alıp küvetin içine boşalttı. Hemen ardından bir kere daha çadırdan çıktı bu kez elinde büyük bir kova vardı. Dikkatle kovayı küvete boşaltırken kızın aslında görüldüğü kadar kırılgan olmayabileceğini düşündüm, taşıdığı su dolu kova oldukça ağır görünüyordu.

Genç avcı kovayı boşalttıktan sonra doğrulup alındaki teri sildi. "Şu an su sıcak o yüzden şu iki kovadaki soğuk suyu içine dök böylece yıkanabilirsin." Ardından ne diyeceğini bilemez halde bir süre karışında dikildi. "Bana ihtiyacın olursa yemek çadırın dayım." Beceriksizce sırtıp hızlı adımlarla çadırı terk etti. O gittikten hemen sonra çadırın girişine gidip örtüyü yere degecek şekilde indirdim, çevreme bakınıp üzerine koyabilecek sert bir nesne aradım. En sonunda soğuk su dolu kovayı küvete boşaltıp boş kovayı örtünün üzerine koydum. Bu gelenin girmesini önlemese bile benim dikkatimi çekip toparlanmam için yeterli zamanı verirdi.

Kirli bluzumu çıkarıp ardından tayt pantolonu yere bıraktım. Hemen sonra iç çamaşırım ve sütyenim de yerdeki giysi yığınına katıldı. Kirden keçeleşmiş saçlarımı tokadan zor bela kurtarıp yavaşça küvete girdim. Burkulan bileğimin acısıyla homurdandım. Küvetteki ılık su anca göğsüme kadar geliyordu ki bu durumda saçımı yıkamak tam bir işkenceye dönüşecekti. Gözlerimi yumup yavaşça aşağı kaydım. Kulağımdaki uğultu da dahil olmak üzere her şey fazlasıyla tanıdıktı. Aidan'ın beni ölüm meleğinden kurtardığının ertesi günü bir mağarada kendimi bu şekilde temizlemiştim.

Yapılacak, düşünülecek çok şey vardı. Beth'e ekibimizin nerede olduğunu sormak istiyordum çünkü o gün içlerinden biri beni uçurumdan itip öldürmek istemişti. Beth'e Joan ile ne zamandandır beraber olduklarını da sormak istiyordum ayrıca neden bir Kara Elf

öldürdüğünü de sormak istiyordum fakat bunlardan her hangi birini yapmak için fazlasıyla yorgundum. Sudan çıkıp kovanın üzerinde bulduğum bez parçasını aldım. Biraz kokladım ve temiz olduğuna karar verdim. Küvetin içindeki beyaz sabunu beze sürttüm ardından kendimi yıkamaya başladım.

Tüm bedenimi güzelce temizledikten sonra küvetten çıkıp başımı öne eğdim. Saçlarımı suya sarkıtp sabunu aldım ve zorlu işlem başladı. Saçlarım o kadar kirlenmişti ki ilk başta doğru düzgün köpürmemişti bile. Beşinci kez suya daldırıp çıkardığımda eskiye nispeten daha temiz saçlarım olduğu kanaatine vardım. Görünürlerde havlu benzeri herhangi bir şey olmadığı için çıplak bir halde yatağa gidip örtüye kurulandım.

Pam'in getirdiği giysiler siyah tayt pantolon ve beyaz bol bir gömlekti. Yerdeki yığındaki kirli iç çamaşırlarıma bakıp iç geçirdim. Bir daha kullanılamayacak haldeydiler. İçime herhangi bir şey giymeden dar taytı giyip fazlasıyla bol olan gömleği başımdan geçirdim. Bu ince tayt Pam'e rahatlıkla uyuyor olmalıydı ama bana bile bol olan gömleğin içinde o zayıf kızı düşününce.. Her neyse önemli olan giyecek bir şeylerim olmasıydı. Masaya doğru topallayarak ilerleyip yarı dolu sürahiyi kafama diktim. Su çok ama çok iyi gelmişti. Guruldayan midemi duymazdan gelerek kendimi kat kat örtülerin olduğu yatağa sertçe bıraktım.

Son bir çılgınlık daha yapmadan önce en azından uykumu almalıydım.

Ben kimim?

Burası neresi?

Bu lanet acı da neyin nesi?

Ben. . . Oldüm mü gerçekten?

"Uyan hadi uykuçu," diyordu Beth bir yandan da üzerimdeki örtüyü çekiştiriyor kendince rahat-sızlık veriyordu. Gözlerimi hemen açıp önceki gün olanların rüya olduğunu düşündüm bir an. Yataktan çıkmak için yaptığım hamlede bileğim daha da fazla ağrıyınca olanların rüya olmadığını anladım. Yumuşak çarşafılar arasında biraz daha kalmak için kendimi geriye çektim fakat Beth elini uzatıp beni var gücüyle yataktan indirdi. "Konuşulacak çok şey var." Canı düne göre biraz sıkkın görünüyordu. Benim canım daha sıkkındı.

"Pam nerede? Tanrım o kızın biraz yemek yeme-si gerekmiyor mu?" Beth yanıt olarak kahkaha attı. "Senden daha zayıf değil Cassie, en son ne zaman yemek yedin sen?" Homurdandım. O kız bir deri bir kemikti, ben de gerçekten öyle mi görünüyordum?

Saçlarımı toplarken bir yandan da "Sen ve Joan ha?" dedim. Tüm sormam gerekenlerin arasında en hafifinin bu olduğunu düşündüm bu yüzden bundan başlamayı tercih ettim. Beth şaşkınlıkla kalakaldı, beyaz yanakları kıpkırmızı oldu. Başını öne eğip

çarşafı yataktan çıkarmaya başladı. "Biliyorum Cas, onaylamayacaksın."

Beth beni çocukluğumdan beri tanırdı. "Önce anlatmanı öneririm." Yere yavaşça oturarak onun gibi çarşafı yataktan çektim. Temizliği kendimize görev edinmiş gibi canla başla çarşafı yerlerinden söküvermek istemediği cevapları vardı. "Sen gidince çok dan. İçime bir parça suçluluk sızdıysa da sesimi çıemri çıkarttığına dünyam başıma yıkılmıştı. Tek airtardan kaybolmuşsun Cas. Takımdakiler iblisürünsöyledi. Joan ile durmadan senin duru..."

"Bir dakika. Ortadan kayıp mı olmuşum, sana böyle mi dediler?" Beth'in yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu yavaşça başını salladı. "Neredeler? Takımın diğer üyeleri," dedim hiddetle yerimden kalkarken. Ağrıyan bileğimi artık görmezden geliyordum çünkü burkulan bir bilek ve öldürülmeye çalışmak tamamen ayrı şeylerdi. Beth de hızla ayağa kalktı. "Başka bir görevdeler. Neler oluyor Cas?" Derin bir nefes verdim. "Beni öldürmeye çalıştılar. Ortadan falan kaybolmadım, uçurumdan itildim ve bunu onlardan biri yaptı. Ölüyordum." Son kelimeyi gözlerinin içine bakarak söyledim. "Aman Tanrım," dedi sessizce.

Beth ve ben birliğin içinde her zaman pislikler olduğunu bilirdik. Bunun sebeplerinden biri avcılarının

her zaman iyi insanlar olmadığı gerçeğiydi. Hepimiz olmasak da avcaların büyük çoğunluğunu kaba ve hoşgörü barındırmayan insanlar oluşturunca. Bu sayede dışarıdan biri kolaylıkla aramıza karışıp kendini bizden biri gibi gösterebilirdi. Öyle ki aramıza Viking kralı bile katılsa aradaki farkı anlayamazdık.

"Seni neden öldürmek istesinler ki?"

"Beni hiçbir zaman çok sevmədiler ki," dedim yüzümü asarak.

"Bu seni öldürmeye çalışmaları için iyi bir gerekçe değil." Bunun ben de farkındaydım ama aklıma başka bir neden gelmiyordu. "Şu an burada olmadıklarına emin misin?" dedim o ise ne dediğimin farkında olmadan kendi kafasından yaptığı listeyi tarıyordu. "Tomy olamaz Emily hiç yapmaz Fred ister ama gücü yetmez. . ." Elimi kaldırıp dikkatini çekmek için gözlerinin önünde aşağı yukarı salladım. "Evet, burada değiller ekibi komple yolladım başka bir vakayla ilgileniyorlar," dedi. Rahatlayarak popomun üstüne oturdum.

"Sen ve Joan diyordun?" dedim ellerimi göğsümde kavuşturarak. "Şu an bunu konuşmanın pek sırası değil," dedi sessizce. "Aslında tam da bunu konuşmanın sırası, yoldaşların beni öldürmeye çalıştıklarını düşündükçe sınırdan deliye dönüyorum, kafamı dağıtmam lazım." Yanakları kızarak konuşmasına devam etti. "Joan ile durmadan senin durumunu konuşuyordum. Çevredekilerin duymaması için de odasına gitmem gerekiyordu. Herkes senin sıvıştığını söylüyordu ve ben buna bir an bile inanmadım. Joan

en tepe olmasa da nüfuzu olan bir avcıydı bu yüzden onunla görüşüyordum. Bir süre görüştüktan sonra işler değişti. . Artık onla senin hakkında konuşmak için değil kendim istediğim için buluşmaya başlamıştım.” Devam etmesini işaret ettim. “Bir gün beni öptü,” meden önce Beth aceleyle sıçramıştı. Ben bir şey dedim büyük Cas, ama sekiz yaş çok da problem değil. Çok fazla abartmayalım lütfen ben yetişkin bir kızım.” Beth yetişkin falan değildi o sadece yirmi yaşındaydı ve insanlar yirmi yaşlarında yetişkin olamazlardı.

Konuşmak için ağzımı açtım fakat hemen vazgeçip kapadım. Bu konuyu ne kadar konuşursak konuşalım çok bir ilerleme kaydedemezdik hele de Beth’in ilişkişi bu kadar tazeyken beni dinlemezdik bile. Konuşmamız gereken çok daha önemli şeyler vardı ve Beth’e ne kadar güvenirsem güveneyim, ne kadarını anlatmam gerektiğini kestiremiyordum.

“Ne zamandan beri büyükleri avlıyoruz?” Konu değiştiği için fazlasıyla memnun olan arkadaşım keyifle sırıttı. “Olağanüstü hal ilan edildiğinden beri. Şeytan savaşlarına müdahale etmeyecektik ama biliyorsun ki dünyamıza çoktan müdahale ettiler.” Bakışlarını eğip parmaklarıyla huzursuzca oynamaya başladı. “Cas sanırım üçüncü dünya savaşını onlar başlattı.” Gözleri korku doluydu. “Olabilir,” dedim ama zaten öyle olduğunu çoktan öğrenmiştim. “Konsey, biz savaşa katılmaya karar verince sadece alt seviyelerle değil üstlerle de uğraşmamız gerektiğine karar verdi. Joan’ı görmeliydin, herkesi o ikna etti.” Hülyalı bakışlarını

gördüğüm an emin oldum, en yakın arkadaşım tam bir kaçık. Hem de romantik bir kaçık.

"Büyükler i avlamak ilk başta planda yoktu. Sadece savaşa katılacak ve sorun çıkaran tüm iblisleri yok edecektik. Ama bir süre sonra bunu ayırt edemez hale geldik, kulağa soykırım gibi geliyor farkındayım ama Cassie, onlar kötü biz de kötülerini avlarız." Benden beklediği tarzda coşkulu bir yanıt alamayınca kaldığı yerden devam etti. "Büyükler için elimizdekilerden daha iyi olan silahlara ihtiyacımız vardı ve tam bu sırada kâhin aramıza katıldı. Zamanlama gerçekten de tuhaftı, demek istediğim bir an savaşa karar verdik ve kapıda kâhini bulduk. Her neyse zaten oldukça ürkütücü bir kız, yakınlarında gezmemek daha hayırlı özellikle de böyle zehirler üretmeyi biliyorken." Omuz silkip bileğimi tuttu. Parmaklarını bilekliğim üzerinde gezdirdi. Boncuklara dikkatlice baktı. "Hiç kullanmadın mı?" dedi. Boncuklara düşünceli bir şekilde dokunarak "Gerek olmadı," dedim.

"Seni aramaya geldiğimde yanında bir şeytan duruyordu. O zamanlar kâhin henüz aramıza katılmamıştı bu yüzden onu öldüremezdim ama yine de ne pahasına olursa olsun seni ondan kurtaracaktım. Yaklaşmayı denedim ama sonra onunla konuştuğunu gördüm, biraz daha bekledim ama o lanet olası seni bir saniye bile bırakmıyordu. En sonunda daha fazla yaklaşamayıp vazgeçmek zorunda kaldım ama yine de sana bir mektup bıraktım. Onu okudun mu?" Kahverengi gözlerini kocaman açarak beklentiyle bana baktı. Beni yüzüstü bıraktığını düşünmemi istemiyor-

du ama zaten öyle de düşünmüyordum. Elimi elinin üzerine koydum. "Evet, mektubu aldım Beth ve inan beni yüzüstü bırakmadın. Aidanhell ile tek başına kışman mümkün değildi."

"Aidanhell mi?" Elini elimden çekip anlaşılmaz gözlerle suratıma baktı. İç çekerek söze başladım. "Evet o gördüğün Aidanhel'di ve kendisi büyük şeytanın oğlu olur. Dün kalbine ok attığın da Draza'ydı. O da Aidan'ın kardeşi."

Beth'in zaten iri olan gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu. "Onu ismen tanıyor musun?" Sorduğum soruyu düşündüm. Onu ismen tanıyor muydum? Sadece ismen değil onu fazlasıyla tanıyordum. "İkisini de tanıyorum," dedim kısaca. Aslında benim konuşmak istediğim Aidan'dan çok Draza'ydı. Aidanhell yaşıyordu fakat diğer kardeş maalesef ölmüştü.

Beth'in hayret dolu nidalarını görmezden gelerek "O ok kalbine saplanan herhangi bir şeytanı öldürebilir mi? *Büyükler* den biri bile olsa?" dedim. Beth robot gibi kafasını salladı. "Tam kalbinden vurduğun sürece Lucifer'i bile öldürebilirsin."

Ona ne demeliydim? Draza'nın ölümünün zaman-sız olduğunu mu söylemeliydim? Aslında Draza ve Aidanhell'in farklı olduklarını mı söylemeliydim? Peki ya gerçekten o iki kardeş farklı mıydı yoksa ben öyle mi düşünmek istiyordum? "Sana söylemem gereken bir şey var," dedim sessizce. Beth oturuşunu düzeltip ellerini kucağına koydu. "Uçurumdan itildiğimde ölüm meleğiyle karşılaştım." İnanamayan gözlerle

bana bakıp sessizce dua okudu. "Her yerim ağrıyor-
du Beth parçalanmış gibiydim, meleği gördüğümde
mahvolmuş haldeydim. Savaşmayı bırakıp pes ettim,
ölüme teslim oluyordum." Sesim zayıflamış gözleri-
min önündeki görüntü bulanıklaşmıştı, elimin tersiy-
le gözyaşlarımı sildim. Şimdi bile melekle karşılaştı-
ğım anı düşünmek benim için çok fazlaydı.

Nihayet sesimin daha gür çıkabileceğinden emin
olduğum anda "Aidanhell beni kurtardı," dedim.
"Ne?" dedi sertçe. "Beni ölüm meleğinden çekip
aldı." Beth hızla yerden kalkıp korkuyla bana baktı.
"Lütfen şaka yapıyorum de!"

"Beni yargılamayacağını düşünmüştüm," dedim
biraz kırılarak. Aslında böyle tepki vereceğini biliyor-
dum ama yine de. . . Kırılmışım.

"Seni yargıladığım falan yok Cassandra. Hemen
bize yardım edebilecek birine gitmeliyiz. Morgain'in
incilerinden bıraktı mı sana?" Hemen elimi tutup bile-
ğimi çevirdi. Gözlerimi devirdim. "Hiçbir yere gitmi-
yoruz, bu anlattıklarım aramızda kalacak." Bileğimi
elinden kurtardım. Beth'in de gördüğü üzere Aidan
üzerime Morgain'in incilerinden bırakmamıştı. Beth
düşünceli bir şekilde elini dudağına götürüp parmak-
larıyla tempo tuttu. "Demek ki seninle işi bittiğinde
seni o tarafa geçirmeyecekti, belki de sadece öldüre-
cekti. Tanrım bu şeytan için bile aşağılıkça." Ayağa
kalkıp ellerini tuttum. "Beth sakın ol. Buradayım, öl-
medim ve şeytani bir hizmetkâra dönüştürülmedim."
Beth'in düşünceli bakışları yavaşça anlayışla doldu.
Sıkıca bana sarıldı. "Cassie, seni sonsuza dek kaybet-

tim sandım," dedi saçlarının arasına. Biricik arkadaşım benim için fazlasıyla endişelenmişti.

"Şimdi bana kime karşı savaştığımızı söyle," dedim kollarından yavaşça ayrılırken. Beth huzursuzca kıpırdayınca merakım daha da arttı. "Beth?" dedim bir kez daha. Beth kahverengi gözlerini huzursuzca gözlerime dikti. "Hepsine karşı savaşıyoruz Cassie ve tek bir müttefikimiz bile yok." Aceleyle "Peki ya araf şövalyeleri?" diye sordum. Başını olumsuz anlamda salladı. "Kahretsin!" Kendimi yatağa bırakıp ellerimle yüzümü örttüm. Beth de yanıma gelip bağdaş kurdu. "Bu sefer yandık," dedi sessizce.

"Dün bayağı umutlu görünüyordun. Şu kâhin, belki de o bize yardımcı olabilir." Mırıldanarak olabilir tarzı bir şeyler söyledi. Ardından derin bir nefes alıp kendini boylu boyunca yatağa bıraktı. Bir kolunu kaldırıp gözlerini kapadı.

"Hey Cas, öldürdüğüm Kara Elf. O tam olarak bir Kara Elf miydi?" Sinirlerim artık daha fazla dayanmadığından kahkahayı patlattım. İki elimin başparmağıyla alnuma masaj yapmaya başladım. "Beth inan bana bilmek istemezsin. Hem zaten onu öldürdün." Hâlâ bile Draza'nın ölümüne alışamamıştım. Üzerinden ne kadar geçerse geçsin de alışamayacaktım. Ne kadar sinir bozucu olsa da ona alışmıştım, ölmesini istemezdim sanırım ya da bilmiyorum kafam çok ama çok karıştıktı.

"Onu öldürdüm değil mi? Bu gerçekten çok tuhaf. Onların yok edilemeyeceğini sanırdım. Sence gerçekten de yok olmuş mudur?" dedi dirseklerinin üze-

rinde doğrularak. Yok olmadığını, çukura gittiğini biliyordum. "Muhtemelen yok olmuştur," dedim ve yataktan kalktım.

"Beni kâhine götürür müsün?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Cassie, o çok meşgul." O da huzla yataktan kalktı. Sıkıntıyla saçlarını kulaklarının arkasına tıktı. "Neyin var?"

"Sadece Joan son zamanlarda kâhinle beraber çok vakit geçirmeye başladı."

"Bunun neresi yanlış?" Joan bizim liderimiz sayılırdı ve kâhinle vakit geçirmesi anlaşılabilir bir durumdu. "Kız benden büyük, Joan'ın yaşlarında ve feci güzel," dedi huzursuzca. Başka zaman olsaydı en yakın arkadaşımın gereksiz kıskançlık krizine gülerdim ama o an tek diyebildiğim ruhsuz bir "Kız mı?" oldu. Beth huzursuzca ellerini ceplerine soktu ileri geri salınarak sorumu yanıtladı. "Evet, hem de oldukça güzel. Rüya gibi."

Cevabından korkar halde dayanamayıp sordum. "Adı ne demiştin?" Beth ellerini cebinden çıkarıp saçlarını yeniden kulağının arkasına tıktı "Adı Meredith."

BÖLÜM 19

Sayırsız kez aynı büyüü okuyordum.
Latince, ortak dil, elf dili hatta melek dilinde bile okudum.

Defalarca bileğimi kesip Draza'nın dudağına kanımı akıttım. Tekrar ve tekrar kara büyü yaptım. Cehennem tavşanı kesip kanını kalbine akıttım fakat sonu hep aynıydı. Kardeşim gözlerini açmıyordu. Bıkkınlıkla kanlı elimi kalbine koydum, atmıyordu.

Kalbimde tereddüte yer bırakmayacak şekilde umutla göğe baktım.

"Tanrım lütfen onu kurtar."

"Aman Tanrım Beth! O kızıdan uzak durmalıyız."
Arkadaşımın kaşları çatıldı. "Neden ki? Bize yardım ediyor," dedi. Buna diyecek bir sözüm yoktu. Meredith'in neden avcılara yardım ettiğini anlamaya çalış-

şıyordum ben de. "O bir cadı bunu biliyorsun değil mi?" En yakın arkadaşım umarsızca omuz silkti. Bu sefer sinirlenme sırası bendeydi. "Dışarı çıkıp herkesi avlıyorsun ama evinde bir cadı var öyle mi Bethany Anderson."

"O kız evimde falan değil. Kamptan belirli bir mesafe uzakta kendi çadırında kalıyor."

"O halde diğer avcılar da onun bir cadı olduğunu biliyorlar." Kollarımı göğsümde kavuşturup sinirle dudaklarımı dişlemeye başladım. "Hepsi bilmiyor, biliyorsun herkesi kontrol edemeyiz biri çıkıp onu öldürmeye çalışabilir."

"Yapılacak en akıllıca hareket de bu olurdu."

"Cassie, o kız bize yardım ediyor. O olmadan o silahları bu kadar ölümcül yapamazdık."

"İksir ustalarımız ne yapıyor Beth? Onlar yapsın," dedim inatla. Beth gözlerini devirdi. "Yapamazlar. Kimse kara büyü bilmiyor," dedi sessizce. "Buna neden böyle tepki veriyorsun anlamıyorum, haftalardır şeytanla gezen sensin."

"Aynı şey değil. Aidanhell ve bu cadı siyah ile beyaz kadar farklılar." Aklıma Draza'nın siyah ve beyaz hakkında söyledikleri geldi, kendini gri olarak görüyorken Aidan'a ancak siyah diyebiliyordu. "Bak tek söylediğim, o cadıya dikkat etmeliyiz. Karşılığında bir şey istemeseydi bize yardım etmezdi." Beth'in omuzları yenilgiyle düştü. "Bunu ben de düşünüyorum ama kız hiçbir şey istemiyor. Sadece kötülüğün kökünü kurutmak istiyor, en azından Joan'a böyle diyor." En yakın arkadaşımın huzursuz surat ifadesine

baktım. "Her şey o kadar kanşak ki nereden başlayacağım hakkında en ufak bir fikrim yok." Beth yatağın diğer ucuna giderek eski bir sepete elini attı. İçinden kuru bir et parçası çıkarıp bana doğru fırlattı. Eti tuttu Beth'in keyifsiz yüzüne baktım. "Beth bu ne? Çorba yok mu?"

"Elbette ki var ama biraz protein alman lazım. Bunu biraz kemir. Sonra yemek çadırına gideriz." Arkasını dönüp hızlı adımlarla çadırından çıktı. Yatağa oturup et parçasına dişlerimi geçirdim, bir parça koparabilmek için elimle eti bayağı çekiştirmem gerekti. Tadı tam beklediğim gibiydi. Lokmamı isteksizce ağızda çevirirken birazdan ne yapacağımı düşündüm.

Beth ailemin güvende olduğunu söylemişti ve ben ona güveniyordum. Ailem açısından kafam rahat olacaktı. Meredith'in tehlikeli olduğu konusunda onu uyardım yani tam olarak olmasa da görevimi yerine getirmiş sayılırım, o akıllı bir kız şu saatten sonra gözleri o cadının üzerinde olacaktır. Geriye yüzleşmem gereken en zor konulardan biri kalıyor: Aidanhell.

Yataktan atlayıp masanın üzerindeki madalyonu boynuma geçirdim. Parlak kaygan yüzeyi okşayıp gömüğümün içine sarkıttım. Hemen gitmem gerekse de hâlâ iç çamaşırlarım yoktu bu yüzden istemeyerek de olsa çadırdan çıkacak yemek çadırına gidecek orada yemek yiyecek ve Beth'den bana çamaşır getirmesini isteyecektim. Saçımdaki tokayı çözüp adamakallı bir kez daha topladım. Yatağın yanındaki yırtılmış çizmelerimi giyip derin bir nefes alıp kendimi çadırın dışına attım.

*Buradan çıkmam gerekiyor.
Nefes alamıyorum.
Buradan çıkmam gerekiyor.*

Yemeğimi yedikten sonra Beth benim için temiz çamaşır getirdi. Çamaşırı elinden alırken gideceğimden şüphelendiğinin farkındaydım. "Teşekkür ederim." Yatağa oturdum. "Biraz dışarı çıkmak ister misin?" dedi eliyle çadırın kapısını işaret ederek. "Kimseyle konuşmak istemiyorum Beth, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var." En yakın arkadaşım başını sallayıp çadırdan çıktı.

Beth bana kırılmıştı ama açıkçası şu an sorunlarının en küçüğü onun bana kırılmış olmasıydı. Dev bir saat çarkına benzeyen kolyemi çıkarmadan sütenimi giydim. Gömleği tekrar başımdan geçirip iç çamaşırımı ardından taytımı giydim. İblis öldüreni çizmelerimin içine yerleştirip belime de sıradan bir hançer aldım. İnce bir gömlekle dışarıda üşürüm diye çekiniyordum ama nedense ben buraya geldiğimden beri hava eskisinden de sıcak olmuştu yani bir süre belki de üşümezdim. Bilekliğimi kontrol edip kendi eksenim etrafında döndüm, fazlasıyla hazırdım. Beth bana çok kızacaktı biliyordum ama yapılması gereken şeyler vardı ve ben o şeyleri yapmak için seçilmiştim. Zamanı geldiğinde beni anlayacaktır, diye kendi kendimi telkin ettim.

Bu savaşı bitirebilecek bir hamle biliyordum.
Bu hamle benim sonum olabilir ama artık yorul-
dum.

Her şeyin normale dönmesini istiyorum.
Kendimi kahraman gibi falan da görmüyorum sa-

dece birçok olay var ve ben bu olayları durdurabile-
cek yegâne kişiyim. Başından beri görevimi biliyor-
dum ama her aşamasında bunu reddetmiştim. Görü-
ler gelmeye başladığında da bunu reddetmiştim ama
reddetmek bir şeyin olduğu gerçeğini değiştirmiyor-
du.

Yeterince hazır olduğuma karar verince masaya gi-
dip bardaktaki son kalan suyu içtim. "Tanrım bana
yardım et, bu görevde yanımda ol." Büyük adımlarla
çadırdan çıktım.

Kamp alanı geceyken pek kalabalık olmuyordu,
çoğunluk yemek çadırında oluyor sadece nöbetçiler
çadırlar arasında başıboş geziyorlardı yani her şey
kaçışım için oldukça elverişliydi. Sessizce çadırların
yanından geçip gidiyor arkama bir saniye bile bakmı-
yordum. Takip edildiğimi anlamış fakat onunla yüz-
leşmemek için durmamıştım.

"Hey kaçak!" İstemeyerek arkamı döndüm. "Beth
beni anlamamı beklemiyorum sadece gitmem lazım."
Beth'in omuzları hayal kırıklığı ile çöktü. "Neden
burada kalıp bizimle savaşmıyorsun?" İç çekerek en
yakın arkadaşına hikâyemin ne kadarını anlatmam
gerektiğini düşündüm.

"Buraya aitsin Cassandra. Bebekliğinden beri bura-
dasın bizler aileyiz."

"Bebekliğimden beri burada olduğuma emin mi-

sin?" dedim üzüntüyle. Hafif bir esinti saçlarımı savurup, uzun olan telleri sertçe yüzüme vurdu. Beth saçlarını azimle kulağının arkasına aldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Marr ve Anton benim öz ailem değil." Beth elleriyle ağzını kapattı. Fisiltila "Ciddi misin?" dedi. Mut-suzlukla iç geçirdim. "Gerçek ailemi öldürüp beni beş yaşındayken almışlar."

"Cassie, bunu sana kim söyledi?" Beth her zaman-ki gibi olaylara şüpheyile yaklaşıyordu. Ben de başta onun gibi bu durumun şüpheli olduğunu düşünmüş-tüm fakat içimden bir ses bunun Draza'nın basit yan-larlarından biri olmadığını söylüyordu. "Öldürdü-ğün Kara Elf söylemişti."

"Cassie, o kardeşleri gereğinden fazla tanıyor gibi-sin." Ellerimi teslim olmuşum gibi kaldırdım. "Pekâlâ, evet sana anlatmadığım şeyler var. Draza'yı pek tanı-mıyorum ama Aidanhell. . . Nasıl söylesem. O benim için farklı." Beth yeniden ellerini ağzını kapattı fakat çılgınlığı durdurmayı başaramamıştı. "Şşh sessiz ol!" dedim hızla çevreme bakınarak.

"Aman Tanrım Cassandra! Siz yoksa..?"

"Sevgili falan değiliz tabii ki Beth. Eğer bunu soru-yorsan."

"Aslında öpüştünüz mü diyecektim," dedi muzır-ca. Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık halde en yakın ar-kadaşıma baktım. Beth hızlı adımlarla yanıma geldi. "Öpüştünüz! !" dedi sessizce, tabii bu şaşkınlıkla ne kadar sessiz olabilirse. "Evet." Beth anlamaya çalışır-mış gibi dikkatle yüzümü inceledi. Sonunda kocaman

sırıtırıp "Ve sanırım birden fazla kez," dedi. Başımı sallayıp somurttum.

Beth suratıma böyle keyifle sırıtırken somurtmak istemiyordum. Bunun erkek kaptırıp kıkırdamak da olmasını istemiyordum çünkü Aidanhell benim erkek arkadaşım değildi ve dünden sonra muhtemelen bir mindi, artık tamamen düşmanım olduğuna göre kıçtirmeğe beni sürükleye sürükleye götürebilirdi. Beson da planlamadığı kesindi.

"Demek sana Morgain'in incilerini bu yüzden veremedi. Belli ki senden etkilendi," dedi düşünceli bir şekilde. Aceleyle atıldım. "Hayır, tabii ki benden etkilendi. Ben bir avcıyım ve o bir şeytan, üstelik beni bulduğunda kan ve pislik içindeydim." Beth sabırsızlıyorsun Cassie?"

Soğuk soğuk terlediğimin farkında olarak ellerimle yüzümü yelledim. "Ben, bilmiyorum." Arkadaşım anlayışla ellerini elimin üzerine koydu. "Ona aşık mı oldun?"

Ona aşık mı olmuştum?

Onun için hissettiğim şeylere "aşk" diyebilir miydim?

"Bilmiyorum Beth, ama o... Benim için önemli." Başımı kaldırıp dostumun anlayışlı gözlerine baktım. "Ona sakın ok atma olur mu?" Ardından zayıf

bir şekilde güldüm. "Bana sataşmadığı sürece ona ok falan atmam." İkimizde sessizce güldük. "Bu bir veda değil mi?" dedi Beth üzülerek. "Gitmem gerekiyor," dedim. Daha buradan gidemeden psikolojik olarak çıkmıştım. Son bir kez arkadaşına sınıksız sarıldım. "Kendine dikkat et Cassie." Üzüntüyle "Sen de," dedim. Yavaşça ayrılıp yürümeye başlamıştım ki aceleyle arkamı döndüm. "Meredith'e dikkat et!" Beth'in onaylamasını beklemeden arkamı dönüp kampın çıkışına doğru yürümeye başladım.

Kamptan çıkar çıkmaz yine o tanıdık mide bulantısı başladı. "Tam da zamandı," dedim tükürerek. Zorlukla bir ağaca tutundum ve gözlerimi kapadım. Şimdiye kadar çoktan alışmam gerekiyordu ama hâlâ görü geldiğinde zorlukla nefes alabiliyor, çoğu zamanda kusuyordum. Ağacın dibine yavaşça oturarak yıllanmış gövdeye başımı yasladım. Gözlerimi kapayıp görüntülerin bana gelmesini bekledim. Sıcak asit yavaşça midemden ağzıma çıkmaya başladı.

"Bu daha ne kadar devam edecek?" dedim boğulur gibi. Dişlerim şiddetle birbirine vuruyor, bedenim deli gibi donuyordu. Çok ama çok soğuk bir yerdedim. Rüzgâr o kadar büyük bir hızla çarpıyordu ki nefes alamıyordum. Başımı zorlukla kaldırıp çevreme bakındım. Kirpiklerim de dahil her yer karlar içindeydi. Alabildiğine kar dışında görülecek tek bir şey bile yoktu. "Heyy!" dedim bir kez daha boğulur gibi.

Rüzgâr sesimi yutuyor benim bile duymamı engelliyordu.

Kulağımdaki uğultu bir anda kesildi fakat rüzgâr hâlâ devam ediyordu. "Gerçek değil, bu sadece bir görü, gerçek değil," dedim kendi kendime ama bedenim öyle şiddetli titriyordu ki aklımı dinleyen yoktu. "Oldukça yaratıcıyım, öyle değil mi avcı?" dedi şeytan kendini beğenmiş sesiyle. Rüzgâr hâlâ iliklerime işliyor, gözlerimi acıyordu ama onun sesi dışında ki tüm sesler kesilmişti. "Havayı da değiştirebilir kesildi. Gözlerimi birkaç kez kırarak kirpiklerimin üzerindeki karları döktüm.

Şeytan ben söylemediğim sürece bana kolaylık sağlamayacaktı. Kar yağışı bir saniye bile azalmadan devam ederken şeytan tüm görkemiyle karşımda belirdi. "Burası da mı çukuru düşünüp inşa ettiğin yer?" dedim. Kötülük, ağır maskesinin altından gülümsedi. "Ölümçül bir soğuk da olabilir her zaman ateşler olmak zorunda değil." Haklıydı, öldürücü soğuğu ile çukur gerçekten de böyle bir yer olabilirdi. "Neden orayı bu kadar merak ediyorsun ki?" dedim kollarımı sıvazlayarak.

"Draza oraya çoktan gitti, senin şu sarışın avcı sayesinde," dedi gür sesiyle. "Kuralların değiştiğini biliyor muydun?" dedim tereddütle. Şeytan iri kırmızı gözlerini kısarak bana baktı. "Elbette biliyordum."

"O halde oğlunu neden kurtarmadın?"

"Çünkü o bana gerekli." Göz kapaklarını yavaşça kapatıp ortalığı ciddi derecede ısıtan bir nefes verdi.

"Draza işime yarar nitelikte bir iblis." İnanamayan gözlerle ona baktım. "O senin oğlun ayrıca madem işine yarayacak neden ölmesine izin verdin?"

"Çok aptalsın," dedi kısaca. Karşımda sivri boynuzları ve devasa bedeni ile dikilen kibirden oluşan varlığa baktım. Uzun turnaklı parmaklarını yavaşça boynuzlarında gezdirdi. "Hayır, her zaman böyle görünmem," dedi keyifle. O da tıpkı Aidanhell'in yaptığı gibi zihnimi okuyordu. Bu ürpertici gerçek nedense beni çok etkilememişti. Ölümün eşiğinden döndüğüm günden beri pek bir özelim kalmamıştı zaten. İsteyen istediği zaman aklımı okur olmuştı.

"Neden şu an bu görüdeyim?" dedim sakın olmaya çalışarak. "Sakin planın dışına çıkma Cassandra." Derin, ağır sesi içime kadar işlemiş beni soğuktan daha fazla ürpertmişti. Rüzgâr son bir kez sertçe çarptığında şeytanın sözleri hâlâ kulağımdaydı.

Geri dönüşüm hep aynı şekilde gerçekleşirdi. Yerde baygın bir şekilde uyanır kimi zaman üstüm başım kusmukla dolardı. Bu gün kusmuk falan yoktu sadece şiddetli bir baş ağrısı ve açlık vardı. Az önce kampta yemek yememe rağmen görü bedenimi alt üst etmiş, tüm enerjimi çekip beni aç bırakmıştı. Yanıma da herhangi bir yiyecek almadığım için zorlanacaktım. Her neyse zaten uzun süre hayatta kalmayacağım için aç ya da tok olmamın bir önemi yoktu. Ağaca tutunarak yerimden kalktım ve önümde uzanan karanlık ormana baktım.

Her şey sona ermeden önce Aidanhell'i bulmam gerekiyordu.

Kalbimde bu boşlukla ölmek istemiyordum.

Her ne kadar Beth'e aksini söylesem de içimde bir yerlerde Aidan'a aşık olduğumu biliyordum. Aidan'a aşık olduğumu bilmek ise beni adeta bitiriyordu.

Kılıç eğitimime başlamadan önce bulabildiğim her vakitte kitap okurdum. Hikâyelerdeki aşklar beni mest ederdi. İmkânsız aşka adeta çekilirdim, neticede imkânsız bile olsalar sonları her zaman mutlu biterdi. Benim aşkım da maalesef imkânsızdı ve sonunun mutlu bitmesi mümkün değildi. Zaten yapacağım şeyden sonra Aidan'da bana karşı azıcık bir duygu kırıntısı kaldıysa o da bitecekti. Benden sonsuza dek nefret edecekti tabii çoktan etmediyse.

"Bir kılıcım olsaydı çok daha iyi olurdu," dedim kendi kendime. Hançerler de iyilerdi ama yeteri kadar uzun değillerdi. Kılıcın ağırlığı savaşırken beni tetikte tutuyordu, devamlı olarak kabzasını sıkıp ölümcül ağır bir silah taşımanın verdiği güven içinde oluyordum. Üstelik hançerlerde kılıçta olduğum kadar iyi değilim, benim için tek avantajları daha kolay taşınabilir olmaları.

"Ne yapacağını biliyorum," dedi çanları andıran bir ses. Bu sesi tanıyordum. Hızla çevreme bakındım. Melek inci rengi dev kanatlarını yavaşça çırparak önüme indi. Sarı saçları her zamanki gibi ışık vuruyormuşçasına parlıyor, onu benim dünyamdan ayırıyordu. Kanatlarını içine çekse bile insan olmadığı her halinden fazlasıyla belliydi. Her zamankinin aksine

savaşçı gibi giyinmişti bu gün. Altın sarısı saçlarını kapatan bir miğferi yoktu ama onun dışında her şeyi vardı. Uzun yaldızlı yeleği hafifçe dalgalanınca belindeki kılıcın kabzasını gördüm. Büyülenmiş gibi kabzadaki işlemelere bakarken içimde büyüyen kışkançlığa şaşırdım. Benim ruh halime kıyasla meleğin yüzünde keyifli bir gülümseme vardı. "Bunu yapmamalısın avcı," dedi bir kez daha aklımdakileri okuyormuş gibi.

"Aklımı mı okuyorsun?"

"Hayır. Seni izliyorum. Ne yapacağını biliyorum, bunu yapmamalısın." Hâlâ gülümsüyordu ama sanki... Bir terslik vardı. "Bunu yapmak zorundayım. Tek çözüm bu." Ailemi koruyabilmenin tek yolu buydu.

Meleğin bakışları yavaşça kamp tarafına kaydı. "O cadı olayların gidişatını değiştirdi," dedi sakince. Artık gülümsemiyor, düşünceli bir şekilde bana bakıyordu. "Şeytanları nasıl öldürebileceklerini avcılara öğretiyor," dedim. Başıyla yavaşça onayladı.

"Yapacağın şeyin sonu iyi görünmüyor."

"Bunu nereden biliyorsun, geleceği mi görüyorsun?"

"Yaratıcımız dışında geleceği görme yetkisi hiç birimizde bulunmaz avcı. Sadece tahmin edebiliriz ve tahminlerime göre, öleceksin," dedi donuk bakışlarıyla yüzümü incelerken. "Bunu zaten biliyorum, bana başka bir şey söyle." Asabım o kadar bozulmuştu ki saçma sapan konuşmaya başlamıştım. Biri size öleceğinizi söylese siz ona nasıl tepki verirdiniz?

Melek huzursuzca dev kanatlarını oynattı. "Ölüm senin için kolay gelmeyecek avcı."

"Beni düşündüğün için teşekkürler fakat ben kararımı çoktan verdim. Bunu durdurmanın tek yolu bu yoksa üzerinde yaşayacağımız bir toprak kalmayacak."

"Bunu yaparsan da o toprakta yaşayamayacaksın zaten. Şeytanlar bile katilleri sevmeyiz," dedi sessizce. Birden az önce söylediklerini düşündüm. "Ölüm benim için kolay gelmeyecek derken ölüm meleğinden mi bahsediyorsun?" dedim hızla. Beklenti ile mavi gözlerine baktım fakat tabii ki de ne düşündüğünü anlayamadım.

"O senin arkadaşın falan mı?" dedim çekinerek. Sonuçta ikisi de meleklerdi. Birbirlerini tanıyor olmaları çok mu tuhaf olurdu yani cennet ne kadar büyük olabilirdi ki? İçimden bir ses oldukça büyük olduğunu söylüyordu gerçi.

Melek sanki az önce dev bir tavuğa dönüşmüşüm gibi bakıyordu bana. "Elbette onu tanıyorum. Buna arkadaşlık demek... Hiç derin düşünmüyorsun."

"Peşimde ölüm meleği ve iblis prensi var. Avcılar kafayı yemiş halde zehirleriyle oynuyorlar ailem öz ailem değil, şeytan ara sıra görü kullanarak benimle konuşuyor, bir oğlu dün gece öldü ve ben de diğerine aşışım," dedim nefes nefese. "Yani evet kusura bakma ama şu aralar derin düşünme modunda değilim sayın melek." Ellerimi cebime atıp yavaşça sağa sola sallanmaya başladım.

Melek sanki az önce dediklerimden hiç etkilenmemiş gibi "Bir kılıç istemiştin," dedi. Aslında kılıç falan istememiştim sadece bir kılıcım olsa iyi olur demiştim.

Melek biraz gerileyip elini kılıcının kabzasına attı. "Yok artık!" dedim kendimi tutamayarak. Bana tuhaf tuhaf baktıktan sonra kılıcını kemerinden yavaşça çekti. Keskin metalin parıltısına büyülenmiş gibi bakıyordum. Melek kılıcı yan yatırıp iki eliyle tutarak bana uzattı. "Sen ciddi misin?" dedim elimi kılıca doğru uzatırken. "Kendi kılıcını bana mı veriyorsun?"

"Elbette ki bu benim kılıcım değil. Zamanı geldiğinde zaten senin olacaktı ve sanıyorum zamanı geldi." Beni durdurmayacak ve bir de kılıç mı vereceksin?" dedim bir kez daha inanamayarak. Kılıcı tutup bir kaç adım geriledim, tekrar ona vermemi isterse arkamı dönüp hızla kaçacaktım. "Seni durduramam ayrıca dolunay yaklaşıyor," dedi kısaca.

Melek bir adım gerileyip zarifçe kanatlarını oynattı. Az önce kılıcı koyduğu yerde mavi renkte bir sis oluşuyordu. Daha dikkatli bakınca sislerin arasında bir metalin parıltısını gördüm. Sis yavaşça dağılırken arkasında dev bir kılıç bıraktı. "Bu benim kılıcım," dedi melek kabzasına hafifçe dokunup. "O parlıyor ama," dedim kemerindeki kılıcı göstererek. Melek ilk defa gerçekten gülümsedi. "Senininki de parlıyor avcı." Başımı eğip ellerimdeki kılıca baktım, muhteşem bir şekilde parlıyordu. Tekrar meleğe döndüğümde gitmişti.

"Bunu yapmamalıydın." Çanları andıran sesi çevreme yayıldı. Melek çoktan gitmişti ama hâlâ bana akıl veriyordu. İyi şanslar Cassie falan demesi gerekmiyor muydu? Derin bir nefes alıp kılıcı kemerime geçirdim.

Dolunaydan önce sadece bir kaç saatim vardı. Gökyüzü bu gece o kadar kapalıydı ki aya baktığımda rinlerde bir yer zamanı geldiğinde zaten gökyüzüne bakmam gerekmeyeceğini biliyordu. Bir şekilde kalp atışlarım bile değişmiş, beni kaçınılmaz olana hazırlıyordu.

Kılıcı daha sıkı tutup karanlık ormanın içine daldım. Hava o kadar karanlıktı ki bir metre ilerisi dışında hiçbir yeri göremiyordum.

Gitmeme gereken yer Aidan'ın sarayıydı. Oraya giderken yolda ölüm meleğiyle karşılaşmamak için dualar ediyordum. Artık beni kollayan bir Aidan-hell olmadığı için korkum kat kat artmıştı. Melek o kocaman heybetli haliyle karşımda belirirse bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu, şey tamam belki kaçabilirdim. Ama kaçabilsem bile nereye gidecektim ki? Onun kanatları ile üzerimde uçarken nereye kadar kaçabilirdim? Üstelik ondan kaçtığımda beni daha güzel bir ölümün beklediğini falan da sanmıyorum.

Aidan'ı görmek istemiyorum. O olmadan her şey çok daha kolay olmaz mı? O varken aklım başımda olmuyor, bedenim kendi iradesiyle hareket ediyor ve bu çok ama çok gıcık bir durum. O varken de kendim olabilmeyi istiyorum, o varken de Cassandra olabilmeliyim ama olamıyorum. Ben onunlayken çok daha farklı bir insanım.

Dövüşmeyi severim hatta bayılırım ama bu hislerim sadece dövüş bir spor olduğunda geçerli. Gerçek dövüş bana göre değil, hak edenlerin canını yakmak

güzel ama... Sadece... Bu çok yorucu. Bedenimi, aklımı yoruyor ve ben... Buna uygun değilim. Avcı olmayı istemedim. Ölüp giderken de aklımda hep bu olacak, ben avcı olmayı istemedim. Bir avcı ve katil olarak öleceğim.

BÖLÜM 20

Nihayet sarayın dev kapılarını gördüğümde sırtım buz gibi olmuştu. Ölüm meleğine yakalanmamak için koşup durmuş ve sonunda ter içinde kalmıştım. Nefes nefese bir halde sarayın dev işlemeli kapısına baktım. O kadar genişti ki... İnsan buradan geçebilecek büyüklükte bir şeyin olduğu düşününce ürperiyordu.

Hayatta bazen istemediğiniz şeyleri yapmama lüksümüz olur. Mesela Beth nöbetini bana itelediğinde "Hayır," diyebiliyorum ya da Marr "Bu kez evde kalıp kardeşin Jo'ya bakacaksın," dediğinde bunu yapmayabiliyorum. O an tüm kalbimle o saraya girmeyi diliyordum fakat yine de gidecektim.

Bazen... Düşünüyordum da tüm hayatım boyunca sanki bu ana hazırlanmış gibiydim.

Bir şekilde yaşanan her şey olağandışı olsa da kabul edilebilir geliyordu şimdi. Yaptığım seçimler beni bu ana getirmemiş miydi zaten? Dövüşmüş, dövülmüş, zehirlemiş, zehirlenmiş, ölümün eşğine gelmiş, bir şeytana aşık olmuşum.

Soğuyan sırtımı ağaca yaslayıp derin bir nefes aldım. Zihnim olabilecek en berrak halinde olması gerekirken her şey beynime üşüşüyordu sanki. Anılarım bile rahat bırakmıyordu beni. Marr ve Anton ile mutluydum. Jo'ya bayılırdım. Ailemi çok ama çok sever onlara ne pahasına olursa olsun güvenirdim ama gördüğüm o ki onlar bana güvenmiyorlardı. Eğer güven-selerdi şimdiye kadar gerçeği benimle paylaşırlardı.

"Neden sakladınız ki?" dedim kendi kendime. Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Ay neredeyse yuvarlak olmak üzereydi. Ağaçtan uzaklaşıp hızlı adımlarla saraya yürüdüm.

Her tarafı nöbetçilerle dolu olması gereken saray bomboştu. Tek yapmam gereken ağır kapıyı var gücümle itirmek oldu. Bahçeye girdiğimde temkinli adımlarla yavaşça çevreme bakındım. Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük ve en kasvetli saraydı. Ölüm, iblisin sarayında fazlasıyla hüküm sürüyordu. Draza yaşarken sürgün edilmiş olabiliirdi ama anlaşılan öldüğünde saray eski prensi için üzülmüş, yas tutmuştu. Ağaçlar bile kararmış, yapraklarını dökmüştü. Yeşil ile en ufak bir alakası olmayan çimlere basarak iç kapıya ilerledim. Sarayın içi de dışı gibi bomboştu. Beni yutan ölümcül bir sessizlik dışında yapayalnızdım.

Kuvvetli bir erkek belimi kavrayıp beni bedenine bastırdı. "Aidan!" dedim dehşete kapılarak. Aidan saçlarını omzuma gömdü ve kanatlarını çırpmaya başladı. Ben irkilerek kaçmaya çalıştıkça bedenimi daha da sıkmaya başladı. Birkaç saniye içinde yerden

havalanmıştık. Elimdeki kılıcı sağa sola savurdum, dikkatli olmaya çalışıyordum çünkü ona zarar vermek istemiyordum. Kılıcı savuran elimi sertçe tutup gömdü. "Bunda da mı iblis öldürücü zehir var Casdimde bulamayarak yutkundum. Aidan dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Ters bir hareket daha yaparsan bileğini kırarım senin."

Deli gibi titriyordum ama o bundan hiç etkilenmiyordu. Sarayın yüksek tavanlarında bir şeytan ve bir avcı uçuyorduk. Aidan kılıcı tutan elimi öyle çok sıkıyordu ki çoktan morarmış olmalıydı. Hangisi canımı daha çok yaktı bilmiyorum. Aidanhell'in bana düşmanca davranıyor olması mı yoksa bileğimi kıracak gibi sıkması mı?

Uzun karanlık koridorlarda ilerliyorduk. Çevremi aydınlatan tek bir ışık yoktu, karanlıkta bir şeytan tarafından sürüklenmek berbat bir şeydi. Aidan bana çok kızgındı ve haklıydı, ona kızamıyordum. Şimdi bile kokusu başımı döndürmüştü beni duygusal yönden savunmasız bırakmıştı.

Nihayet uzun, güzel kokulu, aydınlık bir koridor-dan sola döndük ve ağır görünümlü dikenli bir kapının önünde durduk. "Kes şunu fare," dedi tiksindirici gibi. Bana yeniden fare diyordu, şaşkınlıkla çenemi kapattım. Odanın kapısını boşa kalan eli ile itirdi. Girer girmez beni içeri fırlattı. Kılıcımı sımsıkı tutup takla açarak zeminde yuvarlandım.

Aidan tam bir pislik gibi davranıyordu.

Apar topar yerden kalkıp hiddetle saçlarımı yüzümünden çektim. Altındaki uzun siyah etek dışındakı üzerinde hiçbir şey yoktu bu kez gerçekten de. . . Muhteşem görünüyordu. Ona kızgın olmak istiyor lakin ona bakınca bunu yapamıyordum. Gölgeleli kanatlarını huzursuzca oynattı. Anlaşılan artık onları sırtına çekmiyordu.

"Ellerinde öyle silahlar olduğunu bilemezdim," dedim sakince. Aidan başını geriye atıp hoş erkeksi bir kahkaha attı. Alay dolu olmasaydı daha güzel olabilecekti bir kahkahaydı bu. "Küçük arkadaşların iblisleri öldürebiliyor ve bundan haberin yok, öyle mi? Çocuk muyum ben?" dedi sertçe. Konuşmak için ağzımı açtım fakat hemen beni susturdu. "Yolculuğun başından beri beni öldürebilirdin öyle mi? Peki neden yapmadın? Ah evet buldum, çünkü bir takım ihtiyaçlarını gideriyordum öyle değil mi avcı?" Düşmanca sözleri karşısında nutkum tutulmuş ağzım kupkuru olmuştu.

"Ne saçmalıyorsun? Seni öldürebilecek hiç bir zehir yok benim."

"Sarı kafalı arkadaşından neden almadın?" Bu berbat tavrı hâlâ devam etse de kelimelerinde bir parça şaşkınlık sezebilmişim. "Seni öldürmeye gelmedim buraya," dedim üzerine basa basa.

Kılıcı sıkıktan uyuşan eklemlerimi açıp rahat ettirmek istiyor ama şu an yakaladığım göz temasını kaybetmekten korkuyordum. "Draza ne durumda?" dedim konuyu açmaya cüret ederek. Aidan'ın bakışları şaşkınlıkla aralandı. "Az önce gerçekten bana bunu sordun mu?"

Omuzlarımı dikleştirdim. "Beth'in orada olabileceğini ya da kuralların değişebileceğini nereden bilecektim? Sizleri öldürebileceklerini bile bilmiyordum." Dürüst olduğumu anlaması için yalvarmamak için kendimi zor tuttum, gerginlikle yanagımın içini kemirdim.

"Öldü," dedi duygusuz bir sesle. Yavaşça kararan bakışları karşısında ürküp gözlerimi kaçırdım. Nasıl bu kadar tehlikeli görünebiliyordu?

"Geri gelmiyor," dedi bir kez daha sertçe. Ben ise sessizce ortalığa göz gezdirmiş ve pencerenin yerini bulmuştum. Bir şekilde gidip ayın konumuna bakmam gerekiyordu eğer dolunay ise... Eh ne olacağını bende bilmiyordum. Görülerde bana denileni yapmak oldukça zor olacaktı. Ne olursa olsun risk almaya değerdi. Ailemin ve iblis olmayan iyi varlıkların hayatı buna bağlı olabilirdi.

"Kara büyüü denedin mi?" dedim aramızdaki mesafeyi koruyarak. Şüphe dolu bakışları üzerimde gezindi. "Aptal mısın?"

"Yeter! Bana hakaret etmeni dinlemek için burada değilim iblis!" dedim patlarcasına. Aidanhell iki adım da yanıma gelip delici bakışlarını üzerime dikti. "Peki ne için buradasın?" Başımı yavaşça öne eğip kılıcı tutan bileğimi gevşettim. "Görev," dedim sadece. Aidan anlamaz bir sesle tekrarladı "Görev?"

"Görev tabii," dedi arkamızdan gelen vahşi bir ses. Hızla arkamı dönüp açık pencerenin önündeki şeytana baktım. Bedeninin büyük bölümü gölgelerde kalacak şekilde bize bakıyordu. Tıpkı görülerdeki gibi uzun parlak boynuzları vardı. Yutkundum.

Aidanhell şaşkınlıkla bir adım geri çekildi. "Baba?"
Kılıcı daha sıkı kavradım.

"Dolunay zamanı," dedi şeytan küstahça. Görevi bana hatırlatmasına gerek yoktu, yapmam gerekeni biliyordum.

Derin bir nefes aldım, kılıcı tutan parmaklarımı sıkıp şeytana doğru bir hamle yaptım. Aidanhell öne atılıp bileğimi tuttu. "Ne yaptığını sanıyorsun?" Bomboş gözlerle ona baktım.

İlerlemek için yaptığım hamlede bileğimi daha sıkı kavrayıp beni geriye çekti. "Ne yapıyorsun Cassie?" dedi bir kez daha. Yerine getirmem gereken bir sorumluluğum vardı eğer bunu yaparsam ailem güvende olacaktı.

Aidanhell görevimi yapmamı engelliyordu. Diğer elimle kolunu tutup bükünce Aidan acı dolu bir çığlık attı. Kısa süreli bir şok geçirdim. Aidan'ın canını yakabilecek kadar güçlü müydüm ben? Tabii ki değildim ama vakit yoktu. Kalbim sızlasa da "Yolumdan çekil," dedim sertçe. Zaten aramız düzelmeyecekti, birazdan yapacağım şeyden sonra beni asla sevemezdi. Pencerenin önünde duran varlık edepsizce gülümsedi. "Hoş geldin," dedi bana.

"Buna emin misin?" dedim aceleyle. Aidanhell sinirle bir kez daha bağırdı. "Cassandra neler oluyor?"

"Senelerdir bu anı bekliyordum," dedi şeytan umutla. Yüzümü tiksintiyle ekşittim. Kılıcı iki elimle kavrayıp tam önümde sivri ucu havaya bakacak şekilde tuttum. Arkamda bir hareketlilik vardı. Yavaşça dönüp "Dur," dedim. Laf dinlemez serseri yola gel-

di ve duvara toslamış gibi durdu. Şaşkınlıktan kılıcı düşürmemeye çalışarak şeytana döndüm. "Az önceki de neydi öyle?" Yanıt olarak başını kaldırıp gözlerime baktı, karanlık zeki gözleri neşeyle parlıyordu.

Şeytan "Kalbimi sökeyim deme sakın," dedi uzun sivri tırnaklarını kalbinin üzerinde gezdirirken. "Cassandra kes şunu!" dedi aşık olduğum çocuk. Aidan'ı ve yakarışlarını görmezden geldim. Bedenime tuhaf yepyeni bir güç dolmuştu.

Ölüm.

On yedi senedir ölüsün Cassandra, yeniden doğmak için.

Beynimin içinde konuşan melodik ses de nereden geliyordu öyle? Huzursuzca önümde duran şeytanın gözlerine baktım. O biliyordu, başından beri biliyordu. Bu sadece onun terk edişi için ayarlanmış bir şey değildi bu aynı zamanda bir büyü'nün bozuluşuydu. On yedi seneye mühürlenmiş eski bir dönüşüm büyü-sünün, iblisi insana çeviren büyü'nün. Benî küçükken değiştiren büyü'nün bozuluşuydu bugün.

On yedi sene bir yalanı yaşamıştım, gözyaşlarım gözlerimi yakarken şeytana karşı olan sorumluluğumu henüz yerine getirmediğimi fark ettim. Ne de olsa görev görevdi.

Kılıcı kaldırdım. Gözlerimi kapayıp birkaç saniye sonra olacaklara odaklandım.

Omuzlarımda bir sıcaklık oldu, kulaklarımda ve kalbimde de. Kara büyü de olsa ölümüne bulaşılmazdı. İçimden bir kez daha tekrarladım.

Ölüm.

Sırtımda simetrik iki nokta karıncalanmaya başladı. Gözlerimi açıp bir kez daha dedim.

Ölüm.

Ardından her şey çok hızlı gelişti. Lanet pisliğin kalbine bıçağı sokup çevirdim. Şeytanın vereceği tepkiye hazırlanıyordum fakat bunun aksine onunla aynı anda çılgın atıp yere düştüm. Bedenim iki ayrı parçaya bölünmüş gibiydi. Ruhum bozuk bir radyo sinyali gibi gelip giderken kalbim yanıyormuş gibi acıyor, sırtımdan çıkmakta olan iki uzuv derimi yırtıyordu. Acıdan gözlerim yaşarırken bedenimi geriye büktüm.

Aidanhell büyüünün etkisinden kurtulup bana -daha doğrusu babasının cansız bedenine- doğru koştu. Yanımıza geldiğinde bana bir saniye bile dönüp bakmadan yere oturdu. Babasının kanlı vücudunu kavrayıp yerden kaldırdı.

"Baba?" dedi dehşete kapılarak. Ben ise bomboş gözlerle karşımdaki manzara bakıyordum. Aidan bir süre şeytanın cansız gözlerine baktı. Nihayet daha sakin görünmeye başladığında babasının cesedini yavaşça yere bırakıp bana döndü. Güçlü kollarıyla omuzlarımı kavrayıp beni kendisine bakmaya zorladı.

Başını yavaşça eğdiğinde omuzları da yenilgiyle düştü. "Neden?" dedi başını kaldırıp çaresizlikle bana baktığında. Şüphesiz beni şimdi intikam için öldürmeye çalışacak ve bundan hayatı boyunca pişmanlık duyacaktı. İçimdeki aşk buradan defolup gitmemi ve onu rahat bırakmamı söylüyordu ama artık içimde yepyeni bir güç vardı, bu güç beni bencilleştirmişti.

Elimi elinin üzerine koydum. Şefkatle "Merak etme beni öldüremezsın," dedim. Öldüremezdi de. Bunu hissediyordum, bir şekilde artık daha güçlüydüm. Gözlerim deli gibi yanıyor sırtım parçalanıyor olsa da güçlüydüm ve Aidanhell'in benim için endişelenmesini istemiyordum.

Aidanhell irkilmiş gibi ellerini çekti. Belki de beni incitmekten korkmuyordu beni gerçekten öldürmek istiyordu ki muhtemelen öyleydi. İkimizde ayağa kalktık.

Her şey sonlanmış gibi hissediyordum. Her şey bitmişti. Artık uyanmıştım. Yeni uzuvlarım derimi parçalamış, çok miktarda kanımı akıtmış ama hâlâ doymamışlardı. Gelişebilmek için bana acı veriyor, sanki bedenimle birlikte ruhumu da emiyorlardı. Nihayet Aidanhell bana döndü. "Sen her ne isen, bunu öde-teceğim," dedi düşmanca. Kırılan bir parça kalbimi yutup aşık olduğum çocuğa baktım.

Ayağa kalkıp, yavaşça şekillenerek ağırlığımı ölçmeye çalışan kanatlarımı huzursuzca kıpırdattım. Ona bunu nasıl söyledim? Ben bile az önce dönüşümüm esnasında öğrenmişken o beni nasıl anlardı? Anlaşmadan bahsetmeli miydim, peki ya çukurdan? En önemlisi Aidanhell beni anlamak ister miydi? Artık umurunda bile değildim, benden nefret ediyordu. Aidan'ın düşmanca bakışları bedenimi delip geçiyor, bana tüm bu olanlardan daha fazla zarar veriyordu. Lanet olsun! Gözyaşlarımı ruhuma akıtıp son bir söz için ona döndüm.

"Ben Lilith kızı. Sonunda yaratılış görevimi yerine

getirdim." Kanlı parlak kılıcı elimde çevirdikten sonra arkamı dönerek kapıya yürüdüm.

İkinci Kitapta Görüşmek Dileğiyle

Bilinmesi Gerekenler

Avcılar: İnsanlarla beraber yaratılan, şeytanı alt etmek için savaşılan bir takım güçleri olan insan sınıfı.

Aidanhell: Şeytanın ikinci oğlu

Araf süvarileri: Arafı gezen, bir yere ait olamayan süvari ruhlar

Cehennem cadıları: Cehennemde zulüm vermek için yaratılan cadılar. İlerde onlardan birini tanıyacağız.

Çukur: İblislerin öldükten sonra gittiği varsayılan karanlık mezar. Neye benzediği henüz bilinmiyor.

Draza: Şeytanın büyük oğlu. Sürgüne gönderilip Kara Elf'e dönüştü, şu an için türü bilinmiyor.

Devler: Trol sınıfından düşük iblis kastları.

Ejderhalar: Soylarının tükendiği varsayılan eski iblis sınıfı.

Hırsız: Ölümlülerin-tercihen güç sahibi olanların-bedenlerine yerleşen şeytani ruhlar.

İblisçe: Şeytanın oğullarını yetiştiren öğretmenlere verilen ad.

İblisürüngenler: En düşük iblis kastı.

İblis öldüren: İblisleri kısa süreliğine bayıltan minik hançerler.

Kabul kitap: Son kutsal kitap

Kanlı görü: Şeytan tarafından gösterilen, haberleşmek için kullanılan eski kanlı bir yol.

Kahin: Her yüz yılda bir kehanette bulunan ölümsüz varlık.

Kara Elf: İblis kastlarında şeytandan hemen sonra gelen sınıf. Rivayete göre kötülük barındıran ilk elf Kahirsifin'in cezalandırılmasıyla ortaya çıkan tür.

Kara saray: Kurtların hanedanlığının diğer bir adı. Şehir ve kralın yaşadığı saray aynı ismi taşımaktadır.

Lilith: Çukurda var olduğu sanılan dişi şeytan. Haber alınamamaktadır.

Melekler: Yeterli bilgi bulunmamaktadır.

Morgain incisi: Şeytanın hizmetkarı olan kimse-lerin taşıdığı varsayılan deriye kazınmış görünmez dövme.

Periler: Arafın diğer misafirleri. Zaman zaman iyi olmakla beraber kötücül sihirli yaratıklar.

Periotrus: Araf ormanının içinde ustalıkla gizlenmiş cadıların yaşadığı karanlık orman.

Şeytan: Cennetten kovulan. İtaatsiz. Cehennemdeki ana kral.

Şeytan Savaşları: Dünya savaşları ile aynı anda başlayan bitmeyen karanlık süreç.

Vanelia: Merkezinde kral ve kraliçenin yaşadığı karanlık şato olan üst sınıf soylu vampirlerin yaşadığı şehir.

Vampirler: Diabloların en itaatsiz vahşi sınıfı.

Yıkım getiren: Milattan önce yaşamış kana susamış feminist kadın avcı grubu.

R. GAYE ÖNEL

Hilekâr

ŞEYTANA AŞIK OLMAK MI?
DAHA NELER!

*"O kız bir avcı. Minik, hırçın, şeytanı bile baştan çıkarabilen bir baş belası.
Ondan kurtulmalıyım. Bu taş kalbimde bir ateş yanmadan onu yok etmeliyim.
Ağabeyimin yaptığı hatayı yapmayacağım. Hiçbir dişi için değmez.
Sıradaki veliaht benim ve kral olacağım."*

Aidanhell

*"Aidanhell kana susamış kaçığın teki. O kadar karanlık bir ruhu var ki
onu durmadan tekmelemek istiyorum. Onunla beraber olduğum her
saniye cehenneme bir adım daha yaklaşıyorum. Ama yine de ondan
korkmuyorum*

Ben ... sanırım...ona alışıyorum.

Bu vazgeçemeyeceğim kadar yakıcı bir ateş.

Şeytanımın derin kahverengi gözlerinde bazen kurtuluşumu görüyorum

Ama biliyorum, Gerçeği öğrendiğinde beni affetmeyecek.

Kim bir hilekarı affedebilir ki?"

Cassie

www.postigayayinlari.com

/postigayayin